

⊕458

A 848

3531

489
NA

Ελληνική Κεντρική
Βιβλιοθήκη Επιστήμης & Τεχνολογίας

Δημόσια Κεντρική
Βιβλιοθήκη Σιάτιστας "Μανούσσια"

ΣΤΟΙΧΕΙΑ
ΤΗΣ
ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΗΣ

ΠΡΟΣ ΧΡΗΣΙΝ ΤΩΝ ΜΑΘΗΤΩΝ ΤΟΥ Δ'. ΤΜΗΜΑΤΟΣ
ΤΩΝ ΑΛΛΗΛΟΔΙΔΑΚΤΙΚΩΝ ΣΧΟΛΕΙΩΝ,

ΕΡΑΝΙΣΘΕΝΤΑ

Καὶ πρὸς τὸ εὐληπτότερον συναρμολογήσα.

ΥΠΟ

ΛΕΟΝΤΙΟΥ Μ. ΑΝΑΣΤΑΣΙΑΔΟΥ.

ΕΚΔΟΣΙΣ ΔΕΥΤΕΡΑ.

Ἐπιδιορθωθείσα καὶ μεταρρυθμισθεῖσα

Ἐν ἣ προσετέθη καὶ κατάλογος ἀνωμάτων καὶ ἐλλειπῶν καὶ ἄλλων
ἁμαλιῶν μὲν, δυσχερατέρων δὲ ῥημάτων πλείστων.

ΑΘΗΝΗΣΙΝ.

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ Σ. Κ. ΒΛΑΣΤΟΥ.

ΟΔΟΣ ΕΡΜΟΥ.

1848

Δημόσια Κεντρική
Βιβλιοθήκη Σιάτιστας "Μανούσεια"

ΣΤΟΙΧΙΑ

ΤΗΣ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΤΡΑΜΜΑΤΙΚΗΣ

ΠΡΟΣΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΜΑΓΙΣΤΡΟΥ ΔΕ ΤΡΑΜΒΑΤΩΝ
ΤΗΣ ΑΝΤΙΔΙΟΙΚΗΤΙΚΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ

Όσα τῶν ἀντιτύπων δὲν φέρουν τὴν ἐξῆς ὑπογραφήν
θεωροῦνται ὡς ἐκ τυποκλοπίας προερχόμενα.

Σ. Κ. Μ.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Μ. ΚΑΡΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΣΕΙΡΗΣ

ΛΟΓΟΤΥΠΙΑ

ΕΝ ΤΟΥ ΥΠΟΤΡΑΦΕΙΟΥ Σ. Κ. ΕΥΑΓΓΕΛΟΥ

ΔΡΟΣ ΕΒΡΟΥΣ

1912

Δημόσια Κεντρική
Βιβλιοθήκη Σιάτιστας "Μανούσεια"

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΗΣ.

Περὶ Γραμμάτων.

Η Ἑλληνικὴ γλῶσσα ἔχει γράμματα εἴκοσι καὶ τέσσαρα, α, β, γ, δ, ε, ζ, η, θ, ι, κ, λ, μ, ν, ξ, ο, π, ρ, σ, τ, υ, φ, χ, ψ, ω. μὲ τὰ γράμματα ταῦτα γράφει ἕκαστος ὃ,τι θέλει· ἐκ δὲ τῶν ἐκκοιτεσσάρων τούτων γραμμάτων, ἑπτὰ εἶναι φωνήεστα, α, ε, η, ι, ο, υ, ω. καὶ λέγονται φωνήεντα, ἐπειδὴ καὶ μόνα ἀποτελοῦσι φωνήν.

Ἐκ δὲ τῶν φωνηέντων γίνονται δίφθογγοι, κύριαί μὲν εἰς, αἰ, αὐ, εἰ, εὐ, οἰ, οὐ, καὶ λέγονται δίφθογγοι, ἐπειδὴ ἐκ δύο φωνηέντων (τὰ ὅποια λέγονται καὶ φθόγγοι) γίνεται φωνὴ μία· π. χ. ἐκ τοῦ αἰ, γίνεται φωνὴ ε· καταχρηστικαί δὲ τέσσαρες· α, η, φ, υἰ· εἰς αὐτάς δὲ τὸ ὑπογεγραμμένον καὶ προσγεγραμμένον ι μένει ἀνεκφώνητον.

Δεκαεπτὰ δὲ σύμφωνα· β, γ, δ, ζ, θ, κ, λ, μ, ν, ξ, π, ρ, σ, τ, φ, χ, ψ· λέγονται δὲ σύμφωνα, ἐπειδὴ μόνα φωνήν δὲν ἀποτελοῦσιν, ἀλλὰ πρέπει νὰ ἐνωθῶσιν ἢ μὲ φωνήεν, ἢ μὲ δίφθογγον, διὰ νὰ ἀποτελέσωσι φωνήν· π. χ. βα, γο, δει, ζευ.

Σημ. Περὶ τῆς διαιρέσεως καὶ ὀνομασίας τῶν γραμμάτων ἀκριβέστερον ὄρα ἐν τῷ περὶ ῥήματος· περὶ δὲ τῶν συλλαβῶν, ὄρα μετὰ τὸ τέλος τοῦ τυπικοῦ.

Περὶ Συλλαβῶν.

Ἐκ τῶν γραμμάτων γίνονται αἱ συλλαβαί, δηλαδὴ φωναὶ καθαραὶ· συλλαβὴ δὲ γίνεται, ἢ ἐκ μόνου φωνηέντος· π. χ. α, ε, ἢ ἐκ μόνου δίφθογγου, π. χ. αἰ, οὐ· ἢ ἐκ συμφώνων καὶ φωνηέντος, π. χ. πο, πρε, πρην· ἢ ἐκ συμφώνων καὶ δίφθογγου· παι, γραι, σταις.

Περὶ Λέξεων.

Ἐκ τῶν συλλαβῶν γίνονται αἱ λέξεις, δηλαδὴ φωναὶ καθαραὶ, αἱ ὅποια σημαίνουσι τι· παραδείγματος χάριν· πῦρ, λόγος, τράπεζα, γράφω· εἶναι δὲ αἱ λέξεις, μονοσύλλαβοι, π. χ.

φῶς· δισύλλαβοι, π. χ. θεός· τρισύλλαβοι, π. χ. τράπεζα, και πολυσύλλαβοι, π. χ. δημιουργός, ἀρχιστράτηγος.

Ἡ τελευταία συλλαβὴ ἐκάστης λέξεως λέγεται λήγουσα· ἡ δὲ πλησίον αὐτῆς, παραλήγουσα· και ἡ πλησίον τῆς παραλήγουσας, προπαραλήγουσα· π. χ. ἄνθρωπος· ἡ ποσ εἶναι ἡ λήγουσα, ἡ θρω, παραλήγουσα, και ἡ ἄν, προπαραλήγουσα· ἡ δὲ συλλαβὴ, ἀφ' ἧς ἀρχεται πᾶσα λέξις, λέγεται ἀρχουσα.

Περὶ Τόνων.

Οἱ Ἕλληνες, ὅταν λαλῶσι, στηρίζουσι τὴν φωνὴν των δυνατώτερα, εἰς τινας μὲν λέξεις εἰς τὴν λήγουσαν, εἰς τινας δὲ εἰς τὴν παραλήγουσαν, και εἰς τινας εἰς τὴν προπαραλήγουσαν· και ὅταν γράφωσι λοιπὸν ἐμφαίνουσι τὸ δυνατόν τοῦτο στήριγμα τῆς φωνῆς διὰ τινων σημείων, τὰ ὅποια λέγονται τόνοι· εἶναι δὲ οὗτοι οἱ τόνοι· τρεῖς, ὀξεῖα ', βαρεῖα ', και περισπωμένη ~ και ὅταν μὲν ἡ λέξις ἔχη εἰς τὴν λήγουσαν ὀξεῖαν, ἢ βαρεῖαν, λέγεται ὀξύτονος· οἷον θεός· τὸν θεὸν ἀγαπῶ· ὅταν δὲ ἔχη ὀξεῖαν εἰς τὴν παραλήγουσαν, λέγεται παροξύτονος· οἷον, μήτηρ, θυγάτηρ· ὅταν δὲ ὀξεῖαν εἰς τὴν προπαραλήγουσαν, λέγεται προπαροξύτονος· οἷον, ἄνθρωπος, ἀκάματος· ὅταν δὲ ἡ λέξις ἔχη περισπωμένην εἰς τὴν λήγουσαν, λέγεται περισπωμένη· οἷον, γῆ, Ἀθηνᾶ· ὅταν δὲ ἔχη τὴν περισπωμένην εἰς τὴν παραλήγουσαν, λέγεται προπερισπωμένη· οἷον, τοῦτον, ἐκείνον· τίθεται δὲ, ἡ μὲν βαρεῖα μόνον εἰς τὴν λήγουσαν, ἡ δὲ περισπωμένη εἰς τὴν λήγουσαν και παραλήγουσαν, ἡ δὲ ὀξεῖα, εἰς τὴν λήγουσαν, και εἰς τὴν παραλήγουσαν, και εἰς τὴν προπαραλήγουσαν, πάντοτε εἰς τὰ φωνήεντα τῶν συλλαβῶν, ἂν ἦναι ἡ συλλαβὴ μόνον φωνῆεν, ἢ σύνθετος ἐκ συμφώνου και φωνήεντος· ἐὰν δὲ ἡ συλλαβὴ ἦναι δίφθογγος μόνη, ἢ σύνθετος ἐκ συμφώνων και διφθόγγου, πάντοτε εἰς τὸ δεύτερον φωνῆεν τῆς διφθόγγου· π. χ. ἀνθρώπου τινός ἢ γῆ πολὺν καρπὸν ἤνεγκε τοῦτο τὸ ἔτος.

Εἰς τὴν ἀρχὴν τῶν λέξεων, ὅταν ἀρχωνται ἀπὸ φωνήεντος ἢ διφθόγγου, τίθενται ἔτι δύο σημεῖα, ὀνομαζόμενα πνεύματα,

εἶναι δὲ πνεύματα δύο ἢ δασεῖα^ε καὶ ἡ ψιλὴ^ρ· εἰς δὲ τὰς δι-
φθόγγους τὸ πνεῦμα τίθεται πάντοτε εἰς τὸ δεύτερον φωνῆν,
π. χ. εὐγε, αἰρετικός· οἶος, εἶπα.

Ἐπὶ δὲ τῶν συμφώνων οὔτε τόνος, οὔτε πνεῦμα τίθεται· μό-
νον δὲ τὸ ρ, ὅταν ᾖναι εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς λέξεως, δέχεται
δασεῖαν· π. χ. ῥήτωρ, ῥεῦμα· εἰς δὲ τὸ μέσον τῆς λέξεως ὅταν
εὐρεθῶσι δύο ρρ, τὸ μὲν πρῶτον δέχεται ψιλὴν, τὸ δὲ δεύτερον
δασεῖαν· π. χ. πορρήσια· ἔρρωσθε.

Περὶ λόγου καὶ τῶν μερῶν αὐτοῦ.

Ἐκ τῶν λέξεων γίνεται λόγος, δηλ. νόημα τέλειον· π. χ. ὁ
ἄνθρωπος ζῆ· ὁ Κωνσταντῖνος οὐ προσέχει· ὁ Νικόλαος παίζει·
ὁ Γεώργιος, ἐπειδὴ ἐστὶν ἀσθενής, ἐστὶ μὲν ὀκτωκαίδεκα μη-
νῶν, οὐ δύναται δὲ περιπατεῖν· ὁ λόγος λοιπὸν εἶναι σειρὰ εὐ-
τακτος λέξεων, ἢ λεγομένων, ἢ γραφομένων, ἧτις φανερόναι
νόημα τέλειον.

Πᾶσα λοιπὸν λέξις εἶναι καὶ λέγεται μέρος λόγου· ὅλα δὲ
αἱ λέξεις κατατάσσονται εἰς ὀκτὼ τάξεις, διὰ τοῦτο καὶ λέγο-
μεν ὅτι τὰ μέρη τοῦ λόγου εἶναι ὀκτώ· Ἄρθρον, Ὄνομα, Ἄντω-
νυμία, Ῥῆμα, Μετοχή, Πρόθεσις, Ἐπίρρημα καὶ Σύνδεσμος· διαι-
ροῦνται δὲ εἰς δύο, εἰς κλιτὰ καὶ ἄκλιτα· καὶ κλιτὰ μὲν εἶναι
πέντε· Ἄρθρον, Ὄνομα, Ἄντωνυμία, Ῥῆμα, Μετοχή· λέγονται δὲ
κλιτὰ, (μεταβλητὰ δηλ.), ἐπειδὴ προφέρονται ἢ γράφονται
κατὰ διαφόρους μεταβολὰς τῆς ληγούσης των· ἄκλιτα δὲ εἶναι
τρία· Πρόθεσις, Ἐπίρρημα, καὶ Σύνδεσμος· λέγονται δὲ ἄκλιτα,
(ἀμεταβλητὰ δηλ.), ἐπειδὴ δὲν μεταβάλλεται ποτε ἡ λήγουσά
των· περὶ τούτων λοιπὸν ἐρχόμεθα νὰ εἴπωμεν, κάμνοντες ἀρ-
χὴν ἀπὸ τοῦ ἄρθρου.

Περὶ ἄρθρου.

Ἡ μονοσύλλαβος κλιτὴ λέξις, ἢ τὸ κλιτὸν μέρος τοῦ λόγου,
τὸ ὅποιον τιθέμενα πρό τινων λέξεων φανερόναι γνωστὸν ἄν-
δρα, ἢ γνωστὴν γυναῖκα, ἢ γνωστὸν πρᾶγμα, ὀνομάζεται Ἄρ-
θρον· π. χ. ὁ, ἡ, τό.

Περὶ γενῶν, ἀριθμῶν, καὶ πτώσεων.

Πᾶσα λέξις, ἥτις φανερώνει ἄνδρα, ἢ πρᾶγμα λεγόμενον ὁμοίως ὡς ὁ ἀνὴρ, εἶναι γένους ἀρσενικοῦ· ὁ ἀνὴρ, ὁ λόγος· ἐκεῖνη δὲ, ἥτις φανερώνει γυναῖκα, ἢ πρᾶγμα λεγόμενον ὁμοίως ὡς ἡ γυνή, εἶναι γένους θηλυκοῦ· ἡ γυνή, ἡ θάλασσα· ἐκεῖνη δὲ, ἥτις φανερώνει πρᾶγμα, τὸ ὅποιον οὔτε γυνή εἶναι, οὔτε ἀνὴρ, ἢ καὶ ἄνθρωπον, ὁμοίως λεγόμενον, ὡς τὰ τοιαῦτα πράγματα, ἐκεῖνη εἶναι γένους οὐδετέρου· τὸ ζῦλον, τὸ ἀνθρωπάριον, τὸ γύναιον.

Τὰ γένη λοιπὸν εἶναι τρία, ἀρσενικόν, θηλυκόν, καὶ οὐδέτερον.

Ἡ λέξις ἢ φανερонуσα ἓνα ἄνδρα, ἢ μίαν γυναῖκα, ἢ ἓν πρᾶγμα, εἶναι ἀριθμοῦ ἐνικοῦ· ὁ ἀνὴρ, ἡ γυνή, τὸ βιβλίον· ἡ δὲ φανερонуσα δύο ἄνδρας, ἢ δύο γυναῖκας, ἢ δύο πράγματα, εἶναι ἀριθμοῦ δυϊκοῦ· τῶ ἀνδρε, (οἱ δύο ἄνδρες), τὰ γυναῖκες, (αἱ δύο γυναῖκες), τῶ βιβλίω, (τὰ δύο βιβλία)· ἡ δὲ φανερонуσα πολλοὺς ἄνδρας, ἢ πολλὰς γυναῖκας, ἢ πολλὰ πράγματα, εἶναι ἀριθμοῦ πληθυντικοῦ· οἱ ἄνδρες, αἱ γυναῖκες, τὰ ζῦλα· καὶ οἱ ἀριθμοὶ λοιπὸν εἶναι τρεῖς· ἐνικός, δυϊκός, καὶ πληθυντικός.

Ὅταν ἐρωτῶμεν, τίς εἶναι ὁ ἄνθρωπος οὗτος, ἢ τίς ὀνομάζεται οὗτος, ἢ ἐκεῖνο τὸ πρᾶγμα; ἀποκρίνονται ὁ Γεώργιος, ἡ Μαρία, τὸ βιβλίον· ὅταν δὲ ἐρωτῶμεν, τίνος; ἀποκρίνονται, τοῦ Γεωργίου, τῆς Μαρίας, τοῦ βιβλίου· ὅταν δὲ ἐρωτῶμεν, τίνι δώσω; (εἰς τίνα νὰ δώσω;); ἀποκρίνονται, τῷ Γεωργίῳ (εἰς τόν), τῇ Μαρίᾳ (εἰς τὴν), τῷ βιβλίῳ (εἰς τό)· ὅταν δὲ ἐρωτῶμεν, τίνα ἀγαπῶμεν; ἀποκρίνονται, τὸν Γεώργιον, τὴν Μαρίαν, τὸ μῆλον· ὅταν δὲ προσκαλῶμέν τινα, τὸν καλοῦμεν, ὦ Γεώργιε, ὦ Αἰνεῖα.

Οὗτοι οἱ διάφοροι τρόποι, ἢ μεταβολαὶ τῆς ληγούσης συλλαβῆς τῶν λέξεων, λέγονται πτώσεις· καὶ ἡ μὲν ἀποκρινομένη εἰς τὸ τίς, λέγεται πτώσις ὀνομαστική· ἡ δὲ εἰς τὸ τίνος, γενική· ἡ δὲ εἰς τὸ τίνι (εἰς ποῖον) λέγεται δοτική· ἡ δὲ εἰς τὸ τίνα, αἰτιατική· ἡ δὲ πτώσις, διὰ τῆς ὁποίας προσκαλοῦμεν τινα, λέγεται κλητική.

Εἶναι λοιπὸν πτώσεις πέντε· ὀνομαστικὴ, γενικὴ, δοτικὴ, αἰτιατικὴ, καὶ κλητικὴ.

Τὸ ἄρθρον ἔχει γένη τρία, ἄρσενικόν, θηλυκόν, καὶ οὐδέτερον· καὶ ἀριθμοὺς τρεῖς, ἐνικόν, δυϊκόν, καὶ πληθυντικόν· καὶ πτώσεις τέσσαρας, ὀνομαστικὴν, γενικὴν, δοτικὴν, καὶ αἰτιατικὴν. Ταῦτα δὲ τὰ τρία, τὸ γένος, ὁ ἀριθμὸς, καὶ ἡ πτώσις λέγονται παρεπόμενα τοῦ ἄρθρου.

Ἡ ἔκθεσις τοῦ ἄρθρου καθ' ὅλους τοὺς ἀριθμοὺς καὶ τὰς πτώσεις του λέγεται κλίσις τοῦ ἄρθρου.

Κλίσις τῶν ἄρθρων.

Ἄρθρον ἄρσενικόν.

Ἀριθμ. Ἐνικός· ἡ ὀνομαστικὴ ὁ (ὁ εἷς ἀνὴρ)

ἡ γενικὴ τοῦ (τοῦ ἑνὸς ἀνδρός)

ἡ δοτικὴ τῷ (τῷ ἐνὶ ἀνδρὶ, εἰς τὸν ἕνα ἄνδρα)

ἡ αἰτιατικὴ τὸν (τὸν ἕνα ἄνδρα)

Δυϊκ., ἡ ὀνομ. καὶ αἰτ. τῶ (οἱ δύο ἄνδρες, τοὺς δύο ἄνδρας)

ἡ γεν. καὶ δοτ. τοῖν (τῶν δύο ἀνδρῶν, καὶ τοῖς δυ-

σὶν ἀνδράσιν, εἰς τοὺς δύο ἄνδρας)

Πληθ. ἡ ὀνομαστ. οἱ (οἱ πολλοὶ ἄνδρες)

ἡ γεν. τῶν (τῶν πολλῶν ἀνδρῶν)

ἡ δοτικὴ τοῖς (τοῖς πολλοῖς ἀνδράσιν, εἰς τοὺς πολλοὺς ἄνδρας)

ἡ αἰτ. τοὺς (τοὺς πολλοὺς ἄνδρας).

Ἄρθρον θηλυκόν.

Ἀριθμ. ἐνικ. ἡ ὀνομαστικὴ ἡ (ἡ μία γυνή)

ἡ γενικὴ τῆς (τῆς μιᾶς γυναικός)

ἡ δοτικὴ τῇ (τῇ μιᾷ γυναικί, εἰς τὴν μίαν γυναῖκα)

ἡ αἰτιατικὴ τὴν (τὴν μίαν γυναῖκα)

Δυϊκ., ἡ ὀν. καὶ αἰτ. αἱ (αἱ δύο γυναῖκες, τὰς δύο γυναῖκας)

ἡ γενικὴ καὶ δοτ. ταῖν (τῶν δύο γυναικῶν, εἰς τὰς δύο γυναῖκας)

Πληθ. ἡ ὀνομ. αἱ (αἱ πολλαὶ γυναῖκες)

ἡ γεν. τῶν (τῶν πολλῶν γυναικῶν)

ἡ δοτ. ταῖς (ταῖς πολλαῖς γυναῖξιν, εἰς τὰς πολλὰς γυναῖκας)·

ἡ αἰτ. τὰς (τὰς πολλὰς γυναῖκας).

Ἄρθρον οὐδέτερον.

Ἄρμ. ἐνικός ἢ ὄνομ. καὶ αἰτ. τὸ (τὸ ἐν παιδίον)·

ἢ γενική τοῦ (τοῦ ἐνός παιδίου)·

ἢ δοτική τῶ (τῶ ἐνὶ παιδίῳ, εἰς τὸ ἐν παιδίον).

Αὐτκ. ἢ ὄνομ. καὶ αἰτ. τὼ (τὰ δύο παιδιά).

ἢ γεν. καὶ δοτ. τοῖν (τῶν δύο παιδίων, εἰς τὰ δύο παιδιά).

Πληθ. ἢ ὄνομ. καὶ αἰτ. τὰ (τὰ πολλὰ παιδιά)·

ἢ γεν. τῶν (τῶν πολλῶν παιδίων)·

ἢ δοτ. τοῖς (τοῖς πολλοῖς παιδίοις, εἰς τὰ πολλὰ παιδιά).

Περὶ Ὀνόματος.

Τὸ μέρος τοῦ λόγου τὸ κλιτὸν, (ἢ λέξις) τὸ ὁποῖον φανερώνει ὀνομασίαν προσώπου, ἢ πράγματος, ἢ ποιότητα (τὸ τί λογῆς εἶναι τὸ πρᾶγμα, ἢ τὸ πρόσωπον), ἢ ποσότητα (πῶσον εἶναι, ἐν, ἢ δύο, ἢ τρία, ἢ πολλὰ, ἢ ὀλίγα, ἢ μέγα, ἢ μικρὸν), λέγεται ὄνομα· Κωνσταντῖνος, Μαρία, Ἐλένιον· ἄνθρωπος, γυνή, παιδίον· ἀγαθός, κακός, φρόνιμος, ἄφρων· δύο, τρεῖς, πολὺς, ὀλίγος· μέγας, μικρός.

Τὸ ὄνομα τὸ ὁποῖον φανερώνει πρόσωπον, ἢ πρᾶγμα, λέγεται ὄνομα οὐσιαστικόν· καὶ ἐκεῖνο μὲν τὸ ὁποῖον φανερώνει ἐν μόνον πρόσωπον, ἢ ἐν μόνον πρᾶγμα, λέγεται ὄνομα κύριον π.χ. Κωνσταντῖνος, Μαρία, Ναύπλιον, Ἀθήναι· ἐκεῖνο δὲ μὲ τὸ ὁποῖον ὀνομαζόνται πάντα τὰ ὅμοια πρόσωπα καὶ πρᾶγματα, λέγεται ὄνομα προσηγορικόν· π.χ. ἄνθρωπος, γυνή, παιδίον, ἵππος, πόλις, βιβλίον.

Τὸ ὄνομα τὸ ὁποῖον φανερώνει τὴν ποιότητα, ἢ τὴν ποσότητα τοῦ προσώπου ἢ τοῦ πράγματος, λέγεται ὄνομα ἐπίθετον· ὁ ἀγαθός, ὁ κακός, ὁ φρόνιμος· ὁ εἷς, οἱ τρεῖς· ὁ πολὺς, ὁ ὀλίγος· ὁ μέγας, ὁ μικρός· εἶναι λοιπὸν τὰ ὀνόματα δύο εἰδῶν,

οὐσιαστικόν, καὶ ἐπίθετον· καὶ τὸ οὐσιαστικόν εἶναι ἢ κύριον, ἢ προσηγορικόν.

Τὰ κύρια καὶ προσηγορικά ὀνόματα εὐρίσκονται καὶ ὁμοῦ, καὶ χωρὶς ἐπιθέτου· π. χ. ὁ Γεώργιος, ἡ Ἑλένη· ἢ ὁ Γεώργιος ὁ ἀγαθός, ἡ Ἑλένη ἡ ὠραία· ὁ ἵππος, ἡ πόλις· ἢ ὁ ἵππος ὁ ταχύς, ἡ πόλις ἡ μεγάλη· τὰ ἐπίθετα ὅμως χωρὶς οὐσιαστικῶν κυρίων, ἢ προσηγορικῶν δὲν εὐρίσκονται· π. χ. καλὸς ἄνθρωπος· ὠραία γυνή· ὁ φρόνιμος Γεώργιος· ἡ ἀμελής Μαρία. Καὶ τὰ ὀνόματα ἔχουσι τὰ παρεπόμενα τοῦ ἄρθρου, γένος, ἀριθμὸν, καὶ πτώσιν.

Ὅταν ὅλαι αἱ πτώσεις τοῦ ὀνόματος ἔχωσιν ἴσας συλλαβὰς, τὸ ὄνομα λέγεται ἰσοσύλλαβον· π. χ. ὁ Κωνσταντῖνος, τοῦ Κωνσταντίνου· ὅταν δὲ ἡ γενικὴ, δοτικὴ καὶ αἰτιατικὴ τοῦ ἐνικοῦ, καὶ εἰς τὸν διῶκον καὶ πληθυντικὸν αἱ πτώσεις ὅλαι ἔχωσι μίαν συλλαβὴν περισσοτέραν τῆς ὀνομαστικῆς τοῦ ἐνικοῦ ἀριθμοῦ, τὸ ὄνομα λέγεται περιτεσσύλλαβον· ἢ χελιδὼν, τῆς χελιδόνας· τὸ στρώμα, τοῦ στρώματος.

Ἡ ἐκθεσις παντὸς ὀνόματος καθ' ὅλους τοὺς ἀριθμοὺς καὶ τὰς πτώσεις τοῦ λέγεται κλίσις· κλίνονται δὲ τὰ ὀνόματα κατὰ τινὰς ὀρισμένους τύπους, συνιστῶντας τρεῖς κλίσεις, ὧν αἱ μὲν δύο εἰσὶ τῶν ἰσοσυλλάβων ὀνομάτων, ἡ δὲ τρίτη τῶν περιτεσσύλλαβων.

Κλίσις Πρώτη.

Εἰς τὴν πρώτην κλίσιν τῶν ἰσοσυλλάβων κλίνονται ὀνόματα ἀρσενικά, λήγοντα εἰς τὴν ὀνομαστικὴν τοῦ ἐνικοῦ εἰς ας, ἢ εἰς ης· καὶ θηλυκά, λήγοντα εἰς α, ἢ εἰς η· κατὰ τοὺς ἐκτιθεμένους κατωτέρω τύπους.

Τύποι ὀνομάτων ἀρσενικῶν.

Ἐνικ. ἡ ὄνομ. ὁ Αἰνεῖας· ἡ γενικὴ τοῦ Αἰνεῖου· ἡ δοτικ. τῷ Αἰνεῖα (εἰς τὸν Αἰνεῖαν)· ἡ αἰτ. τὸν Αἰνεῖαν· ἡ κλητ. ὦ Αἰνεῖα, καὶ ὦ Αἰνεῖας.

Διῶκ. ἡ ὄνομ. καὶ αἰτ. τῷ Αἰνεῖα (αἱ δύο Αἰνεῖαι, τοὺς δύο Αἰνεῖας)· ἡ γενικὴ καὶ δοτικ. τοῖν Αἰνεῖαιν (τῶν δύο Αἰνεῖων, εἰς τοὺς δύο Αἰνεῖας)· ἡ κλ. ὦ Αἰνεῖα· (ὦ δύο Αἰνεῖας).

Πληθ. ἢ ὄν. οἱ Αἰνεῖαι· ἢ γεν. τῶν Αἰνεῖων· ἢ δοτ. τοῖς Αἰνεῖαις (εἰς τοὺς Αἰνεῖας)· ἢ αἰτ. τοὺς Αἰνεῖας· ἢ κλ. ὦ Αἰνεῖται.

Ἐν. ἢ ὄν. ὁ Χρῦσης· ἢ γεν. τοῦ Χρῦσου· ἢ δοτ. τῷ Χρῦση (εἰς τόν)· ἢ αἰτ. τὸν Χρῦση· ἢ κλ. ὦ Χρῦση, καὶ ὦ Χρῦσης.

Δυ. ἢ ὄν. καὶ αἰτ. τῷ Χρῦσα (οἱ δύο, τοὺς δύο)· ἢ γεν. καὶ δοτ. τοῖν Χρῦσαιν· (τῶν δύο, εἰς τοὺς δύο)· ἢ κλ. ὦ Χρῦσα· (ὦ δύο).

Πληθ. ἢ ὄν. οἱ Χρῦσαι· ἢ γεν. τῶν Χρυσῶν· ἢ δοτ. τοῖς Χρῦσαις· (εἰς τοὺς Χρῦσας)· ἢ αἰτ. τοὺς Χρῦσας· ἢ κλ. ὦ Χρῦσαι.

Ἐν. ἢ ὄν. ὁ ποιητής· ἢ γεν. τοῦ ποιητοῦ· ἢ δοτ. τῷ ποιητῇ (εἰς τόν)· ἢ αἰτ. τὸν ποιητήν· ἢ κλ. ὦ ποιητά.

Δυ. ἢ ὄν. καὶ αἰτ. τῷ ποιητῶ (οἱ δύο τοὺς δύο)· ἢ γεν. καὶ δοτ. τοῖν ποιηταῖν (τῶν δύο, εἰς τοὺς δύο)· ἢ κλ. ὦ ποιητῶ (ὦ δύο).

Πλ. ἢ ὄν. οἱ ποιηταί· ἢ γεν. τῶν ποιητῶν· ἢ δοτ. τοῖς ποιηταῖς (εἰς τοὺς)· ἢ αἰτ. τοὺς ποιητάς· ἢ κλ. ὦ ποιηταί.

Πίναξ κοινὸς τῶν ἀνωτέρω καταλήξεων τῶν ἀρσενικῶν ὀνομάτων.

Ἐνικός ὄν. ας, ἢ ης· γεν. ου· δοτ. α, ἢ η· αἰτ. αν, ἢ πν· κλ. α, καὶ ας· ἢ η, καὶ ης· ἢ α.

Δυϊκ. ὄν. καὶ αἰτ. α· γεν. καὶ δοτ. αιν· κλητ. α.

Πληθ. ὄν. αι· γεν. ων· δοτ. αις· αἰτ. ας· κλητ. αι.

Παραδείγματα ἐπὶ τῶν τύπων.

Ἀναβίας, Πausανίας, Λεωνίδας, Πέρσης, Σκύθης, Ράπτης, Πελοπίδης, Δημητριάδης, Ἀναστασιάδης.

Ὄνόματά τινα εἰς ας· καὶ τινα εἰς ης, μὴ κυρίως Ἑλληνικά δὲν μεταβάλλουσιν οὔτε τὸ α, οὔτε τὸ η· ἀλλὰ κλίνονται τὰ μὲν εἰς ας οὕτως· ας· α· α· αν· α.

τὰ δὲ εἰς ης οὕτως· ης· η· η· ην· η.

καὶ εἶναι μόνον εὐχρηστος ὁ ἐνικός ἀριθμὸς τῶν.

Παραδείγματα.

Θωμᾶς, Κοσμᾶς, Λουκᾶς, Ποδῆς, Γαζῆς, Φιλῆς.

Τύποι ὀνομάτων θηλυκῶν ληγόντων εἰς α, ἢ εἰς η,
εἰς τὴν ὀνομαστικὴν τοῦ ἐνικοῦ.

Ἐν. ἢ ὄν. ἡ μαῖα· ἢ γεν. τῆς μαῖας· ἢ δοτ. τῇ μαῖα (εἰς τήν)· ἢ αἰτ. τὴν μαῖαν· ἢ κλ. ὦ μαῖα.

Δυϊκ. ἢ ὄν. καὶ αἰτ. τὰ μαῖα (αἱ δύο, τὰς δύο) ἢ γεν. καὶ
δοτ. ταῖν μαλαῖν (τῶν δύο, εἰς τὰς δύο) ἢ κλ. ὦ μαῖα (ὦ δύο).

Πληθ. ἢ ὄν. αἱ μαῖαι ἢ γεν. τῶν μαλαῖν ἢ δοτ. ταῖς μαλαῖς
(εἰς τὰς) ἢ αἰτ. τὰς μαῖας ἢ κλ. ὦ μαῖαι.

Ἡ δόξα, τῆς δόξης, τῇ δόξῃ, τὴν δόξαν, ὦ δόξα.

Τὰ δόξα, ταῖν δόξαιν, ὦ δόξα.

Αἱ δόξαι, τῶν δοξῶν, ταῖς δόξαις, τὰς δόξας, ὦ δόξαι.

Ἐν. ἢ ὄν. ἡ τιμή ἢ γεν. τῆς τιμῆς ἢ δοτ. τῇ τιμῇ (εἰς τὴν)
ἢ αἰτ. τὴν τιμὴν ἢ κλ. ὦ τιμή.

Δυϊκ. ἢ ὄν. καὶ αἰτ. τὰ τιμά (αἱ δύο, τὰς δύο) ἢ γεν. καὶ
δοτ. ταῖν τιμαῖν (τῶν δύο, εἰς τὰς δύο) ἢ κλ. ὦ τιμά (ὦ δύο).

Πλ. ἢ ὄν. αἱ τιμαί ἢ γεν. τῶν τιμῶν ἢ δοτ. ταῖς τιμαῖς
(εἰς τὰς) ἢ αἰτ. τὰς τιμάς ἢ κλ. ὦ τιμαί.

Πίναξ γενικὸς τῶν ἀνωτέρω καταλήξεων τοῦ

θηλυκοῦ γένους.

Ἐν. ἢ ὄν. α, ἢ η' γεν. ας, ἢ ης' δοτ. α, ἢ η' αἰτ. αν, ἢ ην'
κλ. α, ἢ η.

Δυϊκ. ἢ ὄν. καὶ αἰτ. α' ἢ γεν. καὶ δοτ. αιν' ἢ κλ. α.

Πλ. ἢ ὄν. αι' ἢ γεν. ων' ἢ δοτ. αἰς' ἢ αἰτ' ας' ἢ κλ. αι.

Σημ. Τοὺς περὶ τῶν πτώσεων τῶν κλίσεων κανόνας, ὅρα μετὰ τὸ
τέλος τοῦ τοπικοῦ.

Κλίσις Δευτέρα.

Εἰς τὴν δευτέραν κλίσιν κλίνονται ὀνόματα ἰσοπύλλαθα ἀρ-
σενικὰ καὶ θηλυκὰ, λήγοντα εἰς ος, ἢ ως, καὶ οὐδέτερα εἰς ον,
ἢ ων, εἰς τὴν ὀνομαστικὴν τοῦ ἐνικοῦ ἀριθμοῦ.

Ἄρσ. ἔν. ὁ λόγος, τοῦ λόγου, τῷ λόγῳ, τὸν λόγον, ὦ λόγε,
καὶ ὦ λόγος.

Δυϊκ. τῷ λόγῳ, τοῖν λόγοις, ὦ λόγοι.

Πλ. οἱ λόγοι, τῶν λόγων, τοῖς λόγοις, τοὺς λόγους, ὦ λόγοι.

Θηλ. ἔν. ἡ ὁδός, τῆς ὁδοῦ, τῇ ὁδῷ, τὴν ὁδόν, ὦ ὁδέ, καὶ ὦ ὁδός.

Δυϊκ. τὰ ὁδῶ, ταῖν ὁδοῖν, ὦ ὁδῶ.

Πλ. αἱ ὁδοί, τῶν ὁδῶν, ταῖς ὁδοῖς, τὰς ὁδοὺς, ὦ ὁδοί.

Οὐδ. ἔν. τὸ ποτήριον, τοῦ ποτηρίου, τῷ ποτηρίῳ, τὸ ποτή-
ριον, ὦ ποτήριον.

Δυϊκ. τῷ ποτηρίῳ, τοῖν ποτηρίοιν, ὃ ποτηρίῳ.

Πλ. τὰ ποτήρια, τῶν ποτηρίων, τοῖς ποτηρίοις, τὰ ποτήρια,
ὃ ποτήρια.

Πίνας γενικός τῶν ἀνωτέρω καταλήξεων τῶν εἰς ος, καὶ ον.

Ἄρσ, καὶ θηλ. ος' ου' φ' ον' ε' καὶ ος.

ω' οιν' ω.

οι' ων' οἰς' ους' ος.

Οὐδέτ.

ον' ου' φ' ον' ον'

ω' οιν' ω.

α' ων' οἰς' α' α.

Εἰς τὰ οὐδέτερα ὀνόματα τρεῖς πτώσεις εἰσὶν ὅμοιαι εἰς
πάντα ἀριθμὸν, ἡ ὀνομαστική, ἡ αἰτιατική καὶ ἡ κλητική.

Τύποι τῶν ἀρσενικῶν καὶ θηλικῶν εἰς ως, καὶ
οὐδετέρων εἰς ων.

Ἐν. ὁ Μενέλεωσ' τοῦ Μενέλεωσ' τῷ Μενέλεωσ' τὸν Μενέλεωσ'
ὃ Μενέλεωσ.

Δυϊ. τῷ Μενέλεωσ' τοῖν Μενέλεωσιν ὃ Μενέλεωσ.

Πλ. οἱ Μενέλεωσ' τῶν Μενέλεωσιν τοῖς Μενέλεωσι τοὺς Μενέ-
λεωσ' ὃ Μενέλεωσ.

Θηλυκά.

Ἐν. ἡ ἄλωσ' τῆς ἄλωσ' τῇ ἄλωσ' τὴν ἄλων' ὃ ἄλωσ.

Δυ. τὰ ἄλωσ' ταῖν ἄλων' ὃ ἄλωσ.

Πλ. αἱ ἄλωσ' τῶν ἄλων' ταῖς ἄλωσ' τὰς ἄλωσ' ὃ ἄλωσ.

Οὐδέτερα.

Ἐν. τὸ εὐγεωσ' τοῦ εὐγεωσ' τῷ εὐγεωσ' τὸ εὐγεωσ' ὃ εὐγεωσ.

Δυ. τῷ εὐγεωσ' τοῖν εὐγεωσιν ὃ εὐγεωσ.

Πλ. τὰ εὐγεωσ' τῶν εὐγεωσιν τοῖς εὐγεωσιν τὰ εὐγεωσ' ὃ εὐγεωσ.

Τύπος γενικός τῶν ἀνωτέρω καταλήξεων.

Ἄρ. καὶ θηλ. ως' ω' φ' ων' ως.

φ' ων' ω.

φ' ων' φς' ως' φ.

Οὐδέτερο.

ων' φ' φ' ων' ων.

ω' ων' ω.

ω' ων' φς' ω' ω.

Κλίσις Τρίτη.

Εἰς τὴν Γ'. κλίσιν κλίνονται τὰ περιττοσύλλαβα ὀνόματα πάντα.

Τὰ περιττοσύλλαβα ὀνόματα εἶναι ἢ ἀρσενικά, ἢ θηλυκά, ἢ οὐδέτερα· καὶ εἰς μὲν τὴν ὀνομαστικὴν τοῦ ἐνικοῦ λήγουσι κατὰ διαφόρους τρόπους· εἰς δὲ τὴν γενικὴν λήγουσιν εἰς ος ὅλα, καὶ εἰς τὴν δοτικ. εἰς ι ὁμοίως ὅλα· εἰς δὲ τὴν αἰτιατικ. τοῦ ἐνικοῦ ἀριθμοῦ, τὰ μὲν ἀρσενικά, καὶ θηλυκά λήγουσιν εἰς α· τὰ δὲ οὐδέτερα ὁμοίως μὲ τὴν ὀνομαστικὴν των· ὁ δὲ δευτικὸς ἀριθμὸς ὅλων τῶν γενῶν λήγει εἰς μὲν τὴν ὀνομ. καὶ αἰτιατ. καὶ κλητ. εἰς ε· εἰς δὲ τὴν γεν. καὶ δοτ. εἰς οιν· ὁ δὲ πληθυντικὸς τῶν μὲν ἀρσενικῶν, καὶ θηλυκῶν, εἰς μὲν τὴν ὀνομ. καὶ κλητ. ἔχει λήγουσαν ες· εἰς δὲ τὴν αἰτ. ας· τῶν δὲ οὐδετέρων εἰς μὲν τὴν ὀνομ. καὶ αἰτ. καὶ κλητ. ἔχει λήγουσαν α· ἢ δὲ γενικὴ ὅλων τῶν γενῶν τοῦ πληθ. λήγει εἰς ων· ἢ δὲ δοτικὴ ἢ εἰς ξι, ἢ εἰς ψι, ἢ εἰς σι.

Τύποι ὀνομάτων περιττοσύλλαβων.

Ἀρσενικῶν.

Ὁ Αἴας· τοῦ Αἴαντος· τῷ Αἴαντι· τὸν Αἴαντα· ὦ Αἴαν καὶ ὦ Αἴας.

Τῷ Αἴαντι· τοῖν Αἴαντοιν· ὦ Αἴαντε.

Οἱ Αἴαντες· τῶν Αἴαντων· τοῖς Αἴασι· τοὺς Αἴαντας· ὦ Αἴαντες.

Θηλυκῶν.

Ἡ χελιδὼν· τῆς χελιδόνος· τῇ χελιδόνι· τὴν χελιδόνα· ὦ χελιδῶν.

Τὰ χελιδόνε· ταῖν χελιδόνοι· ὦ χελιδόνε.

Αἱ χελιδόνες· τῶν χελιδόνων· ταῖς χελιδόσι· τὰς χελιδόνας· ὦ χελιδόνες.

Οὐδέτερον.

Τὸ θαῦμα· τοῦ θαύματος· τῷ θαύματι· τὸ θαῦμα· ὦ θαῦμα.

Τῷ θαύματι· τοῖν θαυμάτοι· ὦ θαύματε.

Τὰ θαύματα· τῶν θαυμάτων· τοῖς θαύμασι· τὰ θαύματα· ὦ θαύματα.

Τόπος γενικός τῶν ἀνωτέρω καταλήξεων.

Ἄρσενικά καὶ θηλυκά.

Ἐν. ἢ ὄνομ.—ἢ γεν. ος' ἢ δοτ. ι' ἢ αἰτ. α' ἢ κλητ.—

Δυ. ἢ ὄνομ. καὶ αἰτ. καὶ κλητ. ε' ἢ γεν. καὶ δοτ. οιν.

Πληθ. ἢ ὄνομ. καὶ κλητ. ες' ἢ γεν. ὠν' ἢ δοτ. σι' ἢ αἰτ. ας.

Οὐδέτερα.

Ἐν. ἢ ὄνομ. καὶ αἰτ. καὶ κλητ.—ἢ γεν. ος' ἢ δοτ. ι.

Δυϊκ. ἢ ὄνομ. καὶ αἰτ. καὶ κλητ. ε' ἢ γεν. καὶ δοτ. οιν.

Πλ. ἢ ὄνομ. καὶ αἰτ. καὶ κλητ. α' ἢ γεν. ὠν' ἢ δοτ. σι.

Σημ. Ἐὰν παρατηρήσωμεν πάντας τοὺς ἐκτεθέντας τύπους, βλέπομεν ὅτι τῶν μὲν ἰσοσυλλάβων ὀνομάτων ἡ ἐνικὴ δοτικὴ ἔχει τὸ ἰ υπογεγραμμένον, τῷ Αἰνεῖα, τῷ χροῦση, τῇ μαῖα, τῇ τιμῇ, τῷ λόγῳ, τῇ ὁδῷ, τῷ ποτηρίῳ, τῷ Μενέλειῳ, τῇ ἄλῳ, τῷ εὐγεῖ. Τῶν δὲ περιττοσυλλάβων ἡ ἐνικὴ καὶ πληθ. δοτικὴ λήγει εἰς ι. Ἡ δὲ γενικὴ πληθ. πάντως γένουε λήγει εἰς ὠν' διὰ τοῦτο καὶ λέγεται μῆση καὶ κοινὴ πτώσις.

Περὶ κλίσεως τῶν συνηρημένων ὀνομάτων.

Τί ἐστὶ συναίρεσις καὶ κράσις.

Καὶ εἰς τὰ ἰσοσύλλαβα, καὶ εἰς τὰ περιττοσύλλαβα ὀνόματα, ὅταν ἢ εἰς πάσας ἢ εἰς τινὰς τῶν πτώσεων συμπέσωσι δύο συλλαβαί, ἡ μὲν πρώτη λήγουσα εἰς φωνῆεν, ἡ δὲ δευτέρα ἀρχομένη ἀπὸ φωνήεντος, ἢ διφθογγου, γίνεται μέγα ἀνοιγμα τοῦ στόματος εἰς τὴν προφορὰν, (χασμωδία) πρὸς ἀποφυγὴν λοιπὸν τῆς χασμωδίας, οἱ Ἕλληνες ἐνοῦσι τὰς δύο ταύτας συλλαβὰς εἰς μίαν, καὶ τοῦτο λέγεται συναλοιφὴ συλλαβῶν ὡς Ἑρμείας—Ἑρμῆς Ἀθηνᾶ—Ἀθηνᾶ Δημοσθέει—Δημοσθέει· διαίρεται δὲ ἡ συναλοιφὴ εἰς συναίρεσιν, καὶ κράσιν· καὶ συναίρεσις μὲν λέγεται, ὅταν τὰ δύο φωνήεντα τῆς λέξεως ἄτινα προσφέροντο χωριστά, μεταπίπτωσιν εἰς δίφθογγον φυλαττόμενα ὡς Δημοσθέει—Δημοσθέει· κράσις δὲ ὅταν εἰς τὴν συναλοιφὴν μεταβάλλωνται ὅπωςδήποτε τὰ πρὸ τῆς συναλοιφῆς δύο φωνήεντα, ἢ τὸ φωνῆεν, καὶ ἡ ἐπομένη δίφθογγος· ὡς ὁ Ἑρμείας—Ἑρμῆς ἢ Ἀθηνᾶ—Ἀθηνᾶ· τοῦ ἀληθοῦς—ἀληθοῦς. εἶναι δὲ ἡ συναίρεσις πάθος τῆς λέξεως· καὶ τὰ μὲν πάσχοντα συναλοιφῆν ὀνόματα, ὀνομάζονται συνηρημένα καὶ ἐμπαθῆ· τὰ

δὲ μὴ πάσχοντα, ἀσυναίρετα καὶ ἀπαθῆ· καὶ ὅσα μὲν ὀνόματα συναίρουνται εἰς ὅλας τὰς πτώσεις, λέγονται ὀλοπαθῆ· ὅσα δὲ εἰς τὰς περισσοτέρας, πολυπαθῆ· ὅσα δὲ εἰς τὰς ὀλιγωτέρας, ὀλιγοπαθῆ.

Περὶ ἰσοσυλλάβων συνηρημένων.

Τὰ μὲν ἀρσενικὰ εἰς εας συναίρουνται εἰς ης εἰς τὴν ὀνομαστικὴν, ὁμοίως καὶ εἰς τὰς ἄλλας πτώσεις τοῦ ἐνικού, ὅπου εὐρίσκονται εα, ἢ συναίρεσις γίνεται εἰς η· εἰς δὲ τὴν γενικὴν τοῦ ἐνικού, καὶ εἰς τὸν δυϊκὸν καὶ πληθυντικὸν ὄλον, τὸ ε χωνεύεται εἰς τὴν δίφθογγον ἢ τὸ φωνῆεν, τὸ ἐν ταῖς ληγούσαις τῶν πτώσεων.

Τὰ δὲ θηλυκὰ εἰς αα συναίρουνται εἰς α· μνά—μνά.

Τὰ δὲ εἰς εα· συναίρουνται εἰς ἦ· ἡ γέα—γῆ.

Τὰ δὲ εἰς ρέα συναίρουνται εἰς ρα· ἀργυρέα—ἀργυρά.

Τὰ δὲ εἰς οη συναίρουνται εἰς η· ἀπλόη—ἀπλή.

Τὰ δὲ ἀρσενικὰ εἰς εος συναίρουνται εἰς ους· χρύσεος, χρυσοῦς.

Τούτων δὲ ἡ εἰς ε κλητικὴ προφέρεται ἀσυναίρετως· ὦ χρύσειε.

Τὰ δὲ εἰς οος συναίρουνται εἰς ους· ἀπλόος—ἀπλοῦς· καὶ εἶναι εὐχρηστος μᾶλλον ἢ εἰς ους κλητικὴ συνηρημένη· ὦ ἀπλόος—ἀπλοῦς.

- Τὰ δὲ οὐδέτερα εἰς εον, καὶ οον· συναίρουνται εἰς ουν· χρύσειον—χρυσοῦν· ἀπλόον—ἀπλοῦν.

Τὰ δὲ ἰσοσύλλαβα συνηρημένα εἶναι ὀλοπαθῆ.

Περὶ περιττοσυλλάβων συνηρημένων.

Τύποι ὀνομάτων συνηρημένων περιττοσυλλάβων ἀρσενικῶν καὶ θηλυκῶν, ληγόντων εἰς τὴν ὀνομαστικὴν εἰς ης. Ὁξέτορα.

Ὁ ἀληθής· τοῦ ἀληθέους—ἀληθοῦς· τῷ ἀληθεῖ—ἀληθει· τὸν ἀληθεῖα—ἀληθῆ· ὦ ἀληθές, καὶ ὦ ἀληθῆ.

Τῷ ἀληθέε—ἀληθῆ· τοῖν ἀληθεῖσιν—ἀληθοῖν· ὦ ἀληθέε—ἀληθῆ.

Οἱ ἀληθέες—ἀληθεῖς· τῶν ἀληθέων—ἀληθῶν· τοῖς ἀληθεσί· τοῦς ἀληθεῖας—ἀληθεῖς· ὦ ἀληθέες—ἀληθεῖς.

Παραδείγματα.

Ὁ εὐσεβής· ὁ ἐπιεικής· ὁ ὀλιγαρκής· ἡ ἀηδής· ἡ χαμηρπής· ἡ ἀνωφελής.

Εἰς ης παροξύτονα.

Ὁ Δημοσθένης· τοῦ Δημοσθέους—Δημοσθένους· τῷ Δημοσθένει—Δημοσθένει· τὸν Δημοσθένα—Δημοσθένη· ὃ Δημοσθένης, καὶ ὃ Δημοσθένης.

Τῷ Δημοσθένει—Δημοσθένη· τοῖν Δημοσθενείον—Δημοσθενῶν· ὃ Δημοσθένης—Δημοσθένη.

Οἱ Δημοσθέεις—Δημοσθένεις· τῶν Δημοσθενέων—Δημοσθενῶν· τοῖς Δημοσθέεσι· τοῖς Δημοσθέεας—Δημοσθένεις· ὃ Δημοσθέεις—Δημοσθένεις. Οὕτω καὶ

Ὁ Ἀντισθένης· ὁ Διογένης· ὁ Χαραλάμπης· ὁ ποδῆρης· ὁ ξιφῆρης· ὁ Εὐμένης.

Εἰς ης θηλυκά παροξύτονα.

Ἡ τριήρης· τῆς τριήρους—τριήρους· τῇ τριήρει—τριήρει· τὴν τριήρεα—τριήρη· ὃ τριήρης.

Τὰς τριήρες—τριήρη· ταῖν τριηρέων—τριηρῶν· ὃ τριήρες—τριήρη.

Αἱ τριήρεις—τριήρεις· τῶν τριηρέων—τριηρῶν· ταῖς τριήρεσι· τὰς τριήρεας—τριήρεις· ὃ τριήρεις—τριήρεις.

Εἰς κλέης—κλήης· ὀλοπαθές.

Ὁ Ἡρακλῆς—Ἡρακλῆς· τοῦ Ἡρακλέους—Ἡρακλέους· τῷ Ἡρακλεῖ—Ἡρακλεῖ· Ἡρακλεῖ· τὸν Ἡρακλέα—Ἡρακλέα—Ἡρακλῆ· ὃ Ἡράκλεες—Ἡράκλεις, καὶ Ἡρακλες.

Τῷ Ἡρακλέει—Ἡρακλέε· Ἡρακλῆ· τοῖν Ἡρακλεῖον—Ἡρακλεῖον—Ἡρακλοῖν· ὃ Ἡρακλέε· Ἡρακλέε· Ἡρακλῆ.

Οἱ Ἡρακλέεις—Ἡρακλέεις· τῶν Ἡρακλεῶν—Ἡρακλεῶν· τοῖς Ἡρακλέεσιν—Ἡρακλεῖσι· τοῖς Ἡρακλέεας—Ἡρακλέας—Ἡρακλεῖς· ὃ Ἡρακλέεις—Ἡρακλέεις—Ἡρακλεῖς. οὕτω καὶ

Ὁ Θεμιστοκλής· Θεμιστοκλῆς· ὁ Διοκλῆς· Διοκλῆς· ὁ Θρασυκλῆς· Θρασυκλῆς.

Οὐδέτερον εἰς ες ὀξύτονον.

Τὸ ἀληθές· τοῦ ἀληθέος—ἀληθοῦς· τῷ ἀληθέϊ—ἀληθεῖ· τὸ ἀληθές· ὃ ἀληθές.

Τῷ ἀληθέϊ—ἀληθεῖ· τοῖν ἀληθείον—ἀληθειῶν· ὃ ἀληθέ· ἀληθεῖ.

Τὰ ἀληθέα—ἀληθῆ· τῶν ἀληθέων—ἀληθῶν· τοῖς ἀληθέσι·
τὰ ἀληθέα—ἀληθῆ ὡς ἀληθέα—ἀληθῆ.

Οὐδέτερον εἰς ος.

Τὸ τεῖχος· τοῦ τείχεος—τείχους· τῷ τείχεϊ—τείχει· τὸ
χεῖχος ὡς τεῖχος.

Τὸ τείχεε—τείχη· τοῖν τείχεοιν—τειχοῖν ὡς τείχεε—τείχη.

Τὰ τείχεα—τείχη· τῶν τειχέων—τειχῶν· τοῖς τείχεσι· τὰ
τείχεα—τείχη ὡς τείχεα—τείχη.

*Τύποι ὀνομάτων ἀρσενικῶν καὶ θηλυκῶν εἰς ις, καὶ
οὐδετέρων εἰς ι, συνηρημένων..*

Ὁ ὄφις· τοῦ ὄφεως· τῷ ὄφει—ὄφει· τὸν ὄφιν· ὡς ὄφι, καὶ
ὡς ὄφιν.

Τὸ ὄφεε—ὄφη· τοῖν ὄφεων· ὡς ὄφεε—ὄφη.

Οἱ ὄφεις—ὄφεις· τῶν ὄφεων· τοῖς ὄφεισι· τοὺς ὄφεις—ὄφεις·
ὡς ὄφεις—ὄφεις.

Ἡ πόλις· τῆς πόλεως· τῇ πόλει—πόλει· τὴν πόλιν· ὡς πόλι·
καὶ ὡς πόλιν.

Τὰ πόλεε—πόλη· ταῖν πόλεων· ὡς πόλεε—πόλη.

Αἱ πόλεις—πόλεις· τῶν πόλεων· ταῖς πόλεσι· τὰς πόλεις
πόλεις ὡς πόλεις—πόλεις.

Τὸ σιήπει· τοῦ σιήπεος· τῷ σιήπεϊ—σιήπει· τὸ σιήπει·
ὡς σιήπει.

Τὸ σιήπεε—σιήπη· τοῖν σιήπεων· ὡς σιήπεε—σιήπη.

Τὰ σιήπεα—σιήπη· τῶν σιήπεων· τοῖς σιήπεσι· τὰ σι-
νήπεα—σιήπη ὡς σιήπεα—σιήπη.

Τύπος ὀνομάτων συνηρημένων ἀρσενικῶν εἰς εὐς..

Ὁ βασιλεύς· τοῦ βασιλέως· τῷ βασιλέϊ—βασιλεῖ· τὸν βα-
σιλέα ὡς βασιλεῦ.

Τὸ βασιλέε—βασιλεῖ· τοῖν βασιλέοιν ὡς βασιλέε—βασιλεῖ.

Οἱ βασιλέες—βασιλεῖς· τῶν βασιλέων· τοῖς βασιλεῦσι· τοὺς
βασιλέας—βασιλεῖς ὡς βασιλέες—βασιλεῖς.

Συναίρεσεων τῶν μέχρι τοῦδε τύπων γενικὸς πίναξ.

Τὸ ε καὶ ος συναιροῦνται εἰς ους· ε καὶ ι, εἰς εἰ· ε καὶ α,

ε και ε, εις η' ε και οιν εις οιν' ε και ες, ε και ας, εις εις' ε και ων, εις ων.

Σημ. Ἐπὶ μὲν τῶν ἄλλων τύπων, γίνονται αἱ συναίρεσεις κατὰ τὸν ἐκτεθέντα πίνακα, τῶν δὲ εἰς ις ἀρσενικῶν καὶ θηλυκῶν καὶ τῶν εἰς ι οὐδετέρων, καὶ τῶν εἰς εὐς, εἰς πάντας τοὺς ἀριθμοὺς ἡ γενικὴ μένει ἀσυναίρετος· τῶν δὲ εἰς εὐς, μένει ἀσυναίρετος καὶ ἡ ἐνικὴ αἰτιατικὴ· ἡ δὲ ἐνικὴ γενικὴ τῶν εἰς ις καὶ εὐς, λήγει πάντοτε εἰς ὡς ἄττικῶς, τῶν δὲ εἰς ι οὐδετέρων λήγει συνηθέστερον εἰς ος.

Τύποι ὀνομάτων συνηρημένων θηλυκῶν εἰς ω' καὶ ὡς.

Ἡ Λητώ· τῆς Λητόος—Λητοῦς· τῆ Λητόϊ—Λητοῖ· τὴν Λητόα—Λητώ· ὦ Λητοῖ.

Τὰ Λητώ· ταῖν Λητοῖν· ὦ Λητώ.

Αἱ Λητοῖ· τῶν Λητῶν· ταῖς Λητοῖς· τὰς Λητούς· ὦ Λητοῖ.

Ἡ αἰδώς· τῆς αἰδόος—αἰδοῦς· τῆ αἰδοῖ—αἰδοῖ· τὴν αἰδόα—αἰδῶ· ὦ αἰδοῖ.

Τὰ αἰδώ· ταῖν αἰδοῖν· ὦ αἰδώ.

Αἱ αἰδοῖ· τῶν αἰδῶν· ταῖς αἰδοῖς· τὰς αἰδούς· ὦ αἰδοῖ.

Πίναξ τῶν συναίρεσεων.

Οος—ους· οῖ—οι· οα—ω.

Σημείωσις. Ὁ δοικὸς καὶ πληθυντικὸς τῶν τύπων τούτων εἶναι διδλω ἀσυναίρετος· καὶ κλύεται ὡς ὁ δοικ. καὶ πληθ. τῶν εἰς ος ἰσοσυλλάβων.

Τύπος ὀνομάτων οὐδετέρων εἰς ας συνηρημένων.

Τὸ κρέας· τοῦ κρέαος—κρέως· τῷ κρεαῖ—κρέα· τὸ κρέας· ὦ κρέας.

Τὸ κρέας—κρέα· τοῖν κρεαῖοιν—κρεῶν· ὦ κρέας—κρέα.

Τὰ κρέαα—κρέα· τῶν κρεάων—κρεῶν· τοῖς κρέασι· τὰ κρέαα—κρέα· ὦ κρέαα—κρέα.

Πίναξ τῶν συναίρεσεων.

Λος—ως· αἰ—α· αε—α· αοιν—ων· αα—α· αων—ων.

Τύπος ὀνομάτων ἀρσενικῶν εἰς υς, καὶ οὐδετέρων εἰς υ, ὀξυτόνων, ἐχόντων τὴν γενικὴν εἰς εος.

Ὁ ἡδύς· τοῦ ἡδέος· τῷ ἡδέϊ—ἡδεῖ· τὸν ἡδύν· ὦ ἡδύ, καὶ ἡδύς.

Τὸ ἡδέε· τοῖν ἡδέοιν· ὦ ἡδέε.

Οἱ ἡδέες—ἡδεῖς· τῶν ἡδέων· τοῖς ἡδέσι· τοὺς ἡδέας—ἡδεῖς·

ὦ ἡδέες—ἡδεῖς.

Τὰ ἡδύ· τοῦ ἡδέος· τῷ ἡδέϊ—ἡδαί· τὸ ἡδύ· ὦ ἡδύ.

Τὼ ἡδέε· τοῖν ἡδέοιν· ὦ ἡδέε.

Τὰ ἡδέα· τῶν ἡδέων· τοῖς ἡδέσι· τὰ ἡδέα· ὦ ἡδέα.

Ἐκ τοῦ τύπου γίνεται ὄθλον, ἴνες πτώσεις τούτων τῶν ὀνομάτων, καὶ πῶς συναϊροῦνται.

*Τύπος ὀνομάτων συνηρημένων ἀρσενικῶν καὶ θηλυκῶν
εἰς υς, ἐχόντων τὴν γενικὴν εἰς υς.*

Ὁ βότρυς· τοῦ βότρυος· τῷ βότρυϊ· τὸν βότρυ· ὦ βότρυ,
καὶ βότρυς.

Τὼ βότρυε· τοῖν βοτρυοῖν· ὦ βότρυε.

Οἱ βότρυες—βότρυς· τῶν βοτρυῶν· τοῖς βότρυσι· τοὺς βό-
τρυας—βότρυς· ὦ βότρυες—βότρυς.

Ἡ ἰσχὺς· τῆς ἰσχύος· τῇ ἰσχύϊ· τὴν ἰσχύ· ὦ ἰσχύ· καὶ ὦ ἰσχύς.

Τὰ ἰσχύε· ταῖν ἰσχύοιν· ὦ ἰσχύε.

Αἱ ἰσχύες—ἰσχύς· τῶν ἰσχύων· ταῖς ἰσχύσι· τὰς ἰσχύας—
ἰσχύς· ὦ ἰσχύες—ἰσχύς.

Συναϊρέσεων πίναξ.

Υες—υς· υας—υς.

*Τύπος ὀνομάτων συνηρημένων εἰς υς, ἐχόντων
τὴν γενικὴν εἰς εως.*

Ὁ πέλεκυς· τοῦ πελέκως· τῷ πελέκει—πελέκει· τὸν πέλε-
κυν· ὦ πέλεκυ, καὶ πέλεκυς.

Τὼ πελέκει· τοῖν πελέκων· ὦ πελέκει.

Οἱ πελέκεις—πελέκεις· τῶν πελέκων· τοῖς πελέκεισι· τοὺς
πελέκειας—πελέκεις· ὦ πελέκεις—πελέκεις.

Σημείωσις. Τοῦ τύπου τούτου ἡ ἐνικὴ γενικὴ λήγει εἰς ως πάντοτε·
καὶ προπαροφύεται καὶ αὐτὴ, καὶ ἡ πληθυντικὴ γενικὴ.

Τύπος οὐδετέρων εἰς υ παροφύτων.

Τὸ ἄστυ· τοῦ ἄστεος· τῷ ἄστεϊ—ἄστυ· τὸ ἄστυ· ὦ ἄστυ.

Τὼ ἄστεε· ἄστη· τοῖν ἄστεων· ὦ ἄστεε—ἄστη.

Τὰ ἄστεα—ἄστη· τῶν ἄστεων· τοῖς ἄστεσι· τὰ ἄστεα—
ἄστη· ὦ ἄστεα—ἄστη.

Σημ. Τοῦτου τοῦ τύπου ἡ μὲν γεν. ἐνικὴ λήγει εἰς ος· ἡ δὲ πληθ.
γενικὴ καὶ τούτου προπαροφύεται.

2*

Τύπος ὀνομάτων ἀρσενικῶν εἰς οὐς συνηρημένων.

Ὁ βοῦς· τοῦ βοός· τῷ βοί· τὸν βοῦν· ὦ βοῦ, καὶ βοῦς.
 Τὼ βόε· τοῖν βοοῖν· ὦ βόε.
 Οἱ βόες—βοῦς· τῶν βοῶν· τοῖς βοοσί· τοὺς βόας—βοῦς· ὦ
 βόες—βοῦς.

Πίναξ συναίρέσεων.

Οες—ους· οας—ους·

Τύποι ἄλλοι διαφόρων συνηρημένων ὀνομάτων.

Ὁ μείζων· τοῦ μείζονος· τῷ μείζονι· τὸν μείζονα—μείζοα—
 μείζω· ὦ μείζων.

Τὼ μείζονε· τοῖν μείζονοιν· ὦ μείζονε.

Οἱ μείζονες—μείζοες—μείζους· τῶν μείζόνων· τοῖς μείζοσι·
 τοὺς μείζονας—μείζοας—μείζους· ὦ μείζονες—μείζοες—μείζους.

Ἄνομα οὐδέτερον εἰς ον—ονος.

Τὸ μείζον· τοῦ μείζονος· τῷ μείζονι· τὸ μείζον· ὦ μείζον.

Τὼ μείζονε· τοῖν μείζονοιν· ὦ μείζονε.

Τὰ μείζονα—μείζοα—μείζω· τῶν μείζόνων· τοῖς μείζοσι·
 τὰ μείζονα—μείζοα—μείζω· ὦ μείζονα—μείζοα—μείζω.

Ἡ ναῦς· τῆς νηός· τῇ νηί· τὴν ναῦν, καὶ νῆα· ὦ
 ναῦ καὶ ὦ ναῦς.

Τὰ νῆε, καὶ νέε· ταῖν νηοῖν, καὶ νηῶν· ὦ νῆε, καὶ νέε.

Αἱ νῆες, καὶ ναῦς· τῶν νηῶν, καὶ νηῶν· ταῖς ναυσί· τὰς νῆας,
 καὶ ναῦς· ὦ νῆες, καὶ ναῦς.

Ἡ γραῦς· τῆς γραός· τῇ γραί, καὶ γραί· τὴν γραῦν· ὦ γραῦ,
 καὶ γραῦς.

Αἱ γράες, καὶ γραῦς· τῶν γραῶν· ταῖς γραυσί· τὰς γραῦς· ὦ
 γράες, καὶ γραῦς.

Ἄνομα ἀρσενικὸν εἰς οεις ὀλοπαθές.

Ὁ Σιμόεις—Σιμοῦς· τοῦ Σιμόεντος—Σιμοῦντος· τῷ Σιμόεντι
 —Σιμοῦντι· τὸν Σιμόεντα—Σιμοῦντα· ὦ Σιμόεις—Σιμοῦς· καὶ
 Σιμόει—Σιμοῦ.

Τὼ Σιμόεντε—Σιμοῦντε· τοῖν Σιμοέντοιιν—Σιμοούντοιιν· ὦ Σι-
 μόεντε—Σιμοῦντε.

Οἱ Σιμόντες—Σιμοῦντες· τῶν Σιμοόντων—Σιμοόντων· τοῖς Σιμόεσι—Σιμοῦσι· τοὺς Σιμόντας—Σιμοῦντας· ὃ Σιμόντες—Σιμοῦντες.

Συναίρσεις.

Οεις—ους· οε—ου.

Ἔνομα εἰς ηεις ὀλοπαθές.

Ὁ τιμήεις — τιμῆς· τοῦ τιμήεντος—τιμῆντος· τῷ τιμήεντι—τιμῆντι· τὸν τιμήεντα—τιμῆντα· ὃ τιμήεις—τιμῆς, καὶ ὃ τιμῆεν.

Τῷ τιμήεντε—τιμῆντε· τοῖν τιμήεντοιν—τιμῆντοιν· ὃ τιμήέντε—τιμῆντε.

Οἱ τιμήέντες—τιμῆντες· τῶν τιμήέντων—τιμῆντων· τοῖς τιμήέσι—τιμῆσι· τοὺς τιμήέντας—τιμῆντας· ὃ τιμήέντες—τιμῆντες.

Συναίρσεις.

Ηεις—ης· ηε—η.

Ἔνόματα κατὰ συγκοπήν.

Ὁ ἀνὴρ· τοῦ ἀνέρος, καὶ ἀνδρός· τῷ ἀνέρι, καὶ ἀνδρί· τὴν ἀνέρα, καὶ ἀνδρα· ὃ ἀνερ.

Τῷ ἀνέρε, καὶ ἀνδρε· τοῖν ἀνέροιν, καὶ ἀνδροῖν· ὃ ἀνέρε, καὶ ἀνδρε.

Οἱ ἀνέρες, καὶ ἀνδρες· τῶν ἀνέρων, καὶ ἀνδρῶν· τοῖς ἀνδράσι· τοὺς ἀνέρας, καὶ ἀνδρας· ὃ ἀνέρες, καὶ ἀνδρες.

Ὁ πατήρ· τοῦ πατέρος, καὶ πατρός· τῷ πατέρι, καὶ πατρί· τὸν πατέρα· ὃ πάτερ.

Τῷ πατέρε· τοῖν πατέροιν· ὃ πατέρε.

Οἱ πατέρες· τῶν πατέρων· τοῖς πατράσι· τοὺς πατέρας· ὃ πατέρες.

Ἡ μήτηρ· τῆς μητέρος, καὶ μητρός· τῇ μητέρι, καὶ μητρί· τὴν μητέρα· ὃ μητερ.

Τὰ μητέρε· ταῖν μητέροιν· ὃ μητέρε.

Αἱ μητέρες· τῶν μητέρων· ταῖς μητράσι· τὰς μητέρας· ὃ μητέρες.

Ἡ θυγάτηρ· τῆς θυγατέρος, καὶ θυγατρός· τῇ θυγατέρι, καὶ θυγατρί· τὴν θυγατέρα· ὃ θυγατερ.

Τὰ θυγατέρε· ταῖν θυγατέροιν· ὦ θυγατέρε.

Αἱ θυγατέρες· τῶν θυγατέρων· ταῖς θυγατράσι· τὰς θυγατέρας· ὦ θυγατέρες.

Ἡ γαστήρ· τῆς γαστέρος, καὶ γαστρός· τῆ γαστέρι, καὶ γαστρί· τὴν γαστέρα· ὦ γαστήρ.

Τὰ γαστέρε· ταῖν γαστέροιν· ὦ γαστέρε.

Αἱ γαστέρες· τῶν γαστέρων· ταῖς γαστήρσι· τὰς γαστέρας· ὦ γαστέρες.

Περὶ ἀνωμάτων ὀνομάτων.

Ἄνωμαλα (ἀκατάστατα) ὀνόματα λέγονται, ὅσα δὲν κλίνονται τακτικῶς ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους, κατὰ τοὺς ἐκτεθέντας τύπους, ἀλλ' ἢ ἀπὸ ἓνα τύπον μεταβαίνουσιν εἰς ἄλλον. παραδείγματος χάριν· ὁ πολὺς, κλινόμενον ἐπὶ τοῦ ἡδύς, ἔχει γενικὴν τοῦ πολλοῦ, κλινομένην ἐπὶ τοῦ, ὁ λόγος· τῆς ὁποίας ἡ ὀνομαστικὴ εἶναι, ὁ πολλός· ἢ ἀπὸ ἐτέρου γένους μεταβαίνουσιν εἰς ἄλλο, καθὼς ὁ δεσμός, γένους ἀρσενικοῦ, εἰς τὸν πληθυντικὸν ἀριθμὸν ἔχει εὐχρηστον τὸ οὐδέτερον γένος, τὰ δεσμά· ἢ ἔχουσι μόνον ἓνα ἀριθμὸν εὐχρηστον, καθὼς ἡ ἄλις (ἡ θάλασσα), τῆς ἄλδος, ἔχει μόνον ἀριθμὸν ἐνικόν· καὶ οἱ ἄλις, (τὸ ἄλας), τῶν ἄλων, ἔχει μόνον ἀριθμὸν πληθυντικόν· ἢ ἔχουσι μόνον πτώσεις τινὰς εὐχρήστους, τὰς δὲ λοιπὰς ἀχρήστους· καθὼς, τὸ σέβας ἔχει μόνον ὀνομαστιστὴν, αἰτιατικὴν, καὶ κλητικὴν εἰς τὸν ἐνικὸν ἀριθμὸν· κτλ. εἶναι λοιπὸν τὰ ἀνώμαλα τεσσάρων εἰδῶν· κατὰ κλίσειν, κατὰ γένος, κατ' ἀριθμὸν, καὶ κατὰ πτώσειν.

Ἐκτίθενται δὲ ἐνταῦθα αἱ κλίσεις τῶν συνηθετέρων ὡς ἐξῆς.

Ὄνόματα ἀνώμαλα κατὰ κλίσειν.

Ὁ Μωῦσῆς, τοῦ Μωῦσέως, (ὡς ἐκ τοῦ Μωῦσεὺς ἀχρήστου), τῷ Μωῦσῇ, τὸν Μωῦσέα, (ὡς ἐκ τοῦ Μωῦσεὺς) καὶ Μωῦσῃν, ὦ Μωῦσῆ.

Ὁ πρέσβυς, (ὁ γέρων), τοῦ πρεσβύτου, (ἐκ τοῦ, ὁ πρεσβύτης, μὴ τοσοῦτον εὐχρήστου κατὰ τὴν ὀνομαστικὴν, αἰτιατικὴν, καὶ κλητικὴν), τῷ πρεσβύτῃ, τὸν πρέσβυν, ὦ πρέσβυ, καὶ ὦ πρέσβυς.

Τὸ πρεσβύτα, τοῖν πρεσβύταιν, ὦ πρεσβύτα.

Οἱ πρεσβύται, τῶν πρεσβυτῶν, τοῖς πρεσβύταις, τοὺς πρεσβύτας, ὦ πρεσβύται.

Ὁ πρεσβευτής (ὁ ἀπεσταλμένος παρὰ Κυβερνήσεως τινος πρὸς ἄλλην) τοῦ πρέσβειος, τῷ πρέσβει—πρέσβει, τὸν πρεσβευτήν, ὦ πρεσβευτά.—Τὸν πρέσβει, τοῖν πρέσβειων, ὦ πρέσβει.—Οἱ πρέσβειες—πρέσβεις, τῶν πρέσβειων, τοῖς πρέσβειαι, τοὺς πρέσβειας—πρέσβεις, ὦ πρέσβειες—πρέσβεις.

Σημείωσις. Τὸ τελευταῖον τοῦτο ὄνομα κλίνεται ὡς ἀνωτέρω κομψότερον· καὶ τὸ πρεσβευτής ὁμοίως εὐρίσκεται εὐχρηστον διὰ πάντων τῶν ἀριθμῶν καὶ πασῶν τῶν πτώσεων.

Ἡ γυνή, τῆς γυναικός, τῇ γυναικί, τὴν γυναῖκα, ὦ γυναῖ· (ἐξ ἀχρήστου ὀνομαστικῆς ἡ γυναῖξ, ἐξ ἧς κλίνεται καὶ ὁ Δυϊκός, καὶ ὁ Πληθυντικός).—Τὰ γυναῖκε κτλ.

Ὁ μέγας, τοῦ μεγάλου, τῷ μεγάλῳ (ἐξ ἀχρήστου ὀνομαστικῆς ὁ μέγαλος), τὸν μέγαν, ὦ μέγας.—Δυϊκ. τὸν μεγάλῳ κτλ.—Πληθυντ. οἱ μέγαλοι κτλ.

Τὸ μέγα, τοῦ μεγάλου, τῷ μεγάλῳ, (ἐκ τοῦ, τὸ μέγαλον), τὸ μέγα, ὦ μέγα.—Δυϊκ. τὸν μεγάλῳ κτλ.—Πληθυντ. τὰ μέγαλα κτλ.

Ὁ Ἄρης, τοῦ Ἄρεος καὶ Ἄρειος (ὡς ἐκ τοῦ, ὁ Ἄρευς), τῷ Ἄρει —Ἄρει· τὸν Ἄρεα — Ἄρη καὶ Ἄρην· ὦ Ἄρες, ὦ Ἄρης, καὶ ὦ Ἄρη (ὡς ἐξ ἰσοσυλλάβου ὁ Ἄρης, τοῦ Ἄρου).

Ὁ πολὺς, τοῦ πολλοῦ, τῷ πολλῷ (ἐκ τοῦ, ὁ πολλός), τὸν πολὺν, ὦ πολὺ, καὶ ὦ πολὺς.—Δυϊκ. τὸν πολλῷ κτλ.—Πληθυντ. οἱ πολλοὶ κτλ.

Τὸ πολὺ, τοῦ πολλοῦ, τῷ πολλῷ (ἐκ τοῦ, τὸ πολλόν), τὸ πολὺ, ὦ πολὺ.—Δυϊκ. τὸν πολλῷ κτλ.—Πληθ. τὰ πολλὰ κτλ.

Ὁ Ζεὺς, τοῦ Διὸς καὶ Ζηνός, τῷ Διὶ καὶ Ζηνί, τὸν Δία καὶ Ζῆνα (ἐξ ἀχρήστων ὀνομαστικῶν, ὁ Δις καὶ Ζήν), ὦ Ζεῦ!

Ἐνώμαλα κατὰ γένος.

Ἐνικός. Ὁ δεσμός,
Ὁ ζυγός,

Πληθ. Τὰ δισμά·
Τὰ ζυγά·

Ὁ νῶτος,

Τὰ νῶτα·

Ὁ κύκλος, οἱ κύκλοι, καὶ

Τὰ κύκλα.

Ἐνώμαλα κατ' ἀριθμόν.

Ἐνικός· ἡ ἄλς (ἡ θάλασσα) θηλ. τῆς ἀλός· τῇ ἄλί· τὴν ἄλα·
ᾧ ἄλς.Πληθυντ. οἱ ἄλεις· (τὸ ἄλας) ἀρσ. τῶν ἀλῶν· τοῖς ἀλάσι· τοὺς
ἄλας· ᾧ ἄλεις.

Ἐνώμαλα κατὰ πτώσιν.

Τοῦ ἀρνός· τῷ ἀρνί· τὸν ἄρνα· (ὄνομ. καὶ κλητ. δὲν ἔχει).

Οἱ ἄρνες· τῶν ἀρνῶν· (δοτ. πληθ. δὲν ἔχει), τοὺς ἄρνας· ᾧ ἄρνες.

Τὸ ὄφελος.

Τὸ ἦδος.

Τὸ βρέτας.

Τὸ δέμας.

Τὸ σέβας.

Τὸ σέλας.

Τὸ δέπας.

Ἐχουσι μόνον ὀνομαστικὴν, τινὰ δὲ καὶ
αἰτιατικὴν, καὶ κλητικὴν.

Τὸ ὄναρ.

Τὸ ὕπαρ.

μόνον αἰτιατικὴν.

Τῆς μάλης—μόνον γενικὴν.

Ὡ τάν—μόνον κλητικὴν.

Περὶ τῶν ἀριθμητικῶν ὀνομάτων.

Ἀριθμητικὰ ὀνόματα εἶναι ὅσα μεταχειρίζομεθα διὰ νὰ με-
τρῶμεν, καὶ κλίνονται οὕτως.

Ἐκείναι τοῦ εἰς.

Ἄρσενικόν· εἰς, ἐνός, ἐνί, ἕνα.

Θηλυκόν· μία, μιᾶς, μιᾶ, μίαν.

Οὐδέτερον· ἕν, ἐνός, ἐνί, ἕν.

Δύο· γένους ἀρσ. θηλ. καὶ οὐδετέρου·

ἀριθμοῦ δυϊκοῦ καὶ πληθυντικοῦ.

Δυϊκός· ὄνομ. καὶ αἰτ. δύο· γεν. καὶ δοτ. δυοῖν καὶ δυεῖν.

Πληθυντ. δύο· δύο· δυοσί· δύο.

Τρεῖς· ἀρσ. καὶ θηλ. πληθ.

Τρεῖς, τριῶν, τρισί, τρεῖς.

Ουδέτερον.

Τρία, τριῶν, τρισὶ τρία.

Τέσσαρες, ἄρσ. καὶ θηλ. ἀριθ. πληθ.

Τέσσαρες, τεσσάρων, τέσσαρσι, τέσσαρας.

Ουδέτερον.

Τέσσαρα, τεσσάρων, τέσσαρσι, τέσσαρα.

Τὸ δὲ πέντε καὶ τὰ ἐφεξῆς ἀριθμητικά, καὶ τὸ ἑκατὸν, εἶναι πάντα ἄκλιτα.

Ἀπὸ δὲ τοῦ, διακόσιοι καὶ ἐξῆς εἶναι πάντα κλιτά: καὶ τὰ μὲν ἀρσενικά κλίνονται εἰς τὸν πληθυντικὸν ἀριθμὸν τοῦ εἰς ὅς τύπου τῶν ἰσοσυλλάβων· τὰ δὲ θηλυκά, εἰς τὸν πληθυντικὸν τοῦ εἰς α, τύπου τῶν ἰσοσυλλάβων· τὰ δὲ οὐδέτερα εἰς τὸν τοῦ εἰς ὄν, οὕτως.

Οἱ διακόσιοι· Αἱ διακόσια· Τὰ διακόσια.

Οἱ χίλιοι· Αἱ χίλια· Τὰ χίλια.

Περὶ ἀκλίτων ὀνομάτων.

Ἄκλιτα ὀνόματα λέγονται ὅσα δὲν λαμβάνουσι καμμίαν μεταβολὴν τῆς ληγούσης εἰς τὰς πτώσεις των, ἀλλ' εἰς ὅλας ἔχουσι τὴν αὐτὴν κατάληξιν· τοιαῦτα δὲ εἶναι.

Α'. Ἐκ τῶν ἀριθμητικῶν τὸ, πέντε κτλ. ἕως τοῦ ἑκατόν.

Β'. Τὰ ὀνόματα τῶν γραμμάτων τοῦ ἀλφαβήτου, π. χ. τὸ ἄλφα, τοῦ ἄλφα· τὰ ἄλφα κτλ.

Γ'. Ὅσα ὀνόματα δὲν εἶναι Ἑλληνικά, ἀλλ' ἀλλόγλωσσα μὴ ἐξελληνισθέντα· π. χ. ὁ Δανιὴλ, ὁ Βαρούχ, ὁ Μωάμεθ, ὁ Μαρὰτ, ὁ Μιραβώ, τὸ Πάσχα, ἡ Ἱερουσαλήμ.

Δ'. Ἐκ τῶν Ἑλληνικῶν, τὸ χρεῶν (γένους οὐδετέρου) καὶ τὸ ἐμποδῶν (γένους οὐδετέρου).

Περὶ Ἀντωνυμιῶν.

Ἡ Ἀντωνυμία εἶναι μέρος λόγου κλιτὸν, λαμβανόμενον κυρίως ἀντὶ ὀνομάτων κυρίων, ἢ προσηγορικῶν· προσέθηκαν ὅμως εἰς τὰς κυρίως Ἀντωνυμίας καὶ τινὰ ἐπιθετά, ἔχοντα ὁμοιότητά τινὰ μὲ τὰς κυρίως Ἀντωνυμίας, καὶ ὀνόμασαν καὶ ταῦτα Ἀντωνυμίας.

Τὰ εἶδη τῶν Ἀντωνυμιῶν εἶναι ἑνέα· Πρωτότυπος, ἢ προσωπική· Κτητική· Δεικτική· Ἀναφορική· Σύνθετος, ἢ αὐτοπαθής· Ἀλληλοπαθής· Ἀόριστος· Ἐρωτηματική· καὶ Σχετική.

Τὰ παρεπόμενα τῆς Ἀντωνυμίας εἶναι τέσσαρα· γένος, ἀριθμὸς, πτώσις, καὶ πρόσωπον.

Τὰ πρόσωπα εἶναι τρία· πρῶτον, δεύτερον, καὶ τρίτον· καὶ πρῶτον μὲν πρόσωπον ἐνικὸν εἶναι τὸ, ἐγὼ, (ὅστις λαλῶ)· πρῶτον δὲ δυϊκὸν τὸ, νῶ (ἡμεῖς οἱ δύο οἱ λαλοῦντες)· πρῶτον δὲ πληθυντικὸν τὸ, ἡμεῖς, (οἱ πολλοὶ οἱ λαλοῦντες)· δεύτερον πρόσωπον ἐνικὸν, σὺ (πρὸς τὸν ὅποιον λαλῶ)· δεύτερον δυϊκὸν, σφῶ (ἐσεῖς οἱ δύο πρὸς τοὺς ὁποίους λαλῶ)· δεύτερον πληθυντικὸν, ὑμεῖς, (ἐσεῖς οἱ πολλοὶ πρὸς τοὺς ὁποίους λαλῶ)· τρίτον δὲ ἐνικὸν, ὅς, (ἐκεῖνος περὶ τοῦ ὁποῖου λαλῶ)· τρίτον δυϊκὸν, σφέ, (ἐκεῖνοι οἱ δύο περὶ τῶν ὁποίων λαλῶ)· τρίτον πληθυντικὸν, σφεῖς, (ἐκεῖνοι οἱ πολλοὶ περὶ τῶν ὁποίων λαλῶ).

Κλίσις τῶν Πρωτοτύπων ἢ προσωπ. Ἀντωνυμιῶν.

Τοῦ πρώτου προσώπου.

Ἐνικ. ἢ ὄν. ἐγὼ· ἢ γενική ἐμοῦ, καὶ μου· ἢ δοτ. ἐμοί, καὶ μοι· ἢ αἰτ. ἐμέ, καὶ με. Δυϊκός, ἢ ὄν. καὶ αἰτ. νῶϊ καὶ νῶ (ἡμεῖς οἱ δύο, ἡμᾶς τοὺς δύο)· ἢ γεν. καὶ δοτ. νῶϊν, καὶ νῶν (ἡμῶν τῶν δύο, εἰς ἡμᾶς τοὺς δύο). Πληθ. ἢ ὄν. ἡμεῖς, ἢ γενική ἡμῶν, ἢ δοτ. ἡμῖν (εἰς ἡμᾶς). ἢ αἰτ. ἡμᾶς.

Τοῦ δευτέρου προσώπου.

Ἐν. ἢ ὄν. σὺ, ἢ γενική σοῦ, καὶ σου· ἢ δοτική σοί, καὶ σοί· ἢ αἰτιατ. σέ, καὶ σε. Δυϊκ. ἢ ὄν. καὶ αἰτιατ. σφῶϊ καὶ σφῶ (ἐσεῖς οἱ δύο, ἐσᾶς τοὺς δύο)· ἢ γεν. καὶ δοτ. σφῶϊν καὶ σφῶν (ἐσᾶς τῶν δύο, εἰς ἐσᾶς τοὺς δύο). Πληθ. ἢ ὄν. ὑμεῖς, ἢ γενική ὑμῶν, ἢ δοτ. ὑμῖν, ἢ αἰτιατ. ὑμᾶς.

Τοῦ τρίτου προσώπου.

Ἐν. ἢ ὄνομ. ὅς (αὐτός)· ἢ γεν. οὗ (αὐτοῦ)· ἢ δοτ. οἱ (αὐτῶ)· ἢ αἰτ. ἐ (αὐτόν). Δυϊκ. ἢ ὄνομ. καὶ αἰτ. σφέ (αὐτοὶ οἱ δύο, αὐτούς τοὺς δύο)· ἢ γεν. καὶ δοτ. σφῖν (αὐτῶν τῶν δύο, εἰς αὐτούς τοὺς δύο). Πληθ. ἢ ὄνομ. σφεῖς (αὐτοί)· ἢ γεν. σφῶν (αὐτῶν)· ἢ δοτ. σφίσιν (εἰς αὐτούς)· ἢ αἰτ. σφᾶς (αὐτούς).

Σημ. Ἡ ὀνομαστικὴ τοῦ ἐνικοῦ ἀριθμοῦ τοῦ τρίτου προσώπου εἶναι γένους ἀρσενικοῦ, αἱ δὲ λοιπαὶ πτώσεις πάντων τῶν ἀριθμῶν εἶναι παντὸς γένους· ὀνομαστικὴ δὲ θηλυκοῦ γένους ἀριθμοῦ ἐνικοῦ εἶναι, ἢ· τοῦ δὲ πρώτου καὶ δευτέρου προσώπου, πᾶσαι αἱ πτώσεις εἶναι παντὸς γένους.

Ἄντωνυμίαι κτητικαὶ γινόμεναι ἐκ τῆς γενικῆς τῶν προσωπικῶν, εἶναι ὁκτώ, καὶ εἶναι τριγενεῖς.

Τοῦ πρώτου προσώπου, ἐπὶ ἐνὸς κτήτορος· ὁ ἐμός, ἡ ἐμή, τὸ ἐμόν· (γίνονται ἐκ τῆς γενικῆς ἐνικῆς, ἐμοῦ, καὶ σημαίνουσιν· ὁ ἰδίός μου, ἡ ἰδία μου, τὸ ἰδίόν μου).

Τοῦ δευτέρου προσώπου, ἐπὶ ἐνὸς κτήτορος· ὁ σός, ἡ σή, τὸ σόν· (γίνονται ἐκ τῆς ἐνικῆς γενικῆς, σοῦ, καὶ σημαίνουσιν ὁ ἰδίός σου, ἡ ἰδία σου, τὸ ἰδίόν σου).

Τοῦ τρίτου προσώπου ἐπὶ ἐνὸς κτήτορος· ὁ ἐός, ἡ ἐή, τὸ ἐόν· (γίνονται ἐκ τῆς ἐνικῆς γενικῆς, οὗ, καὶ σημαίνουσιν, ὁ ἰδίός του, ἡ ἰδία του, τὸ ἰδίόν του).

Τοῦ πρώτου προσώπου ἐπὶ δύο κτητόρων· νωίτερος, νωιτέρα, νωιτέρον· (γίνονται ἐκ τῆς δυϊκῆς γενικῆς, νωῖν, καὶ σημαίνουσιν· ὁ ἰδίος ἡμῶν τῶν δύο· ἡ ἰδία ἡμῶν τῶν δύο· τὸ ἰδίον ἡμῶν τῶν δύο).

Τοῦ δευτέρου προσώπου ἐπὶ δύο κτητόρων· σφωίτερος, σφωιτέρα, σφωιτέρον· (γίνονται ἐκ τῆς δυϊκῆς γενικῆς σφωῖν, καὶ σημαίνουσιν· ὁ ἰδίός σας τῶν δύο, ἡ ἰδία σας τῶν δύο, τὸ ἰδίόν σας τῶν δύο).

Τοῦ τρίτου προσώπου ἐπὶ δύο κτητόρων ἄντωνυμία κτητικὴ οὐχ ὑπάρχει.

Τοῦ πρώτου προσώπου ἐπὶ πολλῶν κτητόρων· ἡμέτερος, ἡμέτερα, ἡμέτερον· (γίνονται ἐκ τῆς πληθυντικῆς γενικῆς, ἡμῶν, καὶ σημαίνουσιν· ὁ ἰδίος ἡμῶν τῶν πολλῶν· ἡ ἰδία ἡμῶν τῶν πολλῶν· τὸ ἰδίον ἡμῶν τῶν πολλῶν).

Τοῦ δευτέρου προσώπου ἐπὶ πολλῶν κτητόρων· ὑμέτερος, ὑμέτερα, ὑμέτερον· (γίνονται ἐκ τῆς πληθυν. γενικ. ὑμῶν, καὶ σημαίνουσιν ὁ ἰδίος ὑμῶν τῶν πολλῶν, ἡ ἰδία ὑμῶν τῶν πολλῶν, τὸ ἰδίον ὑμῶν τῶν πολλῶν).

Τοῦ τρίτου προσώπου ἐπὶ πολλῶν κτητόρων· σφέτερος, σφε-

τέρα, σφέτερον (γίνονται ἐκ τῆς πληθύν. γενικ. σφών, καὶ σημαίνουσιν ὁ ἴδιος αὐτῶν τῶν πολλῶν, ἢ ἴδια αὐτῶν τῶν πολλῶν, τὸ ἴδιον αὐτῶν τῶν πολλῶν).

Σημ. Κλίνονται δὲ αἱ μὲν ἄρσενικαὶ ἐπὶ τοῦ. ὁ λόγος· ἐκ δὲ τῶν θηλυκῶν ἢ μὲν ἐμῆ, καὶ σῆ, καὶ ἐῆ, ἐπὶ τοῦ, ἢ τιμῆ· αἱ δὲ λοιπαὶ ἐπὶ τοῦ, ἢ μαῖα· αἱ δὲ οὐδέτεραι ἐπὶ τοῦ, τὸ ποτήριον· ἔχουσι δὲ καὶ ἄρθρον, καὶ κλητικὴν.

Ἄντωνυμίας δεικτικαὶ (σημαίνουσαι δεῖξιν) εἶναι
τρεῖς, καὶ εἶναι τριγενεῖς.

Οὗτος, αὕτη, τοῦτο· σημαίνει δεῖξιν πλησίον προσώπων καὶ πραγμάτων.

Ἐκεῖνος, ἐκείνη, ἐκεῖνο· σημαίνει δεῖξιν ἢ μακρὰν ὄντων, ἢ ἀπόντων.

Ὅδε, ἡδε, τόδε· σημαίνει δεῖξιν τῶν πλησιέστατα ὄντων· κλίνονται δὲ χωρὶς ἄρθρου οὕτως.

Ἄρσενικόν· οὗτος, καὶ οὗτοςί, τούτου καὶ τουτουί, τούτῳ καὶ τουτῶί, τούτον καὶ τουτονί, ὦ οὗτος (ὦ σύ)· τούτῳ καὶ τουτῶί, τούτοις καὶ τουτοισί, ὦ τούτῳ (ὦ ἐσεῖς οἱ δύο)· οὗτοι καὶ οὗτοί, τούτων καὶ τουτωνί, τούτοις καὶ τουτοισί, ταύτους καὶ τουτουσί, ὦ οὗτοι (ὦ ἐσεῖς οἱ πολλοί).

Θηλυκόν· αὕτη, ταύτης καὶ ταυτησί, ταύτῃ, ταύτην καὶ ταυτηνή· ὦ αὕτη, (ὦ σύ)· ταῦτα, ταύταις, ὦ ταῦτα· αὗται, τούτων καὶ τουτωνί, ταύταις, ταύτας καὶ ταυτασί, ὦ αὗται.

Οὐδέτ. Τοῦτο καὶ τουτί, τούτου καὶ τουτουί, τούτῳ καὶ τουτῶί, τοῦτο καὶ τουτί (κλητικὴν οὐκ ἔχει).

Τούτῳ καὶ τουτῶί, τούτοις καὶ τουτοισί.

Ταῦτα καὶ ταυτί, τούτων καὶ τουτωνί, τούτοις καὶ τουτοισί, ταῦτα καὶ ταυτί.

Σημ. Ἡ κλητικὴ, ὦ οὗτος, ὦ αὕτη, ὦ οὗτοι, ὦ αὗται· σημαίνει, ὦ σὺ, ὦ ἐσεῖς· καὶ τὴν μετεχειρίζοντο, ὅτε προσεκάλων τινά, μὴ γινώσκοντες τὸ κύριον ὄνομά του.

Ἄρσεν. Ἐκεῖνος (καὶ ἐκεῖνοσί, μόνον ἐπὶ τῆς ἐνικῆς ὀνομαστικῆς)· κλίνεται ἐπὶ τοῦ, ὁ λόγος ἄνευ κλητικῆς.

Θηλυκ. Ἐκείνη· κλίνεται ἐπὶ τοῦ, ἢ τιμῆ.

Οὐδέτ. Ἐκείνο· κλίνεται ἐπὶ τοῦ, τὸ ποτήριον.

Ἄρσεν. Ὅδε καὶ ὀδί, τοῦδε, τῶδε, τόνδε·

Τῶδε· τοῖνδε·

Οἶδε, τῶνδε, τοῖσδε, τοῦσδε.

Θηλυκ. Ἦδε, τῆσδε, τῆδε, τῆνδε· τάδε, ταῖνδε· αἶδε, τῶνδε,
ταῖσδε, τάσδε.

Οὐδέτ. Τάδε καὶ τοδί, τοῦδε, τῶδε, τάδε καὶ τοδί.

Τῶδε, τοῖνδε.

Τάδε, τῶνδε, τοῖσδε, τάδε.

Ἐντωνυμῖαι ἀναφορικαὶ εἶναι δύο.

Αὐτός, καὶ ὅς· ἔχουσι δὲ ἑκατέρωθεν τρία γένη.

Ἄρσ. Αὐτός· θηλ. αὐτή· οὐδέτ. αὐτό.

Ἄρσ. Ὅς (ὁ ὁποῖος)· θηλ. ἡ (ἡ ὁποῖα)· οὐδέτ. ὅ (τὸ ὁποῖον)
κλιτ. καὶ ἄρθρον δὲν ἔχουσι· καὶ κλίνονται, εἰς τὸ λόγος, τιμῆ,
καὶ μυστήριον.

Κλίσις τοῦ ὅς.

Ἄρσ. Ἐν. ὅς· οὗ· ᾧ· ὄν. Δυϊκ. ᾧ· οἶν. Πληθ. οἷ· ὄν· οἷς· οὔς.

Θηλ. Ἐν. ἡ· ἧς· ἧ· ἦν. Δυϊκ. ᾧ· αἶν. Πληθ. αἶ· ὄν· αἷς· ἄς.

Οὐδ. Ἐν. ὅ· οὗ· ᾧ· ὅ. Δυϊκ. ᾧ· οἶν. Πληθ. ᾧ· ὄν· οἷς· ᾧ.

Ἐντωνυμῖαι σύνθετοι, ἡ αὐτοπαθεῖς εἶναι τρεῖς.

Ἐμαυτοῦ· αἰ. προσώπ. σεαυτοῦ· β'. προσ. ἑαυτοῦ· γ'. προσ.
καὶ ἔχουσιν ἑκάστη τρία γένη· ὀνομαστικὴν δὲν ἔχουσι· καὶ τοῦ
πρώτου καὶ δευτέρου προσώπου δὲν ἔχουσιν οὔτε δυϊκόν, οὔτε
πληθυντικόν ἀριθμόν· τοῦ δὲ τρίτου ἔχει ἀριθμόν ἐνικόν καὶ
πληθυντικόν· κλίνονται δὲ οὕτως.

Τοῦ πρώτου προσώπου ἐνικός.

Ἄρσ. Ἡ γενική· ἑμαυτοῦ· ἡ δοτ. ἑμαυτῶ· ἡ αἰτ. ἑμαυτόν.

Θηλ. Ἡ γενική· ἑμαυτῆς· ἡ δοτ. ἑμαυτῆ· ἡ αἰτ. ἑμαυτήν.

Οὐδ. Ἡ γενική· ἑμαυτοῦ· ἡ δοτ. ἑμαυτῶ· ἡ αἰτ. ἑμαυτό.

Τοῦ δευτέρου προσώπου ἐνικός.

Ἄρσ. Ἡ γεν. σεαυτοῦ· ἡ δοτ. σεαυτῶ· ἡ αἰτ. σεαυτόν.

Θηλ. Ἡ γεν. σεαυτῆς· ἡ δοτ. σεαυτῆ· ἡ αἰτ. σεαυτήν.

Οὐδ. Ἡ γεν. σεαυτοῦ· ἡ δοτ. σεαυτῶ· ἡ αἰτ. σεαυτό.

Τοῦ τρίτου προσώπου ἐνικῶς.

Ἄρσ. Ἡ γεν. ἑαυτοῦ· ἡ δοτ. ἑαυτῶ· ἡ αἰτ. ἑαυτόν.

Θηλ. Ἡ γεν. ἑαυτῆς· ἡ δοτ. ἑαυτῆ· ἡ αἰτ. ἑαυτήν.

Οὐδ. Ἡ γεν. ἑαυτοῦ· ἡ δοτ. ἑαυτῶ· ἡ αἰτ. ἑαυτό.

Τοῦ τρίτου προσώπου πληθυντικῶς.

Ἄρσ. Ἡ γεν. ἑαυτῶν· ἡ δοτ. ἑαυτοῖς· ἡ αἰτ. ἑαυτούς.

Θηλ. Ἡ γεν. ἑαυτῶν· ἡ δοτ. ἑαυταῖς· ἡ αἰτ. ἑαυτάς.

Οὐδ. Ἡ γεν. ἑαυτῶν· ἡ δοτ. ἑαυτοῖς· ἡ αἰτ. ἑαυτά.

Σημ. Τοῦ μὲν δευτέρου προσώπου λέγονται καὶ συγκατομένου τοῦ ε' εαυτοῦ· εαυτῶ κτλ. τοῦ δὲ τρίτου προσώπου καὶ ἀφαιρουμένου τοῦ ε. καὶ δασυνομένης τῆς αυ, οὕτως· αὐτοῦ· αὐτῶ κτλ. Ἔτι αἱ αυτοπαθεῖς ἀνωνομῖαι τοῦ δ' καὶ ε'. προσώπου δὲν ἔχουσι μὲν δοικὸν καὶ πληθυντικὸν κατὰ μονολεξίαν, σχηματίζουσι δὲ τούτους ἐκ τοῦ δοικῶ καὶ πληθυντικῶ τῶν προσωπικῶν, καὶ τῆς ἀναφορικῆς αὐτῆς, οὕτω· τοῦ δ' προσώπου· δοῖκ. ἡ αἰτιατικὴ νῶϊ αὐτώ· ἡ γεν. καὶ δοτ. νῶϊν αὐτῶν· πληθ. ἡ γεν. ἡμῶν αὐτῶν· ἡ δοτ. ἡμῖν αὐτοῖς· ἡ αἰτ. ἡμᾶς αὐτούς· τοῦ β'. προσώπου· δοῖκ. ἡ αἰτιατ. σφῶϊ αὐτώ· ἡ γεν. καὶ δοτ. σφῶϊν αὐτῶν· πληθ. ἡ γεν. ὁμῶν αὐτῶν· ἡ δοτ. ὁμῖν αὐτοῖς· ἡ αἰτ. ὁμᾶς αὐτούς· τοῦ δὲ γ'. προσώπου, δοῖκὸν μὲν οὐδαμῶς ἔχει· πληθ. δὲ ἔχει καὶ τὸν ἀνωτέρω, καὶ ἕτερον τοῦτον· τοῦ γ'. προσ. πληθ. ἡ γεν. σφῶν αὐτῶν· ἡ δοτ. σφῶϊν αὐτοῖς· ἡ αἰτ. σφᾶς αὐτούς.

Ἄνωνομία ἀλληλοπαθῆς, ἀλλήλων.

Αὕτη ἐνικὸν ἀριθμὸν δὲν ἔχει, ὁμοίως οὔτε ἄρθρον, οὐδὲ ὀνομαστικὴν, οὐδὲ κλητικὴν· εἶναι δὲ τριγενῆς, καὶ κλίνεται οὕτως.

Ἄρσενικά.

Δοῖκ. Ἡ αἰτιατικὴ, ἀλλήλων (δύο, ὁ ἕτερος τὸν ἕτερον)· ἡ γενικ. καὶ δοτικ. ἀλλήλων (δύο, ὁ ἕτερος τοῦ ἑτέρου, ἢ ὁ ἕτερος εἰς τὸν ἕτερον).

Πληθ. Ἡ γεν. ἀλλήλων (πολλοί, ὁ εἰς τοῦ ἄλλου)·

ἡ δοτικ. ἀλλήλοις (πολλοί, ὁ εἰς εἰς τὸν ἄλλον).

ἡ αἰτιατ. ἀλλήλους (πολλοί, ὁ εἰς τὸν ἄλλον).

Θηλυκά.

Δοῖκ. Ἡ αἰτ. ἀλλήλα (δύο, ἡ ἑτέρα τὴν ἑτέραν)· ἡ γενικὴ καὶ δοτικὴ, ἀλλήλαιν (δύο, ἡ ἑτέρα τῆς ἑτέρας, ἢ ἡ ἑτέρα εἰς τὴν ἑτέραν).

Πληθ. Ἡ γεν. ἀλλήλων (πολλαί, ἡ μία τῆς ἄλλης)·
 ἡ δοτ. ἀλλήλαις (πολλαί, ἡ μία εἰς τὴν ἄλλην)·
 ἡ αἰτ. ἀλλήλας (πολλαί, ἡ μία τῶν ἄλλων).

Οὐδέτερα.

Δυϊκ. Ἡ αἰτ. ἀλλήλω (δύο, τὸ ἕτερον τὸ ἕτερον)· ἡ γενικὴ
 καὶ δοτ. ἀλλήλοιν (δύο, τὸ ἕτερον τοῦ ἐτέρου· ἢ τὸ ἕτερον εἰς
 τὸ ἕτερον).

Πληθ. Ἡ γεν. ἀλλήλων (πολλά, τὸ ἐν τοῦ ἄλλου)·
 ἡ δοτ. ἀλλήλοις (πολλά, τὸ ἐν εἰς τὸ ἄλλο)·
 ἡ αἰτ. ἀλλήλα (πολλά, τὸ ἐν τὸ ἄλλο).

Ἀντωνυμίαι ἐρωτηματικαὶ εἶναι ὀκτώ, καὶ εἶναι
 τριγενεῖς, καὶ κλίνονται χωρὶς ἄρθρου πᾶσαι, καὶ
 χωρὶς κλητικῆς.

Τίς ἀρσενικὸν καὶ θηλυκόν· τί, οὐδέτερον· (ποῖος· ποία· ποῖον);
 Ποῖος; ποία; ποῖον; (τί λογῆς ἀνὴρ; τί λογῆς γυνή; τί λο-
 γῆς παιδίον;)

Πόσος; πόση; πόσον;

Πότερος; ποτέσα; πότερον; (ποῖος ἀπὸ τοῦς δύο; ποία ἀπὸ
 τὰς δύο; ποῖον ἀπὸ τὰ δύο;)

Πόστος; πόστη; πόστον; (τίνα τόπον κατέχει εἰς τὴν τάξιν;)

Ποσταῖος; ποσταία; ποσταῖον; (πόσας ἡμέρας ἔχει ἀφ' οὗ;).

Πηλίκος; πηλίκη; πηλίκον; (πόσον μέγας, ἢ μικρός; πόσον
 μεγάλη, ἢ μικρά; πόσον μέγα, ἢ μικρόν;)

Ποδαπός; ποδαπή; ποδαπόν; (ἐκ τίνος πατρίδος εἶναι;).

Σημ. Ὅσαι αἱ ἀρσενικαὶ καὶ οὐδέτεραι αἱ λήγουσαι εἰς ος, καὶ ον,
 κλίνονται ἐπὶ τοῦ, ὁ λόγος, καὶ τὸ ποτήριον· ἐκ δὲ τῶν θηλυκῶν, αἱ μὲν
 εἰς α, ἐπὶ τοῦ, ἡ μαῖα· αἱ δὲ εἰς η, ἐπὶ τοῦ, ἡ τμη· ἡ δὲ τίς εἶναι πε-
 ρισούλλαδος, καὶ κλίνεται οὕτως.

Ἄρσ. καὶ θηλυκ. Τίς; τίνος, καὶ τοῦ; τίνη, καὶ τῆ; τίνα;

Δυϊ. τίνε; τίνων; Πληθ. τίνες; τίνων; τίσι; τίνας;

Οὐδ. Τί; τίνος, καὶ τοῦ; τίνη, καὶ τῆ; τί; Δυϊκ. τίνε; τίνων;

Πληθ. τίνα; τίνων; τίσι; τίνας;

Σημ. Εἰς τὴν κλίσιν τοῦ τίς· ἡ δευτέρα γενικὴ καὶ δοτικὴ, τοῦ; τῆ;
 εἶναι γένους ἀρσενικοῦ μόνον.

Ἄντωνυμιαὶ ἀόριστοι δεκαπέντε.

Τίς, ἄρσ. καὶ θηλ. τί· οὐδέτερον (εἰς τις· μία τις· ἓν τι).

Ὅστις, ἦτις, ὅ,τι· (ὁποῖος, ὁποία, ὁποῖον).

Ὅποῖος, ὁποία, ὁποῖον (ὅ,τι λογῆς ἀνὴρ, ὅ,τι λογῆς γυνή,
ὅ,τι λογῆς πεδίον).

Ὅπόσος, ὁπόση, ὁπόσον (ὅσος, ὅση, ὅσον).

Ὅπότερος, ὁπότερα, ὁπότερον (ὁποῖος ἐκ τῶν δύο, ὁποία ἐκ
τῶν δύο, ὁποῖον ἐκ τῶν δύο).

Ἐτερος, ἐτέρα, ἕτερον (εἰς, μία, ἓν) ἐκ τῶν δύο.

Ἐκάτερος, ἐκατέρα, ἐκάτερον (καὶ ὁ εἰς καὶ ὁ ἄλλος, καὶ ἡ
μία καὶ ἡ ἄλλη, καὶ τὸ ἓν καὶ τὸ ἄλλο) ἐκ τῶν δύο.

Ἐκαστος, ἐκάστη, ἕκαστον (καθεὶς, καθεμία, καθὲν) ἐκ τῶν
πολλῶν.

Ἄλλος, ἄλλη, ἄλλο.

Πᾶς, πᾶσα, πᾶν.

Οὐδεὶς, οὐδεμία, οὐδὲν (κανεὶς, καμμία, κανέν).

Ἔνιοι, ἔνιοι, ἔνια (μερικοί, μερικά, μερικά).

Ὁ δεῖνα, ἡ δεῖνα, τὸ δεῖνα (ὁ τάδε, ἡ τάδε, τὸ τάδε).

Ἄμφω (καὶ οἱ δύο, καὶ αἱ δύο, καὶ τὰ δύο).

Ἀμφότεροι, ἀμφότεραι, ἀμφότερα· (καὶ οἱ, καὶ αἱ, καὶ τὰ δύο).

Κλίσις τοῦ τίς, χωρὶς ἄρθρου καὶ κλητικῆς.

Ἄρσ. καὶ θηλ. Ἐνικ. τίς, τινός καὶ του, τινὶ καὶ τῷ, τινά.

Δυϊκ. τινέ, τινοῖν.

Πληθ. τινές, τινῶν, τισί, τινάς.

Οὐδέτερον. Ἐνικ. τί, τινός καὶ του, τινὶ καὶ τῷ, τί.

Δυϊκ. τινέ, τινοῖν.

Πληθ. τινὰ καὶ ἄττα, τινῶν, τισί, τινὰ καὶ ἄττα.

Κλίσις τοῦ ὅστις, χωρὶς ἄρθρου καὶ κλητικῆς.

Ἄρσ. Ἐνικ. Ὅστις· οὐτινος καὶ ὄτου· ἦτινι καὶ ὄτῳ· ὄντινα.

Δυϊκ. ὄτινε· οἰντινοιν.

Πληθ. οὔτινες· ὄντινων· οἰςτισιν· οὄστινας.

Κλίσις τοῦ ἦτις, χωρὶς ἄρθρου καὶ κλητικῆς.

Θηλ. Ἐνικ. Ἢτις· ἦστινος· ἦτινι· ἦντινα.

Δυϊκ. ἄτινε· αἰντινοιν.

Πληθ. αἴτινες· ὄντινων· αἵρτισιν· ἄρτινας.

Κλίσις τοῦ ὄ,τι, χωρίς ἄρθρου καὶ πληθυντικῆς.

Οὐδ. Ἐνικ. Ὄ,τι· οὐτινος καὶ ὄτου· ὄτινι καὶ ὄτω· ὄ, τι.

Δυϊκ. ὄτινε· οἴντινοιν.

Πληθ· ἄτινα καὶ ἄττα· ὄντινων· οἵρτισι· ἄτινα καὶ ἄττα.

Κλίσις τοῦ οὐδέις· ἔχει ἐνικὸν καὶ πληθυντικὸν μόνον.

Ἐν. Οὐδέις· οὐδενός· οὐδενί· οὐδένα.

Πληθ. οὐδένες· οὐδένων· οὐδέσιν· οὐδένας.

Κλίσις τοῦ οὐδεμία· ἔχει μόνον ἐνικόν.

Ἐν. Οὐδεμία· οὐδεμιᾶς· οὐδεμιᾶ· οὐδεμίαν.

Κλίσις τοῦ οὐδέν· ἔχει ἐνικὸν καὶ πληθυντικόν.

Ἐν. Οὐδέν· οὐδενός· οὐδενί· οὐδέν.

Πληθ. οὐδένα· οὐδένων· οὐδέσιν· οὐδένα.

Κλίσις τοῦ ἔνιοι· ἔχει πληθυντικὸν μόνον.

Ἄρσ. Πληθ. Ἐνιοι, ἐνίων, ἐνίοις, ἐνίους, (εἰς τὸ λόγος)

Θηλ. Πληθ. ἔνιοι, ἐνίων, ἐνίοις, ἐνίας, (εἰς τὸ ματαί)

Οὐδ. Πληθ. ἔνια, ἐνίων, ἐνίοις, ἔνια, (εἰς τὸ ποτήριον).

Κλίσις τοῦ δεῖνα· ἔχει ἐνικὸν καὶ πληθ. καὶ ἄρθρον.

Ἐνικός. Ἄρσ. ὄ. Θηλ. ἦ. Οὐδ. τὸ (δεῖνα, δεῖνος, δεῖνι, δεῖνα).

Πληθ. Ἄρσ. οἱ. Θηλ. αἱ. Οὐδ. τὰ (δεῖνα, δεῖνα, δεῖνα, δεῖνα)

ἄκλιτος εἰς τὸ πληθ.

Κλίσις τοῦ ἄμφω· ἔχει μόνον δυϊκόν, καὶ ἄρθρον δὲν ἔχει.

Ἄρσ. Θηλ. Οὐδέτ. Δυϊκ. ἄμφω· ἀμφοῖν.

Κλίσις τοῦ ἀμφοτέροι· ἔχει δυϊκὸν καὶ πληθυντικόν.

Ἄρσ. Δυϊκ. Ἀμφοτέρω, ἀμφοτέροιιν.

Πληθ. ἀμφοτέροι, ἀμφοτέρων, ἀμφοτέροις, ἀμφοτέρους.

Θηλ. Δυϊκ. ἀμφοτέρα, ἀμφοτέροιιν.

Πληθ. ἀμφοτέροι, ἀμφοτέρων, ἀμφοτέροις, ἀμφοτέρας.

Οὐδ. Δυϊκ. ἀμφοτέρω, ἀμφοτέροιιν.

Πληθ. ἀμφοτέρα, ἀμφοτέρων, ἀμφοτέροις, ἀμφοτέρα.

Ἄντωνυμῖαι σχετικαὶ εἶναι ἕξ, ἔχουσαι ἐκάστη τρία γένη.

Τοῖος, τοιοῦτος· τοία, τοιαύτη· τοῖον, τοιοῦτον (τέτοιος, α, ον)

Οἶος, οἶα, οἶον, (ὁποῖος, α, ον).

Τόσος, τοσοῦτος· τόση, τοσαύτη· τόσον, τοσοῦτον·
τόσον· (πολύς, πολλή, πολύ)·

Ὅσος, ὄση, ὄσον· ὄσον (πολύς, πολλή, πολύ)·

Τηλίκος, τηλικούτος· τηλική, τηλικαύτη· τηλικόν, τηλικού-
τον· τόσον (μέγας, μεγάλη, μέγα)·

Ἠλίκος, ἠλική, ἠλίκον· ἄσον (μέγας, ἦ, α)·

Σημ. Αἱ τοιοῦτος, τοσοῦτος καὶ τηλικούτος κλίνονται ὡς ἡ δεικτική οὗτος.
αἱ δὲ τοιαύτη, τοσαύτη, καὶ τηλικαύτη » ὡς ἡ » αὐτή.
τὸ δὲ τοιοῦτον, τοσοῦταν, καὶ τηλικούτον » ὡς ἡ » ταῦτο.
καὶ μὲ ἄρθρον καὶ χωρὶς ἄρθρου, καὶ κλητικὴν δὲν ἔχουσιν.

Αἱ δὲ τοῖος, οἷος· τόσος, ὄσος· τηλίκος, ἠλίκος· εἰς τὸ λόγος·

Ἡ δὲ τοία, οἷα, ... εἰς τὸ μαῖα.

Ἡ δὲ τόση, ὄση· τηλική, ἠλική . . . . . εἰς τὸ τιμή.

Τὸ δὲ τοῖον, οἷον· τόσον, ἄσον· τηλικόν, ἠλίκον· εἰς τὸ ποτήριον·
πάντα χωρὶς ἄρθρου, καὶ χωρὶς κλητικῆς.

Περὶ Ῥήματος.

Ῥῆμα εἶναι ἐκεῖνο τὸ μέρος τοῦ λόγου (ἢ λέξις) τὸ κλιτὸν, τὸ
ὁποῖον σημαίνει ὅτι πράττει τις, ἢ πάσχει, ἢ εἶναι ἀπλῶς, ἢ
εἶναι εἰς ὁποιαδήποτε κατάστασιν (τώρα)· [ἢ ἔπραττεν, ἢ ἔπα-
σγεν, ἢ ἦτον ἀπλῶς, ἢ ἦτον εἰς ὁποιαδήποτε κατάστασιν (τό-
τε), ἢ μέλλει νὰ πράξῃ, ἢ νὰ πάθῃ, ἢ νὰ ᾔναι ἀπλῶς, ἢ νὰ ᾔναι
εἰς ὁποιαδήποτε κατάστασιν (εἰς τὸ ἐξῆς)· π. χ. τύπτω, λέ-
γω· ἀφανίζομαι, φθείρομαι· εἰμί, ὑγιαίνω· ἔτυπτον, ἔλεγον· ἔ-
τυψα, εἶπα· ἠφανίζομην, ἐφθειρόμην· ἠφανίσθην, ἐφθάρην· ἦν,
ὑγίαινον· ἐγενόμην, ὑγίανα· τύψω, λέξω· ἀφανισθήσομαι, φθα-
ρήσομαι, ὑγιανώ].

ἔχει δὲ τὸ ῥῆμα παρεπόμενα ἕξ· ἔγκλισιν, διάθεσιν, ἀριθμὸν,
πρόσωπον, χρόνον, καὶ συζυγίαν, περὶ τῶν ὁποίων καὶ λέγομεν.

Ἐγλίσις εἶναι ἡ κατὰ διαφόρους τρόπους μεταβολὴ τῆς λη-
γούσης τοῦ ῥήματος, κατὰ τοὺς διαφόρους τρόπους, καθ' οὓς λα-
λοῦμεν μεταχειριζόμενοι τὸ ῥῆμα· [καὶ ἐπειδὴ λαλοῦμεν ἢ βε-
βαιουῶντες (ἀριζόμενοι), ἢ προστάσσοντες, ἢ εὐχόμενοι, ἢ ἀμφι-
βάλλοντες, ἢ μεταχειριζόμενοι πρὸ τοῦ ῥήματος τὰς λέξεις ἕνα
(νὰ), ἢ ὅτι, διὰ τοῦτο].

- Ἐγκλίσεις εἶναι πέντε ὀριστικῆ, τρώγω, πίνω, (βέβαια) Προστακτικῆ, τρώγε, πίνε (σοὶ προστάσσω, τρώγε, πίνε). Κυνκτικῆ, τρώγοιμι, πίνοιμι (εὐχομαι νὰ τρώγω, νὰ πίνω). Ἰποτακτικῆ, ἐάν τρώγω, ἐάν πίνω, (ἀμφιβάλλω ἂν τρώγω, ἂν πίνω)· καὶ Ἀπαρέμφατος, τρώγειν, πίνειν (νὰ τρώγω, ἢ ὅτι τρώγω· νὰ πίνω, ἢ ὅτι πίνω).

Διάθεσις εἶναι ἡ κατάστασις τοῦ ἀνθρώπου ἢ τοῦ πράγματος, ἡ σημαυνομένη ὑπὸ τοῦ ῥήματος· [καὶ ἐπειδὴ ἡ ἐνεργοῦμεν ἐπὶ ἄλλου, ἢ πάσχομεν ὑπ' ἄλλου, ἢ ἐνεργοῦμεν ἐφ' ἡμῶν αὐτῶν, ἢ εἴμεθα ἀπλῶς, ἢ εἴμεθα εἰς ὁποιαδήποτε κατάστασιν, καὶ ὄντες ἀπλῶς ἢ εἰς ὁποιαδήποτε κατάστασιν, δυνάμεθα καὶ νὰ ἐνεργῶμεν, καὶ νὰ πάσχωμεν· διὰ τοῦτο]· αἱ διαθέσεις εἶναι τρεῖς· ἐνεργητικῆ, τύπτω (ἄλλον)· παθητικῆ, τύπτομαι (ὑπ' ἄλλου)· καὶ μέση, λούομαι (λούω ἑμαυτόν)· εἰμι (εἶμαι ἀπλῶς, καὶ δύναμαι καὶ νὰ ἐνεργῶ καὶ νὰ πάσχω)· ὑγιαίνω (εἶμαι εἰς ὑγιᾶ κατάστασιν, καὶ δύναμαι νὰ ἐνεργῶ καὶ νὰ πάσχω).

Οἱ ἀριθμοὶ τοῦ ῥήματος εἶναι τρεῖς· ὁ ἐνικός, τύπτω (ἐγὼ ὁ εἰς)· δυϊκός, τύπτετον (ἐσεῖς οἱ δύο)· πληθυντικός, τύπτομεν (ἡμεῖς οἱ πολλοί).

Πρόσωπα ὁμοίως τρία· πρῶτον, τύπτω (ἐγὼ)· δεῦτερον τύπτεις, (σύ)· τρίτον, τύπτει (ἐκεῖνος).

[Ἐπειδὴ ἡ διάθεσις ἢ διὰ τοῦ ῥήματος σημαυνομένη γίνεται εἰς χρόνον (καιρὸν), καὶ τὸ ἐν καιρῷ γινόμενον, γίνεται κατὰ τρόπου ἐξ, διὰ τοῦτο]· οἱ χρόνοι τοῦ ῥήματος εἶναι ἐξ· Ἐνεστώως, τύπτω, καὶ σημαίνει τώρα (νῦν) ἀτελεῖωτα. Παρατατικός, ἔτυπτον, καὶ σημαίνει τέτε ἀτελεῖωτα. Μέλλων, τύψω, καὶ σημαίνει μέλλω εἰς τὸ ἐξῆς. Ἀόριστος, ἔτυψα, καὶ σημαίνει τότε μίαν φοράν καὶ ἐπέραςε. Παρακείμενος, τέτυφα, καὶ σημαίνει ἔχω κτυπημένον, καὶ μένει τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ κτυπήματος νῦν. Ἰπερσυντελικός, ἐτετύφειν, καὶ σημαίνει εἶχον κτυπημένον τότε, καὶ ἔμενε τότε τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ κτυπήματος.

Ἡ ἔκθεσις παντὸς ῥήματος καθ' ὅλους τοὺς ἀριθμοὺς, τὰ

πρόσωπα, τοὺς χρόνους καὶ τὰς ἐγκλίσεις λέγεται συζυγία τοῦ ῥήματος.

Βάσις καὶ ἀρχὴ τῆς συζυγίας πάντων τῶν ῥημάτων εἶναι ὁ ἐνεστώσ τῆς ὀριστικῆς ἐγκλίσεως, ὅστις λέγεται θέμα τοῦ ῥήματος· ὅταν λοιπὸν ὁ ἐνεστώσ τῆς ὀριστικῆς ἐγκλίσεως λήγῃ εἰς ω, παροξύτονος ὢν, τὸ ῥῆμα λέγεται θέματος βαρυτόνου, ἢ βαρύτονον, τύπτω· ὅταν δὲ λήγῃ εἰς ω, περισπώμενος ὢν, τὸ ῥῆμα λέγεται θέματος περισπωμένου, ἢ περισπώμενον, ποιῶ· ὅταν δὲ λήγῃ εἰς μι, τὸ ῥῆμα λέγεται θέματος εἰς μι, ἢ ἀπλῶς εἰς μι, τίθημι.

Τὰ ῥήματα πάντα κατὰ τὴν συζυγίαν των ἀνάγονται εἰς τύπους τρεῖς, εἰς ω, εἰς μαι, καὶ εἰς μι· καὶ ὁ μὲν εἰς ω, καὶ εἰς μι τύπος, λέγονται τύποι ἐνεργητικῆς φωνῆς· ὁ δὲ εἰς μαι, τύπος παθητικῆς καὶ μέσης φωνῆς· καὶ τῶν μὲν βαρυτόνων οἱ τύποι εἶναι ω, ομαι· τῶν δὲ περισπωμένων αω—ῶ, αομαι—ῶμαι ἢ εω—ῶ, εομαι—οῦμαι· ἢ οω—ῶ, οομαι—οῦμαι· τῶν δὲ εἰς μι· ημι, αμαι· ημι, εμαι· ωμι, ομαι· υμι, υμαι· τύπτω, τύπτομαι· βοῶ—βοῶ, βοῶμαι—βοῶμαι· ποιῶ—ποιῶ, ποιῶμαι—ποιῶμαι· χρυσῶ—χρυσῶ, χρυσῶμαι—χρυσῶμαι· ἴσθημι, ἴσταμαι· τίθημι, τίθεμαι· δίδωμι, δίδομαι· ζεύγνυμι, ζεύγνομαι.

Ἐκ τούτων πάντων, συζυγίαι ῥημάτων εἶναι ὀκτώ, μία τῶν βαρυτόνων, τρεῖς τῶν περισπωμένων, καὶ τέσσαρες τῶν εἰς μι.

Σημ. Ὅσα χωρία περιλαμβάνονται μεταξὺ ἀγκυλῶν, κείσθωσαν μόνον πρὸς θεωρίαν τῶν διδασκάλων, μὴ ὑποχρεούσθωσαν δὲ οἱ μαθηταὶ νὰ ἐκτενηθίζωσιν αὐτά.

Συζυγία τοῦ εἰς ω τύπου, βαρυτόνου ῥήματος.

Ἑγκλίσις ὀριστική.

Ἔνεστώς· Ἐν. Τύπτω, τύπτεις, τύπτει. Δύϊκ. τύπτετον, τύπτετον.

Πληθ. Τύπτομεν, τύπτετε, τύπτοισι.

Παρατατ. Ἐτυπτον, ἔτυπτες, ἔτυπτε· ἐτύπτετον, ἐτυπτέτην·
ἐτύπτομεν, ἐτύπτετε, ἔτυπτον.

Μέλ. α'. Τύψω, τύψεις, τύψει· τύψετον, τύψετον·
τύψομεν, τύψετε, τύψοισι.

Ἀόρ. α'. Ἐτυψα, ἔτυψας, ἔτυψε· ἐτύψατον, ἐτυψάτην·
ἐτύψαμεν, ἐτύψατε, ἔτυψαν.

Μέλ. β'. Τυπῶ, τυπεῖς, τυπεῖ· τυπεῖτον, τυπεῖτον·
τυποῦμεν, τυπεῖτε, τυποῦσι.

Ἀόρ. β'. Ἐτυπον, ἔτυπες, ἔτυπε· ἐτύπετον, ἐτυπέτην·
ἐτύπομεν, ἐτύπετε, ἔτυπον.

Παρακ. α'. Τέτυφα, τέτυφας, τέτυφε· τετύφατον, τετύφατον·
τετύφαμεν, τετύφατε, τετύφασι.

Παρακ. β'. Τέτυπα, κτλ. ὡς ὁ α'. παρακ.

Ἰπερσ. α'. Ἐτετύφειν, ἐτετύφεις, ἐτετύφει· ἐτετύφειτον, ἐτετυφεί-
την· ἐτετύφειμεν, ἐτετύφειτε, ἐτετύφεισαν.

Ἰπερσ. β'. Ἐτετύπειν, κτλ. ὡς α'. Ἰπερσυντελικός.

Πίναξ τῶν καταλήξεων τῆς ὀριστικῆς ἐγκλίσεως
τοῦ εἰς ω τύπου.

Ὁ μὲν Ἔνεστ. καὶ Μέλ. α' ἔχουσι καταλήξεις· ω, εις, εἰ· ετον,
ετον· ομεν, ετε, ουσι.

Ὁ δὲ Παρατατικὸς καὶ Ἀόριστος β'. ον, ες, ε'· ετον, ετην·
ομεν, ετε, ον.

Ὁ δὲ Μέλ. β'. ῶ, εἰς, εἰ· εἶτον, εἶτον· οὔμεν, εἶτε, οὔσι.

Ὁ δὲ Ἀόρ. α'. α, ας, ε'· ατον, ατην· αμεν, ατε, αν.

Ὁ δὲ α, καὶ β'. Παρακ. α, ας, ε'· ατον, ατον· αμεν, ατε, ασι.

Ὁ ἄ, καὶ ἑ. Ὑπερσ. εἰν, εἰς, εἰ' εἶτον, εἰτήν' εἰμεν, εἶτε, εἶσαν.

Ἑρμηνεία τῆς ὀριστικῆς Ἑγκλίσεως τοῦ εἰς ὦ τύπου.

Ἑνεστώσ. τύπτω. Δέρω, δέρεις, δέρει' (δέρετε, δέρουσιν) οἱ δύο' (δέρομεν, δέρετε, δέρουσιν) οἱ πολλοί.

Παρατ. ἔτυπτον. Ἐδερων, ἔδερεις, ἔδερα' (ἐδέρετε, ἔδερον) οἱ δύο' (ἐδέρομεν, ἐδέρετε, ἔδερον) οἱ πολλοί.

Μέλλων ἄ. τύψω. Μέλλω νὰ δερῶ, μέλλεις νὰ δείρης, μέλλει νὰ δειρή' (μέλλετε νὰ δειρήτε, μέλλουσι νὰ δειρώσιν) οἱ δύο' (μέλλομεν νὰ δειρώμεν, μέλλετε νὰ δειρήτε, μέλλουσι νὰ δειρώσιν) οἱ πολλοί.

Ἀόρ. ἄ. ἔτυψα. Ἐδειρα, ἔδειρας, ἔδειρε' (ἐδείρατε, ἔδειραν) οἱ δύο' (ἐδείραμεν, ἐδείρατε, ἔδειραν) οἱ πολλοί.

Μέλ. ἑ. τυπῶ. Ἑρμηνεύεται ὡς μέλλων ἄ.

Ἀόρ. ἑ. ἔτυπον. Ὡς ὁ πρῶτος ἄόρ.

Παρακ. ἄ. τέτυπα. (Ἐγώ, ἔχεις, ἔχει) δαρμένον' (ἔχετε, ἔχουσι) δαρμένον οἱ δύο' (ἔχομεν, ἔχετε, ἔχουσι) δαρμένον οἱ πολλοί.

Ὑπερ. ἄ. ἐτετόφειν (Ἐγὼν, εἶχες, εἶχε) δαρμένον' (εἶχετε, εἶχον) δαρμένον οἱ δύο' (εἶχομεν, εἶχετε, εἶχον) δαρμένον οἱ πολλοί.

Παρακ. ἑ. τίτυπα. Ἑρμηνεύεται ὡς ὁ πρῶτος παρακείμεν.

Ὑπερ. ἑ. ἐτετόφειν. Ὡς ὁ πρῶτος ὑπερσυντελικός.

Ἑγκλίσις προστακτικῆ.

Ἑνεστώσ. Τύπτε, τυπτέτω' τύπτετον, τυπτέτων' τυπτετε, τυπτέτωσαν καὶ τυπτόντων.

Ἀόρ. ἄ. Τύψον, τυψάτω' τυψατον, τυψάτων' τυψατε, τυψάτωσαν καὶ τυψάντων.

Ἀόρ. ἑ. Τύπε, τυπέτω' τύπετον, τυπέτων' τύπετε, τυπέτωσαν καὶ τυπόντων.

Παρακ. ἄ. Τέτυφε, τετυφέτω' τετύφετον, τετυφέτων' τετύφετε, τετυφέτωσαν.

Παρακ. ἑ. Τέτυπε, κτλ. ὡς ὁ ἄ.

Πίναξ τῶν καταλήξεων τῆς προστακτικῆς.

Ὁ ἐνεστώσ, ἀόρ. ἑ. παρακείμενος ἄ, καὶ ἑ, ἔχουσι καταλήξεις·
ι, ἔτω· εἶτον, ἔτων' εἶτε, ἔτωσαν.

Ὁ δὲ ἀόρ. ἄ. ον, ἄτω· ἄτον, ἄτων· ἄτε, ἄτωσαν.

Σημ. Ἡ προστακτικὴ δευτέρου πρόσωπον δὲν ἔχει, οὔτε παρατατικόν, οὔτε μέλλοντα, οὔδὲ ὑπερσυντελικόν.

Ἑρμηνεία τῆς προστακτικῆς.

Ἐνεστώς τύπε. Δέρε, ἄς δέρη· (δέρετε, ἄς δέρωσιν) οἱ δύο· (δέρετε ἄς δέρωσιν) οἱ πολλοί.

Ἄορ. ἄ. τύπον. Δεῖρε, ἄς δεῖρη· (δεῖρατε, ἄς δεῖρωσιν) οἱ δύο· (δεῖρατε, ἄς δεῖρωσιν) οἱ πολλοί.

Ἄορ. β'. τύπε. Ἑρμηνεύεται ὡς ὁ ἄ. ἀόριστος.

Παρακ. ἄ. τέτυφε. (ἔχε, ἄς ἔχη) δαρμένον· (ἔχετε, ἄς ἔχωσι) δαρμένον οἱ δύο· (ἔχετε, ἄς ἔχωσι) δαρμένον οἱ πολλοί.

Παρακ. β'. τέτυφε. Ἑρμηνεύεται ὡς ὁ ἄ. παρακείμενος.

Ἑγκλίσις εὐχτική.

Ἐν. καὶ Παρ. Τύπτοιμι, τύπτοις, τύπτοι· τύπτοιτον, τυπτοίτην· τύπτοιμεν, τύπτοιτε, τύπτοιεν.

Μέλλων ἄ. Τύψοιμι, τύψοις, τύψοι· τύψοιτον, τυψοίτην· τύψοιμεν, τύψοιτε, τύψοιεν.

Ἀόριστος ἄ. Τύψαιμι, τύψαις, τύψαι· τύψαιτον, τυψαίτην· τύψαιμεν, τύψαιτε, τύψαιεν.

Ὁ αὐτὸς Τύψεια, τύψειας, τύψεαι· τυψειάτον, τυψειάτην.

Αἰολικῶς. τυψεῖαμεν, τυψεῖατε, τύψεαιεν.

Μέλλων β'. Τυποῖμι, τυποῖς, τυποῖ· τυποῖτον, τυποίτην· τυποῖμεν, τυποῖτε, τυποῖεν.

Ἀόριστος β'. Τύποιμι, τύποις, τύποι· τύποιτον, τυποιίτην· τύποιμεν, τύποιτε, τύποιεν.

Παρ. καὶ Ὑπερ. ἄ. Τετύφοιμι, τετύφοις, τετύφοι· τετύφοιτον, τετυφοίτην· τετύφοιμεν, τετύφοιτε, τετύφοιεν.

Παρ. καὶ Ὑπερ. β'. Τετύποιμι, κτλ. ὡς ὁ ἄ.

Πίναξ τῶν καταλήξεων τῆς εὐχτικῆς.

Ὁ μὲν ἐνεστ. καὶ παρατατικός, μέλλων ἄ. ἀόριστος β', παπακείμενος καὶ ὑπερσυντελικὸς ἄ. καὶ β'. καταλήγουσιν· οἶμι, οἶς, οἶ· οἶτον, οἶτην· οἶμεν, οἶτε, οἶεν.

Ὁ δὲ μέλλων β'. οἶμι, οἶς, οἶ· οἶτον, οἶτην· οἶμεν, οἶτε, οἶεν.

Ὁ δὲ ἀόριστ. ἄ. αἶμι, αἶς, αἶ· αἶτον, αἶτην· αἶμεν, αἶτε, αἶεν.

Ὁ δὲ αἰολικός· εἶα, εἶας, εἶς· εἶατον, εἶατην· εἶαμεν, εἶατε, εἶαν.

Σημ. Ἡ εὐκτική ἔχει τὸν ἐνεστώτα καὶ παρατατικὸν ὁμοφώνους, ὁμοίως καὶ τὸν παρακείμενον καὶ ὑπερσυντελικόν.

Ἑρμηνεία τῆς εὐκτικῆς.

Ἔνες. καὶ παρατ. Εἶθε (νὰ δέρω, ἢ νὰ ἔδερον· νὰ δέρης, ἢ νὰ ἔδερεις· νὰ δέρη, ἢ νὰ ἔδερε)· εἶθε (νὰ δέρητε, ἢ νὰ ἐδέρετε· νὰ δέρωσιν, ἢ νὰ ἔδερον) οἱ δύο· εἶθε (νὰ δέρωμεν, ἢ νὰ ἐδέρομεν· νὰ δέρητε, ἢ νὰ ἐδέρετε· νὰ δέρωσιν, ἢ νὰ ἔδερον) οἱ πολλοί.

Μέλ. ἀ. τύφομι. Εἶθε (νὰ δέρω, νὰ δέρης, νὰ δέρη)· εἶθε (νὰ δέρητε, νὰ δέρωσιν) οἱ δύο· εἶθε (νὰ δέρωμεν, νὰ δέρητε, νὰ δέρωσιν) οἱ πολλοί.

Ἄορ. ἀ. τύψαιμι καὶ Αἰολικῶς, τύψαια. Ἑρμηνεύονται ὡς ὁ μέλλων ἀ. Μέλ. β'. τυποῖμι, καὶ ἄορ. β'. τύποιμι. Ἑρμηνεύονται ὡς ὁ μέλλων ἀ. Παρακ. καὶ ὑπερ. ἀ. Εἶθε (νὰ ἔχω, ἢ νὰ εἶχον· νὰ ἔχης, ἢ νὰ εἶχες· νὰ καὶ β'. τετύφομι. ἔχῃ, ἢ νὰ εἶχε) δαρμένον· εἶθε (νὰ ἔχητε, ἢ νὰ εἶχετε· νὰ ἔχωσιν ἢ νὰ εἶχον) δαρμένον οἱ δύο· εἶθε (νὰ ἔχωμεν, ἢ νὰ εἶχομεν· νὰ ἔχητε, ἢ νὰ εἶχετε· νὰ ἔχωσιν, ἢ νὰ εἶχον) δαρμένον οἱ πολλοί.

Ἑγκλίσις ὑποτακτικῆς.

Ἐνεστ. Ἐὰν τύπτω, τύπτῃς, τύπτῃ· ἐὰν τύπτῃτον, τύπτῃτον· ἐὰν τύπτωμεν, τύπτῃτε, τύπτωσι.

Ἀόριστ. ἀ. Ἐὰν τύψω κτλ. ὡς ὁ ἐνεστώς.

Ἀόριστ. β'. Ἐὰν τύπτω κτλ. ὡς ὁ ἐνεστώς.

Παρακ. ἀ. Ἐὰν τετύφω, τετύφῃς, τετύφῃ· ἐὰν τετύφῃτον, τετύφῃτον· ἐὰν τετύφωμεν, τετύφῃτε, τετύφωσι.

Παρακ. β'. Ἐὰν τετύπω κτλ. ὡς ὁ ἀ. παρακείμενος.

Πίναξ τῶν καταλήξεων τῆς ὑποτακτικῆς.

Πάντες οἱ χρόνοι τῆς ὑποτακτικῆς καταλήγουσιν εἰς
ω, ης, η' πτον, ητον· ωμεν, ης, ωσι.

Σημ. Καὶ ἡ ὑποτακτικὴ οὔτε μέλλοντα ἔχει, οὔτε παρατατικόν, οὐδ' ὑπερσυντελικόν.

Ἑρμηνεία τῆς ὑποτακτικῆς:

Ἐνεστ. ἐὰν τύπτω. Ἐὰν (δέρω, δέρης, δέρη)· ἐὰν (δέρητε, δέρωσιν) οἱ δύο· ἐὰν (δέρωμεν, δέρητε, δέρωσιν) οἱ πολλοί.

Ἄριστ. ἄ. ἐάν τύψω' καί

β'. ἐάν τύπω. Ἐάν (δείρω, δείρης, δείρη) ἐάν (δείρητε, δείρωσιν)
οἱ δύο' ἐάν (δείρωμεν, δείρητε, δείρωσιν οἱ πολλοί).

Παρακείμεν. ἄ. ἐάν τετύπω' καί

β'. ἐάν τετύπω. Ἐάν (ἔχω, ἔχης, ἔχη) δαρμένον· ἐάν (ἔχητε,
ἔχωσι) δαρμένον οἱ δύο' ἐάν (ἔχωμεν, ἔχητε,
ἔχωσι) δαρμένον οἱ πολλοί.

Ἐγκλίσις ἀπαρέμφατος.

Ἔνεστ. καί παρατ. Τύπτειν· μέλλ. ἄ. τύψειν· ἄορ. ἄ. τύψαι·
μέλλ. β'. τυπεῖν· ἄορ. β'. τυπεῖν· παρακ. καί ὑπερσ. ἄ. τετυ-
φέναι· παρακ. καί ὑπερσ. β'. τετυπέναι.

Πίναξ τῶν καταλήξεων τῆς ἀπαρεμφάτου.

Ὁ μὲν ἔνεστ. καί παρατ. καί μέλλ. ἄ. καταλήγουσιν εἰς εἰν.

Ὁ δὲ μέλλ. β'. καί ἄοριστος β'. εἰς εἶν.

Ὁ δὲ ἄοριστος ἄ. εἰς αἰ.

Ὁ δὲ παρακείμενος καί ὑπερσυντελικὸς ἄ. καί β'. εἰς ἔναι.

Σημ. ἄ. Καί ἡ ἀπαρέμφατος ἔχει τὸν ἐνεσιῶτα καί παρατατικὸν
ὁμοφώνους, ὁμοίως καὶ τὸν παρακείμενον καί ὑπερσυντελικόν.

Σημ. β'. Ἡ ἀπαρέμφατος διὰ μιᾶς καὶ τῆς αὐτῆς φωνῆς ἐκφράζει
πάντα ἀριθμὸν καὶ πᾶν πρόσωπον διὰ τοῦτο ὅταν ὁ διδάσκων ἐρωτᾷ,
τίνος ἀριθμοῦ καὶ τίνος προσώπου εἶναι ἡ ἀπαρέμφατος; πρέπει νὰ
ἐποκρίνωσιν οἱ μαθηταί, ὅτι εἶναι παντός ἀριθμοῦ, καὶ παντός προσώ-
που, ἕως οὗ μάθωσιν ἐκ τῆς ἐννοίας νὰ διακρίνωσιν αὐτά.

Ἐρμηνεία τῆς ἀπαρεμφάτου.

Ἔνεστ. καί παρατ. τύπτειν. Νὰ δείρω, ἢ νὰ ἔδερον· καί, ὅτι δείρω,
ἢ ὅτι ἔδερον.

Μέλλων ἄ. τύψειν· καί β'. τυπεῖν. Νὰ δείρω· ἢ ὅτι μέλλω νὰ δείρω.

Ἄορ. ἄ. τύψαι· καί β'. τυπεῖν. Νὰ δείρω· ἢ ὅτι ἔδειρα.

Παρακ. καί ὑπερσ. ἄ. τετυφέναι. Νὰ ἔχω, ἢ νὰ εἶχον δαρμένον· ὅτι
καί β'. τετυπέναι. ἔχω, ἢ ὅτι εἶχον δαρμένον.

Περὶ Μετοχῆς.

Ἡ μετοχὴ εἶναι μέρος λόγου (λέξις) κλιτὸν, καὶ μετέχει ἐκ
τοῦ ὀνόματος καὶ ῥήματος· καὶ ὡς μὲν ὄνομα, εἶναι ἐπίθετον,
καὶ τριγενῆς, καὶ ἔχει παρεπόμενα τοῦ ὀνόματος τέσσαρα γέ-

νος, ἀριθμὸν, πτώσιν, καὶ κλίσιν· ὡς δὲ ῥῆμα· ἄλλα τρία τοῦ ῥήματος· διάθεσιν, χρόνον, καὶ συζυγίαν.

Μετοχή τοῦ εἰς ὦ τύπου τῶν βαρυτόνων.

- Ἔνεστ. καὶ παρατ. Ὁ τύπτων, τοῦ τύπτοντος· ἡ τύπτουσα, τῆς τυπτούσης· τὸ τύπτον, τοῦ τύπτοντος.
 Μέλλων α'. Ὁ τύψων, τοῦ τύψοντος· ἡ τύψουσα, τῆς τυψούσης· τὸ τύψον, τοῦ τύψοντος.
 Ἀόριστ. α'. Ὁ τύψας, τοῦ τύψαντος· ἡ τύψασα, τῆς τυψάσης· τὸ τύψαν, τοῦ τύψαντος.
 Μέλλων β'. Ὁ τυπῶν, τοῦ τυποῦντος· ἡ τυπούσα, τῆς τυπούσης· τοῦ τυποῦν, τοῦ τυποῦντος.
 Ἀόριστος β'. Ὁ τυπῶν, τοῦ τυπόντος· ἡ τυπούσα, τῆς τυπούσης· τὸ τυπῶν, τοῦ τυπόντος.
 Πρακ. καὶ ὕπερσ. Ὁ τετυφῶς, τοῦ τετυφότης· ἡ τετυφύα, τῆς τετυφύας· τὸ τετυφός, τοῦ τετυφότης.
 Παρ. καὶ ὕπερσ. β'. Ὁ τετυφῶς, κτλ. ὡς ὁ πρῶτος.

Πίναξ τῶν καταλήξεων τῆς Μετοχῆς.

Ὁ ἔνεστ. παρατ. καὶ μέλ. α'.	ων, οντος· οὔσα, ούσης· ον, οντος.
Ὁ δὲ ἀόρ. α'.	ας, αντος· ασα, άσης· αν, αντος.
Μέλλων β'.	ων, οὔντος· οὔσα, ούσης, οὔν, οὔντος.
Ἀόριστος β'.	ων, όντος, οὔσα, ούσης· όν, οντος.
Παρακ καὶ ὕπερσ. α', καὶ β'.	ως, ότος· υία, υίας· ός, ότος.

Σημ. Καὶ ἡ μετοχὴ ἔχει τὸν ἐνεστώτα καὶ παρατατικὸν ἑμοφώνους, ὁμοίως καὶ τὸν παρελθόντα καὶ ὑπερουπελθόντα· καὶ τὸ μὲν ἀρσενικὸν καὶ οὐδέτερον γένος τῆς μετοχῆς τοῦ εἰς ὦ τύπου κλίνονται περιτοσπλάδως, τὸ δὲ θηλυκὸν ἰσοσπλάδως ἐπὶ τοῦ ἡ Μούσα.

Ἑρμηνεία τῆς μετοχῆς.

- Ἔνεστ. καὶ παρατ. ὁ τύπτων. "Ὅστις δέρει, ἢ ἔδερεν· ἦτις δέρει, ἢ ἔδερε· τὸ παιδίον, ὅπερ δέρει, ἢ ἔδερε.
 Μέλ. α' ὁ τύψων· καὶ β' ὁ τυπῶν· "Ὅστις μέλλει νὰ δειρῇ· ἦτις μέλλει νὰ δειρῇ· ὅπερ μέλλει νὰ δειρῇ.
 Ἀόριστος α'. ὁ τύψας· καὶ β'. ὁ τυπῶν· "Ὅστις ἔδειρεν· ἦτις ἔδειρεν· τὸ παιδίον, ὅπερ ἔδειρεν.

Παρακ. και ὑπερσ. α. ὁ τί- "Ὅστις ἔχει, ἢ εἶχε θαρμένον" ἦτις ἔχει,
 τυφῶς και β'. ὁ τετυπῶς. ἢ εἶχε θαρμένον" τὸ παιδίον, ὅπερ ἔ-
 χει, ἢ εἶχε θαρμένον.

Συζυγία τοῦ εἰς μαι τύπου τῶν θαρυτόνων ῥημάτων,
 μέσης και παθητικῆς φωνῆς.

Ἐγκλίσις ὀριστικῆ.

Ἐνεσ. μέσ. Τύπτομαι, τύπτῃ, τύπτεται· τυπτόμεθον, τύπτεσθον,
 και παθητ. τύπτεσθον· τυπτόμεθα, τύπτεσθε, τύπτονται.

Παρατ. μέσ. Ἐτυπτόμην, ἐτύπτου, ἐτύπτετο· ἐτυπτόμεθον,
 και παθητ. ἐτύπτεσθον, ἐτυπτέσθην· ἐτυπτόμεθα,
 ἐτύπτεσθε, ἐτύπτοντο.

Μέσ. μέλ. α. Τύψομαι, τύψῃ, τύψεται· τυψόμεθον, τύψεσθον,
 τύψεσθον· τυψόμεθα, τύψεσθε, τύψονται.

Μέσ. ἀόρ. α. Ἐτυψάμην, ἐτύψω, ἐτύψατο· ἐτυψάμεθον, ἐτύψασθον,
 ἐτυψάσθην· ἐτυψάμεθα, ἐτύψασθε, ἐτύψαντο.

Μέσ. μέλ. β'. Τυπούμαι, τυπῃ, τυπείται· τυπούμεθον, τυπείσθον,
 τυπείσθον· τυπούμεθα, τυπείσθε, τυπούνται.

Μέσ. ἀόρ. β'. Ἐτυπόμην, ἐτύπου, ἐτύπετο· ἐτυπόμεθον, ἐτύπεσθον
 ἐτυπέσθην· ἐτυπόμεθα· ἐτύπεσθε, ἐτύποντο.

Παρακ. μέσ. Τέτυμμαι, τέτυψαι, τέτυπται· τετύμμεθον,
 και παθ. τέτυψθον, τέτυφθον· τετύμμεθα, τέτυφθε,
 τετυμμένοι εἰσί.

Ἵπερσ. μέσ. Ἐτετύμμην, ἐτέτυψο, ἐτέτυπτο· ἐτετύμμεθον,
 και παθητ. ἐτέτυφθον, ἐτετύφθην· ἐτετύμμεθα, ἐτέτυφθε,
 τετυμμένοι ἦσαν.

Μετ' ὀλίγον Τετύφομαι, τετύψῃ, τετύψεται· τετυψόμεθον,
 μέλλων. τετύψεσθον, τετύψεσθον· τετυψόμεθα, τετύψεσθε,
 τετυψονται.

Ἀόρ. α. παθ. Ἐτύφθην, ἐτύφθης, ἐτύφθην· ἐτύφθητον, ἐτυφθήτην·
 ἐτύφθημεν, ἐτύφθητε, ἐτύφθησαν.

Μέλ. α. παθ. Τυφθήτομαι, τυφθήσῃ, τυφθήσεται· τυφθησόμεθον.
 τυφθήσεσθον, τυφθήσεσθον· τυφθησόμεθα,
 τυφθήσεσθε, τυφθήσονται.

Ἀόρ. β'. παθ. Ἐτύπην, κτλ. ὡς ὁ ἄ. παθητικῶς ἀόριστος.
Μέλ. β'. παθ. Τυπήσομαι, κτλ. ὡς ὁ ἄ. παθητικῶς μέλλον.

Πίναξ τῶν καταλήξεων τῆς ὀριστικῆς τοῦ εἰς μαι τύπου.

Ὁ μὲν ἐνεστώς, μέσ. μέλλον πρώτος, καὶ μετ' ὀλίγον μέλ-
λων καταλήγουσιν εἰς

μαι, η, εται' ὄμεθον, εσθον
εσθον' ὄμεθα, εσθε, ονται.

Ὁ δὲ παρατ. καὶ μέσ. ἀόρ. β'. ὄμην, ου, ετο' ὄμεθον, ἐσθον,
ἐσθην' ὄμεθα, εσθε, οντο.

Ὁ δὲ μέσος μέλλον β'. οὔμαι, ἦ, εἴται' οὔμεθον, εἴσθον
εἴσθον' οὔμεθα, εἴσθε, οὔνται.

Ὁ δὲ μέσ. ἀόρ. ἄ. ἀμην, ω, ατο' ἀμεθον, ἀσθον,
ἀσθην' ἀμεθα, ασθε, αντο.

Ὁ δὲ μέσ. καὶ παθη. παρακ. μαι. σαι, ται' μεθον, σθον,
σθον' μεθα, σθε, νται.

Ὁ δὲ μέσ. καὶ παθ. ὑπερσ. μην, σο, το' μεθον, σθον,
σθην' μεθα, σθε, ντο.

Ὁ δὲ παθ. ἀόρ. ἄ. θην, θης, θη' θητον, θήτην
θημεν, θητε, θησαν.

Ὁ δὲ παθ. ἀόρ. β'. ἀφαιρ. τοῦ θ, ὁμοίως τῶ πρώτῳ

Ὁ δὲ παθητ. μέλλον ἄ. θήσομαι, θησῆ, θήσεται' θησό-
μεθον, θήσεσθον, θήσεσθον'
θησόμεθον, θήσεσθε, θήσονται.

Ὁ δὲ παθητ. μέλλον β'. ἀφαιρέσει τοῦ θ, ὁμοίως τῶ
πρώτῳ.

Ἑρμηνεῖα τῆς ὀριστικῆς ἐγκλίσεως τοῦ εἰς μαι
τύπου παθητικῆς, καὶ μέσης φωνῆς.

Ἔνεσ. τύπομαι. Δέρομαι, δέρεσαι, δέρεται' (δερόμεθα, δέρεσθε, δέ-
ρονται) οἱ δύο' (δερόμεθα, δέρεσθε, δέρονται) οἱ
πολλοί.

Παρατ. ἐτυπτόμην. Ἐδερόμην, ἐδέρεσο, ἐδέρετο' (ἐδερόμεθα, ἐδέρεσθε,
ἐδέροντο) οἱ δύο' (ἐδερόμεθα, ἐδέρεσθε, ἐδέροντο)
οἱ πολλοί.

Μέσ. μέλ. α. τύφο- Μέλλω νά δειρω ἑμαυτόν, μέλλεις νά δειρῆς σεαυτόν,
μαί, καί β' τυ- μέλλει νά δειρῆ ἑαυτόν (μέλλομεν νά δειρωμεν,
πούμαί. μέλλετε νά δειρῆτε, μέλλουσι νά δειρωσιν) ἑαυ-
τούς οἱ δύο (» » ») οἱ πολλοί.

Μέσ. ἄορ. α. ἐτυ- Ἔδειρα ἑμαυτόν, ἔδειρας σεαυτόν, ἔδειρεν ἑαυτόν.
ψάμην καί β'. ἐτυ- (ἔδειραμεν, ἔδειρατε, ἔδειραν) ἑαυτούς οἱ δύο
πόμην. (» » ») οἱ πολλοί.

Παρακ. μέσος τέ- Ἔχω δαρμένον ἑμαυτόν, ἔχεις δαρμένον σεαυτόν, ἔ-
τυμμαί. χει δαρμένον ἑαυτόν (ἔχομεν δαρμένους, ἔχετε
δαρμένους, ἔχουσι δαρμένους) ἑαυτούς οἱ δύο
(» » ») οἱ πολλοί.

Παρακ. παθ. ὁ αὐ- (Εἶμαι, εἶσαι, εἶναι) δαρμένος ὑπ' ἄλλου (εἶμεθα,
τός τέτυμμαί. εἶσθε, εἶναι) δαρμένοι ὑπ' ἄλλου οἱ δύο
(» » ») οἱ πολλοί.

Ἵπερο. μέσος, Εἶχον δαρμένον ἑμαυτόν, εἶχες δαρμένον σεαυτόν,
ἐτετύμην. εἶχε δαρμένον ἑαυτόν (εἶχομεν, εἶχετε, εἶχον)
δαρμένους ἑαυτούς οἱ δύο
(» » ») οἱ πολλοί.

Ἵπερο. παθητικός (Ἦμην, ἦσο, ἦτω) δαρμένος ὑπ' ἄλλου.
ὁ αὐτός, ἐτετύμ- (ἦμεθα, ἦσθε, ἦσαν) δαρμένοι ὑπ' ἄλλου οἱ δύο
μην (» » ») οἱ πολλοί.

Μετ' ὀλίγον μέλ. (Μέλλω νά ἦμαι, μέλλεις νά ἦσαι, μέλλει νά ἦναι)
τετύφομαί. δαρμένος ὑπ' ἄλλου (μέλλομεν νά εἶμεθα, μέλ-
λετε νά ἦσθε, μέλλουσι νά ἦναι) δαρμένοι ὑπ' ἄλ-
λου . . . . . οἱ δύο
(» » ») οἱ πολλοί.

Ἄορ. α. παθ. (Ἐδάρθην, ἐδάρθης, ἐδάρθῃ) ὑπ' ἄλλου
ἐτύφην καί β'. (ἐδάρθητε, ἐδάρθησαν) ὑπ' ἄλλου οἱ δύο
ἐτύπην. (ἐδάρθημεν, ἐδάρθητε, ἐδάρθησαν) ὑπ' ἄλλου οἱ
πολλοί.

Μέλ. α. παθ. τυρ- (Μέλλω νά δαρθῶ, μέλλεις νά δαρθῆς, μέλλει νά
τύρῃσαι καί β'. δαρθῆ) ὑπ' ἄλλου (μέλλομεν νά δαρθῶμεν, μέλ-
τυρήσομαί. λετε νά δαρθῆτε, μέλλουσι νά δαρθῶσιν) ὑπ' ἄλ-
λου . . . . . οἱ δύο
(» » ») οἱ πολλοί.

Σημ. Διά νά ἀποφύγωμεν τήν ἐπανάληψιν τῶν πληθυντικῶν ἀριθμῶν,
εἰς τοὺς χρόνους, ὧτων ὁ πληθυντικός ἐρμηνεύεται ὁμοίως τῷ δικαίῳ,
ἐσημειώθη εἰς πάσας τὰς ἐγκλίσεις διὰ τῶν σημείων » οἱ δὲ ἄλλοιμοι
διδάσκοντες θέλουσι δεῖξαι βέβαια εἰς τοὺς μαθητάς, ὅτι πρέπει νά ἀνα-

γινώσκεται ἕνατον πρόσωπον τοῦ τοιοῦτου πληθυντικοῦ, ὅπως καὶ τὸ τοῦ θυικοῦ, προσταθμένης μόνον ἀντὶ τῆς λέξεως, οἱ δύο, τῆς λέξεως, οἱ πολλοί.

Ἑγκλίσιε προστακτικῆ.

Ἐνεστώς	Τύπτου, τυπτέσθω· τυπτεσθον, τυπτέσθων· τύπτεσθε, τυπτέσθωσαν καὶ τυπτέσθων.
Μέσ. ἀόρ. ἀ.	Τύψαι, τυψάσθω· τύψασθον, τυψάσθων· τύψασθε, τυψάσθωσαν καὶ τυψάσθων.
Μέσ. ἀόρ. β'.	Τυποῦ, τυπέσθω· τύπεσθον, τυπέσθων· τύπεσθε, τυπέσθωσαν καὶ τυπέσθων.
Παρ. καὶ Ἰπερ. μέσ. καὶ παθ.	Τέτυψο, τετύφθω· τέτυφθον, τετύφθων· τέτυφθε, τετύφθωσαν καὶ τετύφθων.
Ἀόρ. ἀ. παθ.	Τύφθητι, τυφθήτω· τύφθητον, τυφθήτων· τύφθητε, τυφθήτωσαν καὶ τυφθήτων.
Ἀόρ. β'. παθ.	Τύπηθι, τυπήτω, κτλ' ὡς ὁ πρῶτος.

**Πίναξ τῶν καταλήξεων τῆς προστακτικῆς
τοῦ τύπου τούτου.**

Ἐνεστῶς, καὶ μέσος ἀόρ. β'. καταλήγουσιν· ὁ μὲν ἐνεστῶς,
εἰς ου, ὁ δὲ μέσ. ἀόρ. β'. εἰς οὔ· εἰς δὲ τὰ λοιπὰ ὁμοίως·
ου, οὔ, ἔσθω· ἐσθον, ἐσθων· ἐσθε, ἐσθωσαν.
Ἐπερ. ἀ. παθ. ὁ δὲ παρακ. . . . . σο, σθω· σθον, σθων· σθε, σθωσαν.
Ἐπερ. ἀ. παθ. ὁ δὲ μέσ. ἀόρ. ἀ. αἰ, ἀσθω· ασθον, ασθων· ασθε, ασθωσαν.
Ἐπερ. ἀ. παθ. ὁ δὲ παθ. ἀόρ. ἀ. θητι, θήτω· θητον, θήτων· θητε, θήτωσαν.
Ἐπερ. ἀ. παθ. ὁ δὲ παθ. ἀόρ. β'. ηθι, ήτω· κτλ. πλὴν τοῦ θ, ὡς ὁ ἀ.

Ἑρμηνεία τῆς προστακτικῆς.

Ἐνεσ. τύπου.	Δέρου, ἄς δέρηται· (δέρεσθε, ἄς δέρωνται) οἱ δύο· (δέρεσθε, ἄς δέρωνται) οἱ πολλοί.
Μέσ. ἀόρ. ἀ. τύψαι· καὶ β'. τύπου.	Δεῖρε σεαυτὸν, ἄς δεῖρη ἑαυτὸν· (δεῖρατε, ἄς δεῖρω- τύψαι· καὶ β'. . . . . σω) ἑαυτοὺς . . . . . οἱ δύο· (. . . . .) . . . . . οἱ πολλοί.
Παρακ. μέσος τέτυψο.	(Ἐχε σεαυτὸν, ἄς ἔχη ἑαυτὸν) δαρμένον· (ἔχετε, ἄς ἔχωσι δαρμένους ἑαυτοὺς οἱ δύο· (ἔχετε, ἄς ἔχωσι) δαρμένους ἑαυτοὺς οἱ πολλοί.

Παρακ. παθ. ὁ	(Ἔσο, ἄς ἦναι) δαρμένος ὑπ' ἄλλου (ἔστε, ἄς ἦναι)	
αὐτὸς τέτυφο.	δαρμένοι ὑπ' ἄλλου	οἱ δύο.
	(» » » »)	οἱ πολλοί.
Ἄορ. ἄ. παθητ.	(Δάρρηθι, ἄς δαρῆ) ὑπ' ἄλλου (δάρρητε, ἄς δαρῶ-	
τύφθητι καὶ ἔ-	σιν) ὑπ' ἄλλου	οἱ δύο.
τόπηθι.	(» » » »)	οἱ πολλοί.

Ἔγκλισις εὐχτική.

Ἔνεστ. καὶ παρατ.	Τυπτοίμην, τύπτοις, τύπτοιτο· τυπτοίμεθον, τύπτοισθον, τυπτοίσθην· τυπτοίμεθα, τύπτοισθε, τύπτοιτο.
Μέσ. μέλ. ἄ.	Τυψοίμην, τύψοις, τύψοιτο· τυψοίμεθον, τύ- ψοισθον, τυψοίσθην· τυψοίμεθα, τύψοι- σθε, τύψοιτο.
Μέσ. ἄορ. ἄ	Τυψαίμην, τύψαις, τύψαιτο· τυψαίμεθον, τύψαισθον, τυψαίσθην· τυψαίμεθα, τύ- ψαισθε, τύψαιτο.
Μέσ. μέλ. ἔ.	Τυποίμην, τυποίς, τυποίτο· τυποίμεθον, τυποίσθον, τυποίσθην· τυποίμεθα, τυποι- σθε, τυποίτο.
Μέσ. ἄορ. ἔ.	Τυποίμην, τύποις, τύποιτο· τυποίμεθον, τύποισθον, τυποίσθην· τυποίμεθα, τύ- ποισθε, τύποιτο.
Παρακ. καὶ ὑπερσ.	Τετυμμένος (εἶην, εἶης, εἶη)· τετυμμένω
μέσ. καὶ παθητ.	(εἶητον, εἶήτην)· τετυμμένοι (εἶημεν, εἶητε, εἶησαν).
Μετ' ὀλίγον μέλλων.	Τετύψοιμην, τετύψοις, τετύψοιτο· τετυψοί- μεθον, τετύψοισθον, τετυψοίσθην· τετυ- ψοίμεθα, τετύψοισθε, τετύψοιτο.
Ἄορ. ἄ. παθ.	Τυφθείην, τυφθείης, τυφθείη· τυφθείητον, τυφθείήτην· τυφθείημεν, τυφθείητε, τυ- φθείησαν καὶ τυφθείεν.
Ἄορ. ἔ. παθ.	Τυπεῖην, κτλ. ὡς ὁ ἄ.

- Μέλ. α. παθ. Τυφθησοίμην, τυφθήσοιο, τυφθήσοιτο· τυφθησοίμεθον, τυφθήσοισθον, τυφθησοίσθην· τυφθησοίμεθα, τυφθήσοισθε, τυφθήσοιτο.
- Μέλ. β'. παθητ. Τυπησοίμην, κτλ. ως ό ά.

Πίναξ τῶν καταλήξεων τῆς εὐκτικῆς.

- ‘Ο μὲν ἔνεστ. μέσος μέλ. α. μέσος άόρ. β', και μετ' ὀλίγον μέλλων καταλήγουσιν εἰς οἴμην, οἰο, οἰτο· οἴμεθον, οἰσθον, οἴσθην· οἴμεθα, οἴσθε, οἴντο.
- ‘Ο δὲ μέσ. μέλ. β'. οἴμην, οἴο, οἴτο· οἴμεθον, οἴσθον, οἴσθην· οἴμεθα, οἴσθε, οἴντο.
- ‘Ο δὲ μέσ. άόρ. α. αἴμην, αἰο, αἰτο· αἴμεθον, αἰσθον, αἰσθην· αἴμεθα, αἰσθε, αἰντο.
- ‘Ο δὲ παρακείμενος· μένος (εἶην, εἶης, εἶη) κτλ.
- ‘Ο δὲ παθητ. άόρ. α. θεῖην, θεῖης, θεῖη· θεῖητον, θεῖητην· θεῖημεν, θεῖητε, θεῖησαν και θεῖεν.
- ‘Ο δὲ παθητ. άόρ. β'. ἀφαιρέσει τοῦ θ, ὁμοίως.
- ‘Ο δὲ παθητ. μέλ. α. θησοίμην, θήσοιο, θήσοιτο· θησοίμεθον, θήσοισθον, θησοίσθην. θησοίμεθα, θήσοισθε, θήσοιτο.
- ‘Ο δὲ παθητ. μέλ. β'. ησοίμην, κτλ. ως ό πρώτος.

Ἑρμηνεία τῆς εὐκτικῆς.

- Ἔνεστ. και πα- Εἶθε (να δέρωμαι, να δέρησαι, να δέρηται)· εἶθε (να
ρατατικός τυ- δερώμεθα, να δέρησθε, να δέρωνται) οἱ δύο
ποίημην. εἶθε (» » » ») οἱ πολλοί.
- Μέσ. μέλ. α. Εἶθε (να δέρω ἑμαυτὸν, να δέρης σεαυτὸν, να δέρω
τυφοίμην και ἑαυτόν)· εἶθε (να δέρωμεν, να δέρητε, να δέρωσιν
β'. τυποίημην. ἑαυτούς) . . . . . οἱ δύο.
- μέσος άόρ. α. Εἶθε (» » » ») οἱ πολλοί.
- τυφαίμην,
και μέσ. άόρ.
β'. τυποίημην.
- Πρακ. μέσος, Εἶθε (να ἔχω ἑμαυτὸν, να ἔχης σεαυτὸν, να ἔχη ἑαυ-

τετυμμένος εἶην.	τὸν) δαρμένον· εἶθε (νᾶ ἔχωμεν, νᾶ ἔχητε, νᾶ ἔχω- σιν) ἑαυτοὺς δαρμένους οἱ δύο· εἶθε (» » » » ») οἱ πολλοί.
Παρακ. παθ. ὁ αὐτὸς τετυ- μμένος εἶην.	Εἶθε (νᾶ εἶμαι, νᾶ ἦσαι, νᾶ ἦναι) δαρμένους ὑπ' ἄλλου· εἶθε (νᾶ εἶμεθα, νᾶ ἦσθε, νᾶ ἦναι) δαρμένοι ὑπ' ἄλ- λου . . . . . οἱ δύο. εἶθε (» » » » ») οἱ πολλοί.
Ἄδρ. ἄ. παθ. τυφθεῖην, καὶ β'. τυπεῖην· μέλ. ἄ. παθ. τυφθησοίμην καὶ β'. τυπη- σοίμην.	Εἶθε (νᾶ δαρθῶ, νᾶ δαρθῆς, νᾶ δαρθῆ) ὑπ' ἄλλου· εἶθε (νᾶ δαρθῆτε, νᾶ δαρθῶσιν) ὑπ' ἄλλου οἱ δύο· εἶθε (νᾶ δαρθῶμεν, νᾶ δαρθῆτε, νᾶ δαρθῶσιν) ὑπ' ἄλλου οἱ πολλοί.

Ἐγκλισις ὑποτακτικῆ.

Ἔνεστώς·	Ἐὰν τύπτωμαι, τύπτῃ, τύπτηται· ἐὰν τυπτώ- μεθον, τύπτησθον, τύπτησθον· ἐὰν τυπτώ- μεθα, τύπτησθε, τύπτωνται.
Μέσ. ἄδρ. ἄ.	Ἐν τύψωμικι, κτλ. ὡς ὁ ἐνεστώς.
Μέσ. ἄδρ. β'.	Ἐὰν τύπωμαι, κτλ. ὡς ὁ ἐνεστώς.
Παρακ. μέσ. καὶ παθ.	Τετυμμένος (ἐὰν ᾧ, ᾗς, ᾗ)· τετυμμένω (ἐὰν ᾗτον, ᾗτον)· τετυμμένοι (ἐὰν ᾧμεν, ᾗτε, ᾧσι).
Ἄδρ. ἄ. παθ.	Ἐὰν τυφθῶ, τυφθῆς, τυφθῆ· ἐὰν τυφθῆτον, τυφ- θῆτον· ἐὰν τυφθῶμεν, τυφθῆτε, τυφθῶσι.
Ἄδρ. β'. παθ.	Ἐὰν τυπῶ, κτλ. ὡς ὁ ἄ.

Πίναξ τῶν καταλήξεων τῆς ὑποτακτικῆς.

- Ἄ οὐ μὲν ἐνεστώς καὶ μέσος ἄδρ. ἄ, καὶ μέσος ἄδρ. β'·
καταλήγουσιν εἰς ὦμαι, ῃ, ῃται· ὦμεθον, ῃσθον, ῃσθον·
ὦμεθα, ῃσθε, ὦνται.
- Ἄ οὐ δὲ παρακείμενος μένος (ἐὰν ᾧ, ᾗς, ᾗ)· κτλ.
- Ἄ οὐ δὲ ἄδρ. ἄ. παθητ. θῶ, θῆς, θῆ· θῆτον, θῆτον· θῶμεν,
θῆτε, θῶσι.
- Ἄ οὐ δὲ β'. ἄδρ. παθητ. Ἀφαιρέσει τοῦ θ, ὁμοίως.

Ἑρμηνεία τῆς ὑποτακτικῆς.

Ἔνεστ. ἐάν τύπτωμαι.	Ἐάν (δέρωμαι, δέρησαι, δέριται)· ἐάν (δερώμεθα, δέ- ρησθε, δέρωνται) . . . . . οἱ δύο· ἐάν (" " " ") οἱ πολλοί.
Μέσ. ἀόρ. ᾄ. ἐάν τύψωμαι, καὶ ἑ'. ἐάν τύ- πωμαι.	Ἐάν (δείρω ἐμυτόν, δείρης σεαυτόν, δείρη ἐαυτόν)· ἐάν (δείρωμεν, δείρητε, δείρωσιν) ἑαυτοῦς· οἱ δύο· ἐάν (" " ") ἑαυτοῦς οἱ πολλοί.
Παρακ. μέσος τετυμμένος· ἐάν ὦ·	Ἐάν (ἔχω ἐμυτόν, ἔχης σεαυτόν, ἔχη ἐαυτόν) δαρμέ- νον· ἐάν (ἔχητε, ἔχωσι) δαρμένους ἑαυτοῦς οἱ δύο· ἐάν (ἔχομεν, ἔχητε, ἔχωσι) δαρμένους ἑαυτοῦς οἱ πολλοί.
Παρακ. παθ. ὁ αὐτός τετυμ- μένος ἐάν ὦ·	Ἐάν (εἶμαι, ἦσαι, ἦναι) δαρμένος ὑπ' ἄλλου· ἐάν (ἦσθε, ἦναι) δαρμένοι ὑπ' ἄλλου οἱ δύο· ἐάν (εἶμεθα, ἦσθε, ἦναι) δαρμένοι ὑπ' ἄλλου οἱ πολλοί.
Ἄορ. ᾄ. παθ. ἐάν τυφῶ καὶ ἑ'. ἐάν τυπῶ·	Ἐάν (βαρῶ, βαρθῆς, βαρθῆ) ὑπ' ἄλλου· ἐάν (δαρθῆτε, δαρθῶσιν) ὑπ' ἄλλου οἱ δύο· ἐάν (δαρθῶμεν, δαρθῆτε, δαρθῶσιν) ὑπ' ἄλλου οἱ πολλοί.

Ἐγκλίσις ἀπαρίμματος.

Ἔνεστ. καὶ παρατακτικῶς.	Τύπτεσθαι· μέσ. μέλ. ᾄ. τύψεσθαι· μέσ. ἀόρ. ᾄ. τύψασθαι· μέσ. μέλ. ἑ'. τυπείσθαι· μέσ. ἀόρ. ἑ'. τυπέσθαι· παρακειμ. καὶ ὑπερσυντ. μέσος καὶ παθητ. τετύφθαι· μετ' ὀλίγον μέλλων· τετύ- ψεσθαι· ἀόρ. ᾄ. παθητ. τυφθῆναι· μέλλ. ᾄ. παθητ. τυφθήσεσθαι· ἀόρ. ἑ'. παθ. τυπῆναι· μέλλων ἑ'. παθητ. τυπήσεσθαι.
-----------------------------	---

Πίναξ τῶν καταλήξεων τῆς ἀπαρεμφοῦτου.

Ἐάν ἔνεστώσως, μέσος μέλλων ᾄ. καὶ μετ' ὀλίγον μέλλων καταλήγουσιν εἰς	εἶσθαι.
Ἐάν δὲ μέσος μέλων ἑ'.	εἶσθαι.
Ἐάν δὲ μέσος ἀόριστος ᾄ.	ασθαι.
Ἐάν δὲ μέσος ἀόριστος ἑ'.	έσθαι.
Ἐάν δὲ παρακειμένος	σθαι.
Ἐάν δὲ παθητικὸς ἀόριστος ᾄ.	θῆναι, ἦναι.
Ἐάν δὲ παθητικὸς μέλλων ᾄ, καὶ ἑ'.	θήσεσθαι, ἴσεσθαι.

Ἑρμηνεία τῆς ἀπαρεμφάτου.

- Ἔνεστ. καὶ παρατατικός. Τύπτεσθαι· νὰ δέρωμαι, καί, ὅτι δέρομαι, ἢ ἐδερόμην.
- Μέσ. μέλ. ἄ. καὶ μέσος μέλ. β'. Τύψεσθαι. } νὰ δέρω ἐμαυτὸν, καί, ὅτι μέλλω νὰ δέρω
Τυπέσθαι. } ἐμαυτόν.
- Μέσ. ἄορ. ἄ. καὶ β'. Τύψασθαι· } νὰ δέρω ἐμαυτόν· καί, ὅτι ἐδεῖρα ἐμαυτόν.
Τυπέσθαι· } ἐμαυτόν.
- Παρακ. καὶ ὑπερσ. μέσος· καὶ παθητ. ὁ αὐτός· Τετύφθαι· (νὰ εἶχω, ἢ νὰ εἶχον) καὶ (ὅτι εἶχω, ἢ εἶχον) δαρμένον ἐμαυτόν·
Τετύφθαι· (νὰ εἶμαι, ἢ νὰ ἦμην) καὶ (ὅτι εἶμαι, ἢ ἦμην) δαρμένος ὑπ' ἄλλου.
- Μετ' ὄλ. μέλ. Τετύφθεσθαι· (νὰ εἶμαι δαρμένος) ὑπ' ἄλλου· καί (ὅτι μέλλω νὰ εἶμαι δαρμένος) ὑπ' ἄλλου.
- Ἄορ. ἄ. παθ. καὶ ἄορ. β'. παθ. Τυφθῆναι· } (νὰ δαρθῶ· καί, ὅτι ἐδέρθην) ὑπ' ἄλλου.
Τυφῆναι· } λου.
- Μέλ. ἄ. παθητ. καὶ μέλ. β'. παθ. Τυφθήσεσθαι· } (νὰ δαρθῶ· καί ὅτι μέλλω νὰ δαρθῶ)
Τυφήσεσθαι· } ὑπ' ἄλλου.

Μετοχή.

- Ἔνεστώς καὶ παρατατ. Ὁ τυπτόμενος, τοῦ τυπτομένου· ἢ τυπτομένη, τῆς τυπτομένης· τὸ τυπτόμενον, τοῦ τυπτομένου.
- Μέσ. μέλ. ἄ. Ὁ τυψόμενος, κτλ. ὡς ἐνεστώς.
- Μέσ. ἄορ. ἄ. Ὁ τυψάμενος, τοῦ τυψαμένου· ἢ τυψαμένη, τῆς τυψαμένης· τὸ τυψάμενον, τοῦ τυψαμένου.
- Μέσ. μέλ. β'. Ὁ τυπούμενος, τοῦ τυπουμένου· ἢ τυπουμένη, τῆς τυπουμένης· τὸ τυπούμενον, τοῦ τυπουμένου.
- Μέσ. ἄορ. β'. Ὁ τυπόμενος, κτλ. ὡς ὁ ἐνεστώς.
- Παρακ. καὶ ὑπερσ. μέσ. καὶ παθητ. Ὁ τετυμμένος, τοῦ τετυμμένου· ἢ τετυμμένη, τῆς τετυμμένης· τὸ τετυμμένον τοῦ τετυμμένου.
- Μετ' ὄλ. μέλ. Ὁ τετυψόμενος, κτλ. ὡς ὁ ἐνεστώς.
- Ἄορ. ἄ. παθ. Ὁ τυφθίς, τοῦ τυφθέντος· ἢ τυφθείς, τῆς τυφθείσης· τὸ τυφθέν, τοῦ τυφθέντος.
- Ἄορ. β'. παθ. Ὁ τυπείς, κτλ. ὡς ὁ ἄ.
- Μέλ. ἄ. παθ. Ὁ τυφθησόμενος, κτλ. ὡς ὁ ἐνεστώς.
- Μέλ. β'. παθ. Ὁ τυφθήσόμενος, κτλ. ὡς ὁ ἄ.

Πίναξ τῶν καταλήξεων τῆς μετοχῆς.

Ὁ μὲν ἐνεστῶς μέσ. μέλλων	ἀ. μέσος ἀόρ. β', καὶ μετ' ὀλίγον μέλλων καταλήγουσιν εἰς ὄμενος, ὀμένη, ὄμενον.
Ὁ δὲ μέσ. μέλλων β'.	οὔμενος, οὐμένη, οὔμενον.
Ὁ δὲ μέσ. ἀόριστος ἀ.	ἀμενος, ἀμένη, ἀμενον.
Ὁ δὲ παρακείμενος	μένος, μένη, μένον.
Ὁ δὲ παθητ. ἀόρ. ἀ.	θεῖς, θεῖσα, θέν.
Ὁ δὲ παθ. ἀόρ. β'.	ἀφαιρέσει τοῦ θ, ὁμοίως.
Ὁ δὲ μέλ. ἀ. παθ.	θησόμενος, θησομένη, θησόμενον.
Ὁ δὲ μέλ. β'. παθ.	ἀφαιρέσει τοῦ θ, ὁμοίως.

Σημ. Ἐκ τοῦ τύπου γίνεται δῆλον, τίνες χρόνοι τῆς μετοχῆς εἶναι ἰσοσυλλάβου κλίσεως, καὶ τίνες περιττοσυλλάβου.

Ἑρμηνεῖα τῆς μετοχῆς.

Ἔνεστ. καὶ παρατ.	"Ὅστις δέρεται, ἢ ἐδέρετο" ἤτις δέρεται, ἢ ἐδέρετο" ὁ τυπόμενος.	τὸ παιδίον, ὅπερ δέρεται, ἢ ἐδέρετο.
Μέσ. μέλ. ἀ. ὁ τυψάμενος καὶ β'. ὁ τυπούμενος.	"Ὅστις μέλλει νὰ δείρῃ ἐαυτόν" ἤτις μέλλει νὰ δείρῃ ἐαυτήν" ὁ ἐαυτό.	τὸ παιδίον, ὅπερ μέλλει νὰ δείρῃ ἐαυτό.
Μέσ. ἀόρ. ἀ. ὁ τυψάμενος καὶ β'. ὁ τυπόμενος.	"Ὅστις ἔδειρεν ἐαυτόν" ἤτις ἔδειρεν ἐαυτήν" τὸ ψάμενος καὶ β'. ὁ δλον, ὅπερ ἔδειρεν ἐαυτό.	
Παρακ. μέσος ὁ τετυμμένος.	"Ὅστις ἔχει, ἢ εἶχε δαρμένον ἐαυτόν" ἤτις ἔχει, ἢ εἶχε δαρμένην ἐαυτήν" τὸ παιδίον, ὅπερ ἔχει, ἢ εἶχε δαρμένον ἐαυτό.	
Παρακ. παθητ. ὁ αὐτός ὁ τετυμμένος.	("Ὅστις εἶναι, ἢ ἦτον δαρμένος) ὑπ' ἄλλου" (ἤτις εἶναι, ἢ ἦτον δαρμένη) ὑπ' ἄλλου" (τὸ παιδίον, ὅπερ εἶναι, ἢ ἦτον δαρμένον) ὑπ' ἄλλου.	
Μετ' ὀλίγων μέλων ὁ τετυφόμενος.	("Ὅστις μέλλει νὰ ἦναι δαρμένος) ὑπ' ἄλλου" (ἤτις μέλλει νὰ ἦναι δαρμένη) ὑπ' ἄλλου" (τὸ παιδίον ὅπερ μέλλει νὰ ἦναι δαρμένον) ὑπ' ἄλλου.	
Ἄόρ. ἀ. παθ. ὁ τυφθεῖς καὶ β'. ὁ τυπεῖς.	"Ὅστις ἐδάρθη, ἤτις ἐδάρθη, τὸ παιδίον, ὅπερ ἐφθεῖς καὶ β'. ὁ δάρθη) ὑπ' ἄλλου.	
Μέλ. ἀ. παθητ. ὁ τυφθησόμενος καὶ β', ὁ τυπησόμενος.	("Ὅστις μέλλει νὰ δαρθῇ) ὑπ' ἄλλου" (ἤτις μέλλει νὰ δαρθῇ) ὑπ' ἄλλου" (τὸ παιδίον, ὅπερ μέλλει νὰ δαρθῇ) ὑπ' ἄλλου.	

Ἐπειδὴ ἐπάναγκες νὰ γινώσκῃ ὁ μαθητὴς, πῶς ἐρμηνεύονται εἰς τὴν λαλουμένην γλῶσσαν οἱ χρόνοι πασῶν τῶν ἐγκλίσεων καὶ τῆς μετοχῆς, διὰ τοῦτο ἐξετέθη ἐνταῦθα ἡ ἐρμηνεία ἑκατέρου τῶν τύπων κατ' ἐγκλίσεων, καὶ διάθεσιν, καὶ χρόνον· παρακαλοῦνται δὲ οἱ ἐλλόγιμοι διδάσκαλοι νὰ μὴ κατηγορήσωσιν ἡμῶν ἀπειρίαν, διότι ἐθεωρήσαμεν τὴν εὐκτικὴν, ὡς μόνον εὐκτικὴν, καὶ τὴν μέσην ὡς αὐτοπαθῆ μόνον, καὶ διότι ἡρμηνεύσαμεν κατὰ ταῦτα τοὺς ἀορίστους καὶ μέλλοντας τῆς εὐκτικῆς, καὶ τοὺς μέσους ἀορίστους πασῶν τῶν ἐγκλίσεων, ὁμοίως καὶ τοὺς μέσους μέλλοντας, καὶ τοὺς πρώτους καὶ δευτέρους μέλλοντας καὶ παρακειμένους καὶ ἀορίστους τοῦ εἰς ω τύπου· ἐπειδὴ γινώσκουμεν καὶ ἡμεῖς, γινώσκουσι καὶ αὐτοὶ τὸ πολυσχιδές, καὶ τὰς διαφόρους χρήσεις τούτων πάντων, ἀλλ' ἐνταῦθα χάριν τῶν μαθητῶν πρὸς γνῶσιν ἀπλῆν τῆς ἐρμηνείας ἠναγκάσθημεν νὰ πρῆξωμεν οὕτως.

Μετὰ τὴν ἐκθεσιν τῶν τύπων, ἐπειδὴ πρέπει νὰ εἰπωμεν ὀλίγα τινὰ ἐπὶ τοῦ παρόντος, ἀναγκασιότατα πρὸς σχηματισμὸν τῶν διαφόρων χρόνων τῶν ῥημάτων, εἶναι χρεῖα νὰ μεταχειρισθῶμεν τὰς διαφόρους ὀνομασίας τῶν γραμμάτων, καὶ μετὰ τοῦτο τοὺς ἀναγκασιότατους κανόνας περὶ τοῦ σχηματισμοῦ τῶν χρόνων.

Ἐκ τῶν φωνηέντων τὸ μὲν ε, καὶ ο, ὀνομάζονται βραχέα. ἐπειδὴ ἡ φωνή των γίνεται εἰς ὀλίγον (βραχὺν) καιρὸν· τὸ δὲ η, καὶ ω, μακρά, ἐπειδὴ ἡ φωνή των γίνεται εἰς πολὺν (μακρὸν) καιρὸν· καὶ τὸ μὲν η, εἶναι ἴσον μὲ δύο εε, τὸ δὲ ω, ἴσον μὲ δύο οο· τὰ δὲ α, ι, υ, ὀνομάζονται δίχρονα, ἐπειδὴ εἰς τινὰς μὲν συλλαβὰς ἐκφωνοῦνται ἐν βραχεῖ χρόνῳ, (εἰς ὀλίγον καιρὸν), ὡς τὰ βραχέα, εἰς ἄλλας δὲ ἐν μακρῷ χρόνῳ, (εἰς πολὺν καιρὸν), ὡς τὰ μακρά· αἱ δὲ δίφθογγοι πᾶσαι εἶναι μακραί.

Ἐκ δὲ τῶν συμφώνων ἑνέα μὲν, τὸ θ, γ, δ, κ, π, τ, θ, ϕ, χ, ὀνομάζονται ἀφωνα, ἐπειδὴ ἀποδίδουσιν ἤχον ἀτελεῖ, καὶ τὰ μὲν κ, π, τ, ὀνομάζονται ψιλὰ· τῆ δὲ θ, ϕ, χ, δασέα· τὰ δὲ θ, γ, δ, μέσα· τὰ δὲ λοιπὰ ὀκτώ, ζ, ξ, ψ, λ, μ, ν, ρ, σ, ὀνομάζονται ἡμίφωνα, ἐπειδὴ ἀποδίδουσιν ἤχον πλησιάζοντα εἰς ἐντελεῖ φωνήν· καὶ τὰ μὲν ζ, ξ, ψ, ὀνομάζονται διπλά, ἐπειδὴ τὸ μὲν ζ εἶναι σύνθετον ἐκ τῶν σδ· τὸ δὲ ξ, ἐκ τοῦ γσ, ἢ κσ. ἢ χσ· τὸ δὲ ψ, ἐκ τοῦ βσ, ἢ πσ, ἢ ρσ· τὰ δὲ λ, μ, ν, ρ, ὀνο-

μάζονται ἀμετάβουλα καὶ ὑγρά· τὸ δὲ σ, μοναδικὸν καὶ συριστικόν.

Σημ. Δὲν προσεθήκαμεν καὶ τὸ διὰ τῶν ὀργάνων προφέρονται τὰ γράμματα, ὡς περιττὸν εἰς στοιχειωδέστατον βιβλίον, καὶ διότι εἰς τοὺς ἀναγκαίους κανόνας, διδάσκοντες, εὐν μεταχειριζόμεθα παντάσῃ πρὸς τοὺς μαθητὰς οὔτε λαρυγγικὰ, οὔτε χειρικὰ, οὔτε, οὔτε, ὀνόματα γραμμῶν.

Περὶ σχηματισμοῦ τῶν χροῶν τὰ ἀναγκαϊότατα.

Ἐκ τῶν ἑξ χρόνων, τρεῖς εἶναι ἀρχικοί, ὁ ἐνεστώς, ὁ μέλλων, καὶ ὁ παρακειμένος· καὶ τρεῖς εἶναι παραγόμενοι, ὁ παρατατικός, ὁ ἀόριστος, καὶ ὁ ὑπερσυντελικός· καὶ ὁ μὲν παρατατικός γίνεται ἐκ τοῦ ἐνεστώτος, καὶ πρὸ τῆς καταλήξεως ον, ἔχει τὸ αὐτὸ μὲ τὸν ἐνεστώτα τελικὸν σύμφωνον· ἢ τὴν ἔχει καθαρὰν, ἀν καὶ ὁ ἐνεστώς, ἔχη τὴν κατάληξίν του ω καθαρὰν· π, χ, τύπτω, ἔτυπτον· ἀκούω, ἤκουον· ὁ δὲ ἀόριστος ἀ γίνεται ἀπὸ τοῦ μέλλοντος ἀ. καὶ φυλάττει πρὸ τῆς καταλήξεως α, τὸ τελικὸν σύμφωνον τοῦ μέλλοντος. π. χ. τύψω, ἔτυψα· ὁ δὲ ὑπερσυντελικός γίνεται ἀπὸ τοῦ παρακειμένου, καὶ φυλάττει πρὸ τῆς καταλήξεως εἰν, τὸ τελικὸν σύμφωνον τοῦ παρακειμένου, π. χ. τέτυφα ἐτετύφειν.

Τελικὰ σύμφωνα τοῦ μέλλοντος.

Ὅταν ὁ ἐνεστώς ἔχη πρὸ τοῦ ω, β, ἢ π, ἢ φ, ἢ πτ. τότε ὁ μέλλων ἀ. ἔχει πρὸ τοῦ ω, ψ. π. χ. λείπω, λείψω· τέρπω, τέρψω· γράφω, γράψω· τύπτω, τύψω.

Ὅταν δὲ ὁ ἐνεστώς ἔχη πρὸ τοῦ ω, γ, ἢ κ, ἢ χ, ἢ κτ. τότε ὁ μέλλων πρὸ τοῦ ω ἔχει ξ. π. χ. λέγω, λέξω· πλέκω, πλέξω· τρέχω, τρέξω· τίκτω, τέξω.

Ὅταν δὲ ὁ ἐνεστώς ἔχη πρὸ τοῦ ω, δ, ἢ θ, ἢ τ, ἢ ἔχη τὸ ω καθαρὸν, τότε ὁ μέλλων ἔχει σ πρὸ τοῦ ω. π. χ. ἄδω, ἄσω· πλήθω, πλήσω· ἀνύτω, ἀνύσω· ἀκούω, ἀκούσω.

Ὅταν δὲ ὁ ἐνεστώς ἔχη πρὸ τοῦ ω, ζ, ἢ σσ, ἢ ττ, τότε ὁ μέλλων εἰς τινα μὲν ἔχει ξ πρὸ τοῦ ω· π. χ. παίζω, παίξω·

ὀρύσσω, ἢ ὀρίττω, ὀρύξω· εἰς τινὰ δὲ σ. π. χ. φράζω, φράττω· πλάττω καὶ πλάσσω, πλάσσω.

Ὅταν δὲ ὁ ἐνεστώς ἔχη πρὸ τοῦ ω, ἀμετάβολα λ, μ, ν, ρ, τότε ὁ μέλλων φυλάττει μὲν καὶ αὐτὸς πρὸ τοῦ ω αὐτὰ ταῦτα, γίνεται δὲ περισπώμενος, π. γ. ψάλλω, ψαλῶ· νέμω, νεμῶ· κρίνω, κρινῶ· φθείρω, φθερῶ· καὶ ὅταν μὲν ὁ ἐνεστώς ἔχη πρὸ τοῦ ω δύο ἀμετάβολα, τότε ὁ μέλλων ἀποβάλλει τὸ δευτερον· βάλλω, βαλῶ· τέμνω, τεμῶ· ὅταν δὲ ὁ ἐνεστώς ἔχη παραλήγουσαν αι, ἢ ει, τότε ὁ μέλλων ἀποβάλλει τὸ ι, φαίνω, φανῶ· σπείρω, σπερῶ.

Τελικὰ σύμφωνα τοῦ παρακειμένου.

Ὅταν ὁ μέλλων ἔχη πρὸ τοῦ ω, ξ, τότε ὁ παρακειμένος ἔχει πρὸ τοῦ α, χ· π. γ. λέξω, λέλεχα.

Ὅταν δὲ ὁ μέλλων ἔχη πρὸ τοῦ ω, ψ, ὁ παρακειμένος ἔχει φ. π. χ. τύψω, τέτυφα.

Ὅταν δὲ ὁ μέλλων ἔχη πρὸ τοῦ ω, σ, ἢ ἀμετάβολον, ὁ παρακειμένος ἔχει πρὸ τοῦ α, κ· ἀκούσω, ἤκουκα· ψαλῶ, ἐψαλλκα· τεμῶ, τέμμηκα· κρινῶ, κέκρικα· σπερῶ, ἐσπαρκα.

Ὁ μὲν ἐνεστώς λοιπὸν ἔχει τελικὰ σύμφωνα δεκκοκτώ· θ, π, φ, πτ· γ, κ, χ, κτ· δ, θ, τ· ζ, ἢ σσ ἢ ττ· λ, μ, ν, ρ· ἢ λήγει εἰς ω καθαρὸν.

Τοῦ δὲ μέλλοντος τελικὰ σύμφωνα εἶναι ἑπτὰ ξ, ψ, σ, λ, μ, ν, ρ. Τοῦ δὲ πρώτου παρακειμένου τελικὰ σύμφωνα εἶναι τρία φ, χ, κ.

Σημ. Τὰ τελικὰ σύμφωνα ἐκάστου χρόνου λέγονται καὶ χαρακτηρισ, ἐπειδὴ ἐξ αὐτῶν γνωρίζεται ὁ χρόνος τοῦ ῥήματος.

Περὶ τῆς ἀρχῆς αὐτῆς τῶν ῥημάτων.

Ὅταν ὁ ἐνεστώς ἀρχῆται ἀπὸ τοῦ α, ὁ παρατατικός, καὶ ὁ ἀόριστος· α· καὶ β· ὁ παρακειμένος καὶ ὑπερσυντελικός· α· καὶ β· αἵτινες λέγονται καὶ παρωχημένοι χρόνοι, διότι σημαίνονται παρωχημένην (περασμένην) πράξιν, ἢ πάθος, τρέπουσι τὸ α εἰς η· π. γ. ἀκούω, ἤκουον· ἤκουσα, ἤκουον· ἤκουκα, ἤκουα· ἤκούκειν, ἤκούειν.

Ὅταν δὲ ἀρχῆται ἀπὸ τοῦ ε, οἱ παρωχημένοι ὅλοι τρέπουσι

τὸ ε εἰς ἡ' π. χ. ἑτοιμάζω, ἡτοιμάζον, ἡτοιμάσα, ἡτοιμάκα, ἡτοιμάκειν.

Σημ. Τὸ περὶ ἐξαιρέσεων καὶ οἱ λοιποὶ τοῦ σχηματισμοῦ τῶν χρόνων κανόνες οὐ τοῦ παρόντος.

Ὄταν δὲ ἀπὸ τοῦ ο, τρέπουσιν αὐτὸ εἰς ω' π. χ. ὀνομάζω, ὀνόμαζον, ὀνόμασα, ὀνόμακα, ὀνομάκειν.

Ὄταν δὲ ὁ ἐνεστώς ἀρχῆται ἀπὸ η, ι, υ, ω, τότε οὐδεμία τροπὴ γίνεται εἰς τοὺς παρωχημένους χρόνους, ἀλλὰ πάντες ἀρχονται ὁμοίως μὲ τὸν ἐνεστώτα, ἡνιοχέω. ἡνιοχέον' ἰξεύω, ἰξευον' ὑβρίζω, ὑβρίζον' ὠνόμασι ὠνόμασιν.

Ἐκ τῶν ἑπτὰ λοιπὸν φωνηέντων τὰ μὲν α, ε, ο, λέγονται τρεπτά, ἐπειδὴ τρέπονται· τὰ δὲ η, ι, υ, ω, ἀτρεπτά, ἐπειδὴ δὲν τρέπονται.

Ὄταν δὲ ὁ ἐνεστώς ἀρχῆται ἀπὸ τῆς αἰ διφθόγου, τρέπεται εἰς τοὺς παρωχημένους χρόνους τὸ μὲν α εἰς η, τὸ δὲ ι, ὑπογράφεται· αἰνέω, ἦνεον κτλ.

Ὄταν δὲ ἀπὸ αὐ, τὸ μὲν α τρέπεται εἰς η, τὸ δὲ υ μένει· αὐλέω, πῦλεον.

Ὄταν δὲ ἀπὸ οἰ, τὸ μὲν ο τρέπεται εἰς ω, τὸ δὲ ι ὑπογράφεται· οἰκέω, ὤκεον.

Ὄταν δὲ ἀπὸ εϋ, εἰ, οϋ, υἰ, οὐδεμία τροπὴ γίνεται· εὕρισκω, εὕρισκον· εἰκάζω, εἰκάζον· οὐρέω, οὐρεον· υἰοθετέω, υἰοθετέον.

Ὅστε ἐκ τῶν ἑξ κυρίως διφθόγων, αἰ μὲν αἰ, αὐ, οἰ, εἶναι τρεπτά· αἰ δὲ εϋ, εἰ, οϋ, ἀτρεπτοὶ ὁμοίως καὶ ἡ καταχρηστικῶς δίφθογος υἰ, καὶ αὕτη εἶναι ἀτρεπτος· ἡ δὲ τοιαύτη τροπὴ τῶν φωνηέντων καὶ διφθόγων λέγεται ἀΐξεσις χρονικῆ.

Ὄταν δὲ ὁ ἐνεστώς ἀρχῆται ἀπὸ συμφώνου, ὁ μὲν παρατατατικός, καὶ ἀόριστος α' καὶ β'. λαμβάνουσιν εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς ῥίζης τὸ ε' (ρίζα δὲ τοῦ θέματος εἶναι ἡ πρὸ τοῦ ω συλλαβὴ, ἢ αἰ πρὸ τοῦ ι συλλαβὴ τοῦ ἐνεστώτος, οἶον, τοῦ μὲν τύπτω, ῥίζα ἢ τυπτ. τοῦ δὲ ἀκούω, ἡ ἀκού)· καὶ ἐπειδὴ τοῦτο τὸ ε αὐξάνει τοὺς ῥηθέντας χρόνους κατὰ μίαν συλλαβὴν, διὰ τοῦτο λέγεται συλλαβικὴ ἀΐξεσις· γράφω, ἔγραφον.

Περὶ τοῦ παρακειμένου, τότε ἀναδιπλασιάζεται.

Ὅταν τὸ ῥῆμα ἄρχηται ἀπὸ ἐνὸς συμφώνου ἀπλοῦ, ἢ ἀπὸ δύο, ἐξ ὧν τὸ πρῶτον εἶναι ἄφωνον, καὶ τὸ δεύτερον, ἀμετάβολον, τότε ὁ παρακειμένος πρὸ τῆς συλλαβικῆς αὐξήσεως λαμβάνει καὶ τὸ πρῶτον σύμφωνον τοῦ ἐνεστώτος π. χ. λέγω, λέλεχα· γράφω, γέγραφα· καὶ τοῦτο λέγεται ἀναδιπλασιασμός· ὁ δὲ ὑπερσυντελικὸς πρὸ τοῦ ἀναδιπλασιασμοῦ προσλαμβάνει καὶ τὸ ε τῆς συλλαβικῆς αὐξήσεως. π. χ. λέλεχσ, ἐλελέχσιν· γέγραφα ἐγεγράφειν.

Ἐξαιροῦνται τούτου τοῦ κανόνος τὰ ἀρχόμενα ἀπὸ τοῦ γν, τῶν ὁποίων δὲν ἀναδιπλασιάζεται ὁ παρακειμένος π. χ. γνώω, ἐγνώκα· γνωρίζω, ἐγνώρικα· ἐτι δὲ καὶ τὸ γρηγορέω, ἐγρηγόρηκα.

Ὅταν δὲ ὁ ἐνεστώς ἄρχηται ἀπὸ τοῦ ρ, εἰς τοὺς παρωχημένους χρόνους τὸ ρ διπλασιάζεται π. χ. ῥέω, ἔρρεον, ἔρρουσα, ἔρρευκα, ἔρρεύκειν.

Ὅταν δὲ ὁ ἐνεστώς ἄρχηται ἀπὸ συμφώνου διπλοῦ ζ, ξ, ψ, ἢ ἀπὸ δύο συμφώνων, ἐξ ὧν δὲν εἶναι τὸ πρῶτον ἄφωνον, καὶ τὸ δεύτερον ἀμετάβολον, τότε ὁ παρακειμένος δὲν ἀναδιπλασιάζεται, ἀλλ' ἔχει μόνον τὴν συλλαβικὴν αὐξήσιν π. χ. ζέω, ἐξέκα· ξέω, ἐξεκα· ψάλλω, ἐψαλκα· κτείνω, ἐκτακα· σπείρω, ἐσπαρκα.

Ἐξαιροῦνται τούτου τοῦ κανόνος τὰ, κτάομαι, κέκτημαι· μνάομαι, μέμνημαι· πτάομαι, πέπταμαι, καὶ πτώω, πέπτωκα.

Σημειωτέον ἐτι ὅτι, ὅταν τὸ ἀρκτικὸν σύμφωνον τοῦ ἐνεστώτος εἶναι ἐν τῶν θασέων θ, φ, χ, ὁ παρακειμένος εἰς τὸν ἀναδιπλασιασμὸν εὐφωνίας χάριν τρέπει αὐτὸ εἰς ψιλόν· καὶ τὸ μὲν θ, τρέπεται εἰς τ, τὸ δὲ φ, εἰς π· τὸ δὲ χ εἰς κ· θύω, τέθυκα· φονεύω, πεφόνευκα, χωνεύω, κεχώνευκα.

Περὶ τοῦ Μέλλοντος.

Ὁ μέλλων πάντοτε ἄρχεται ὁμοίως μὲ τὸν ἐνεστώτα· τύπτω, τύψω, λέγω, λέξω· πλὴν τοῦ τρέφω, θρέψω· καὶ τύφω, θύψω· καὶ ταῦτα μὲν ἱκανὰ ἐν τῷ παρόντι περὶ τοῦ σχηματισμοῦ τῶν χρόνων· σημειωτέον δὲ ὅτι αἱ τροπαὶ καὶ αἱ αὐξή-

σεις εἰς μόνην τὴν ὀριστικὴν ἐγκλίσειν φυλάττονται· τῶν δὲ ἄλλων ἐγκλίσεων καὶ τῆς μετοχῆς οἱ χρόνοι ὅλοι ἀρχονται ὁμοίως· μετὸν ἐνεστώτα, μόνος δὲ ὁ παρακείμελος αὐτῶν ἀρχεται ὁμοίως μετὸν παρακείμενον τῆς ὀριστικῆς.

Ἐκ τούτων πάντων, πᾶσαι αἱ ἐγκλίσεις σχηματίζονται ἐκ τῆς ὀριστικῆς, ὡς καὶ ἡ μετοχή, ἕκαστος δηλ. χρόνος αὐτῶν, ἐξ ἐκάστου ὁμωνύμου του ἐν τῇ ὀριστικῇ, κατὰ τὸν ἐξῆς πίνακα.

Πίναξ τοῦ σχηματισμοῦ τῶν ἐγκλίσεων καὶ τῆς μετοχῆς τοῦ εἰς ὦ τύπου.	
Ὄριστινὴ,	Προσκατικὴ, Ἐγκλιτικὴ, Ὑποτακτικὴ, Ἀπαρέμφατα, Μετοχὴ.
Ἐ.ε.σ.	τύπτω· τύπτω·με· τύπτω· τύπτειν· τύπτω·
Παρακ.	ἔτυπτον· — — — — —
Μετ. ἀ.	τύψω· — — — — —
Ἀδρ. ἀ.	ἔτυψα· τύψω· — — — — —
Μετ. β.	τύπῃ· — — — — —
Ἀδρ. β.	ἔτυπον· τύπῃ· — — — — —
Παρακ.	ἔτυπες· τέτυπες· — — — — —
Ἰ.π.ε.σ.	ἔετύφην· — — — — —
Παρακ. β.	ἔετυπες· τέτυπες· — — — — —
Ἰ.π.ε.ρ. β.	ἔετύπεσιν· — — — — —

Πίναξ τῶν σχηματισμῶν τῶν ἐγκλίσεων τῆς μετοχῆς τοῦ εἰς μαι τύπου.

Ἐνεστώς.	Ὀριστική	Προσακτική	Εὐκτική	Ἰποτακτική	Ἀπαρέμφατος	Μετοχή
Παρατατικ.	τύπτοιμαι·	τύπτου·	τυπτοίμην·	τύπτομαι·	τύπτεσθαι.	τυπτόμενος·
Μέσος μέλ. ἄ.	ἐτυπτόμην·	—	—	—	—	—
Μέσος μέλ. ἄ.	τύψομαι·	τύψαι·	τυψόμην·	—	τύψεσθαι·	τυψόμενος·
Μέσος μέλ. ἑ.	ἐτύψομαι·	—	τυψάμην·	τύψωμαι·	τύψασθαι·	τυψάμενος·
Μέσος μέλ. ἑ.	τυποῦμαι·	—	τυποίμην·	—	τυπεῖσθαι·	τυπούμενος·
Παρακείμεν.	τύπτοιμαι·	τύπτο·	τυπτοίην·	τύπωμαι·	τύπασθαι·	τυπόμενος·
Ἰ-περσυντελ.	ἐτέτύμην·	τέτυψο·	τέτυπόμην·	τέτυμμαι·	τέτυψασθαι·	τέτυμμένος·
Μετ' ὀλίγον μέλ.	ἐτέτύμην·	—	—	—	—	—
Ἄορ. ἄ. παθητ.	ἐτύψομαι·	—	τετυψοίμην·	τετυψέσθαι·	τετυψόμενος·	τετυψόμενος·
Μέλ. ἄ. παθητ.	ἐτύψην·	τύσθητι·	τύσθαιην·	τύσθω·	τύσθησθαι·	τύσθεις·
Ἄορ. ἑ. παθητ.	ἐτύψομαι·	—	τυρθησοίμην·	—	τυρθησέσθαι·	τυρθησόμενος·
Μέλ. ἑ. παθητ.	ἐτύπην·	τύπητι·	τυπέην·	τυπῶ·	τυπήσθαι·	τυπέεις·
Μέλ. ἑ. παθητ.	τυπήσομαι·	—	τυπησοίμην·	—	τυπήσεσθαι·	τυπησόμενος·

Περὶ τῶν συνηρημένων ἢ περισπωμένων ῥημάτων.

Ὄταν τὸ βραχύτονον ῥῆμα λήγει εἰς ω καθαρὸν, καὶ πρὸ τοῦ ω ἔχη παραλήγουσαν α, ε, ο, δηλ. καταλήγη εἰς αω, εω, οω, τότε ὁ ἐνεστώς καὶ παρατατικὸς πασῶν τῶν ἐγκλίσεων καὶ τῆς μετοχῆς, συναίρειται εἰς πάντας τοὺς ἀριθμούς· καὶ ἐπειδὴ τὰ συνηρημένα πρόσωπα τῶν ἐγκλίσεων, καὶ αἱ πτώσεις τῶν μετοχῶν περισπῶνται διὰ τὴν συναίρεσιν, διὰ τοῦτο τὰ συνηρημένα ῥήματα λέγονται καὶ περισπώμενα· βοᾶω = βοῶ· ποιέω = ποιῶ· χρυσῶω = χρυσῶ· ὁ βοᾶῶν = βοᾶῶν· ὁ ποιέων = ποιῶν· ὁ χρυσῶων = χρυσῶν· ὁ δὲ μέλλων καὶ οἱ λοιποὶ χρόνοι τῶν τοιούτων ῥημάτων γίνονται ἀπὸ τοῦ ἀσυναίρετου ἐνεστώτος, τρέπονται δὲ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον τὸ μὲν α καὶ ε εἰς η, τὸ δὲ ο εἰς ω· βοᾶω = βοῆσω· ποιέω = ποιήσω· χρυσῶω, χρυσώσω.

Πρώτη συζυγία τῶν εἰς αω — ὦ· τύπος ἐνεργητικός.

Ὀριστική.

Ἐνεστώς. Βοᾶῶ — βοῶ, βοᾶεις — βοᾶς, βοᾶει — βοᾶ· (φωνάζω)
βοᾶετον — βοᾶτον, βοᾶετον — βοᾶτον· βοᾶο-
μεν — βοῶμεν, βοᾶετε — βοᾶτε, βοᾶουσι —
βοῶσι.

Παρατατ. Ἐβόαον — ἐβόων, ἐβόαες — ἐβόας, ἐβόαε —
ἐβόα· ἐβόαετον — ἐβοᾶτον, ἐβοᾶέτην —
ἐβόατην· ἐβοᾶόμεν — ἐβοῶμεν, ἐβοᾶετε —
ἐβοᾶτε, ἐβόαων — ἐβόων.

Μέλλ. ἄ. Βοήσω, ἄορ. ἄ. ἐβόησα· παρακ. βεβόηκα· ὑπερσ.
ἐβεβόηκειν.

Προστακτική.

Ἐνεστώς. Βόαε — βόα, βοᾶετω — βοᾶτω· βοᾶετον —
βοᾶτον, βοᾶέτων — βοᾶτων· βοᾶετε — βοᾶτε,
βοᾶέτωσαν — βοᾶτωσαν καὶ βοᾶντων.

Ἄορ. ἄ. βόησον· παρακείμενος· βεβόηκε.

Εὐκτική.

Ἐνεστ. και Βοάοιμι — βοῶμι, βοάοις — βοῶς, βοάοι —
 παρατατ. βοῶ' και βοῶην, βοῶης, βοῶή' βοάοιτον —
 βοῶτον, βοάοιτην — βοῶτην' βοάοιμεν —
 βοῶμεν, βοάοιτε — βοῶτε, και βοῶήμεν,
 βοῶητε, βοάοιεν—βοῶεν.

Μέλ. ἄ. βοήσοιμι' ἄορ. ἄ βοήσοιμι' και ὁ αὐτὸς αἰολικῶς
 βοήσεια' παρακείμενος και ὑπερσυντελ. βεβοήκοιμι.

Ἰποτακτική.

Ἐνεστῶς. Ἐὰν βοάω — βοῶ, βοάης — βοᾷ, βοᾷη—βοᾷ.
 ἐὰν βοᾷητον — βοᾷτον, βοᾷητον — βοᾷτον'
 ἐὰν βοᾷωμεν — βοᾷμεν, βοᾷητε — βοᾷτε,
 βοάωσι — βοῶσι.

Ἄορ. ἄ. Ἐὰν βοήσω' παρακείμενος' ἐὰν βεβοήκω.

Ἀπαρέμφατον.

Ἐνεστῶς και παρατατ. βοᾷειν—βοᾷν' μέλ. βοήσειν' ἄορ
 βοήσαι' παρακείμενος και ὑπερσυντελικός, βεβοηκέναι.

Μετοχή.

Ἐνεστ. και πα-Ὁ βοᾷων — βοῶν, τοῦ βοᾷοντος — βοῶντος' ἡ
 ρατατικ. βοᾷούσα — βοῶσα, τῆς βοᾷούσης — βοῶσης,
 τὸ βοᾷον — βοῶν, τοῦ βοᾷοντος — βοῶντος.

Μέλ. ἄ. ὁ βοήσων' ἄορ. ἄ. ὁ βοήσας' παρακείμ. και ὑπερ-
 συντελικός, ὁ βεβοηκώς.

Τύπος εἰς μαι μίσος και παθητικός.

Ὀριστική.

Ἐνεστῶς Βοάομαι — βοῶμαι, βοᾷη — βοᾷ, βοᾷεται —
 βοᾷται' βοᾷόμεθον — βοᾷόμεθον, βοᾷέσθον —
 βοᾷσθον, βοᾷέσθον — βοᾷσθον' βοᾷόμεθα —
 βοᾷόμεθα, βοᾷέσθε — βοᾷσθε, βοᾷονται —
 βοῶνται.

Παρατατ. Ἐβοᾷόμεν — ἐβοᾷόμεν, ἐβοᾷοι—ἐβοῶ, ἐβοᾷετο
 — ἐβοᾷτο' ἐβοᾷόμεθον — ἐβοᾷόμεθον, ἐβοᾷέ-

σθον — ἐβοᾶσθον, ἐβοκέσθην — ἐβοάσθην ·
 ἐβοάμεθα — ἐβοώμεθα, ἐβοάεσθε — ἐβοᾶσθε,
 ἐβοᾶοντο ἐβοῶντο.

Μέσ. μέλ. ἄ. βοήσομαι· μέσ. ἄορ. ἄ. ἐβοησάμην· παρακείμενος
 μέσος καὶ παθητικός βεβόημαι. ὑπερσ. μέσ. καὶ παθητ. ἐβε-
 βοήμην· μετ' ὀλίγον μέλ. βεβοήσομαι, ἄορ. ἄ. παθ. ἐβοήθην·
 μέλ. ἄ. παθητικός· βοηθήσομαι.

Προστακτική.

Ἐνεστώς. Βοῶ — βοῶ, βοκέσθω — βοάσθω· βοκέσθον —
 βοᾶσθον, βοκέσθων — βοάσθων· βοάεσθε — βοᾶ-
 σθε, βοκέσθωσαν — βοάσθωσαν καὶ βοάσθων.

Μέσ. ἄορ. ἄ. βόησαι· παρακείμ. βεβόησο· ἄορ. ἄ. παθητικ.
 βοήθητι.

Εὐκτική.

Ἐνεστ. καὶ Βοαίμην — βοώμην, βοάοιο — βοῶ, βοά-
 παρατατ. οιο — βοῶτο· βοαίμεθον — βοώμεθον, βοά-
 οισθον — βοῶσθον, βοαίσθην — βοώσθην,
 βοαίμεθα — βοώμεθα, βοάοισθε — βοῶσθε,
 βοάοιντο — βοῶντο.

Μέσ. μέλ. ἄ. βοησοίμην· μέσ. ἄορ. ἄ. βοησαίμην· παρακ. καὶ
 ὑπερσ. βεβοήμην, βεβοῆο, βεβοῆτο· βεβοήμεθον, βεβοῆσθον,
 βεβοήσθην· βεβοήμεθα, βεβοῆσθε, βεβοῆντο· μετ' ὀλίγον
 μέλ. βεβοησοίμη· ἄορ. ἄ. παθητ. βοηθείην· μέλ. ἄ. βοη-
 θησοίμην.

Ἰπποτακτική.

Ἐνεστώς. Ἐάν βοῶμαι — βοῶμαι, βοᾶ — βοᾶ, βοᾶ-
 ται — βοᾶται· βοῶμεθον — βοώμεθον, βοᾶ-
 σθον — βοᾶσθον, βοᾶσθον — βοᾶσθον· βοῶ-
 μεθα — βοώμεθα, βοᾶσθε — βοᾶσθε, βοᾶων-
 ται — βοῶνται.

Μέσ. ἄορ. ἄ. ἐάν βοήσωμαι· παρακείμ. ἐάν βεβοῶμαι, βεβοῆ,
 βεβοῆται· βεβοώμεθον, βεβοῆσθον, βεβοῆσθον· βεβοώμεθα,
 βεβοῆσθε, βεβοῶνται· ἄορ. ἄ. παθ. ἐάν βοηθῶ.

Απακρίματος.

Ἐνεστώ; καὶ παρατατ. βοάσθαι — βοᾶσθαι· μέσ. μέλ. ἄ. βοή-
σεσθαι· μέσ. ἄορ. ἄ. βοήσασθαι· παρακειμ. καὶ ὑπερσ. βεβοη-
σθαι· μετ' ὀλίγον μέλ. βεβούησεσθαι· ἄορ. ἄ. παθ. βοηθῆναι·
μέλ. ἄ. παθ. βοηθήσεσθαι.

Μετοχή.

Ἐνεστώ; καὶ παρατ. ὁ βοαόμενος — βοῶμενος· ἡ βοαομένη —
βοῶμένη· τὸ βοαόμενον — βοῶμενον· μέσος μέλ. ὁ βοησά-
μενος· μέσ. ἄορ. ἄ. ὁ βοησάμενος· παρακ. καὶ ὑπερσ. ὁ βε-
βοημένος· μετ' ὀλίγ. μέλ. ὁ βεβοησόμενος· ἄορ. ἄ. παθητ.
ὁ βοηθείς· μέλ. ἄ. παθ. ὁ βοηθησόμενος.

**Πίναξ τῶν συναιρέσεων τῆς ἄ. συζυγίας τῶν
περισπωμένων.**

Ἐκ τοῦ τύπου φαίνονται αἱ συναιρέσεις γινόμεναι οὕτως.

αω — ὦ· αει — ᾗ· αε — ᾧ· αο — ὡ· αουσι — ωσι·
ασι — ῶ· αη — ᾶ ἐν τῇ ληγοῦσῃ, καὶ αη — α ἐν τῇ
παραληγοῦσῃ.

Δευτέρα συζυγία τῶν εἰς εω — ὦ· τύπος εἰς ω.

Ἑγκλίσις Ὀριστική.

Ἐνεστώ; Ποιῶ — ποιῶ, ποιεῖς — ποιεῖς, ποιεῖ — ποιεῖ·
ποιέετον — ποιεῖτον, ποιέετον — ποιεῖτον·
ποιέομεν — ποιοῦμεν, ποιέετε — ποιεῖτε,
ποιέουσι — ποιοῦσι.

Παρατ. Ἐποίηον — ἐποίηον, ἐποίηες — ἐποίηεις, ἐποίηε —
ἐποίηει· ἐποίηετον — ἐποίηετον, ἐποίηετην —
ἐποίηετην· ἐποίηόμεν — ἐποιούμεν, ἐποιέετε —
ἐποιεῖτε, ἐποίηον — ἐποίηον.

Μέλλων ἄ. ποιήσω· ἄορ. ἄ. ἐποίησα· παρακειμ. πεποίηκα·
ὑπερσ. ἐπεποίηκιν.

Προστακτική.

Ἐνεστώ; Ποίει — ποίει, ποιέτω — ποιείτω· ποιέετον —
ποιεῖτον, ποιέετων — ποιείτων· ποιέετε —

ποιεῖτε, ποιέετῳσαν — ποιείτῳσαν καὶ ποιούντων.

Ἄορ. ἄ. ποιήσον' παρακ. πεποιήκε.

Εὐκτική.

Ἐνεστώς καὶ Ποιέομι — ποιόμι, ποιέοις — ποιοῖς, ποιέοι — παρατατ. ποιοῖ' καὶ ποιοῖην, ποιόης, ποιόη' ποιέοιτον — ποιόιτον, ποιείτην — ποιότην' ποιέοιμεν — ποιόιμεν, ποιέοιτε — ποιοῖτε. ποιέοιεν — ποιοῖεν,

Μέλλων ἄ. ποιήσοιμι ἄορ. πρῶτος' ποιήσαιμι, καὶ ὁ αὐτὸς αἰολικῶς, ποιήσεια' παρακ' καὶ ὑπερσ. πεποιήκοιμι.

Ὑποτακτική.

Ἐνεστώς. Ἐάν ποιέω — ποιῶ, ποιέης — ποιῆς, ποιέη — ποιῆ' ποιέητον — ποιῆτον, ποιέητον — ποιῆτον' ποιέωμεν — ποιῶμεν, ποιέητε — ποιῆτε, ποιέωσι — ποιῶσι.

Ἄορ. ἄ. ἐάν ποιήσω' παρακείμενος' ἐάν πεποιήκω.

Ἀπαρτίματος.

Ἐνεστώς καὶ παρατ. ποιέειν — ποιεῖν, μέλ. ἄ. ποιήσειν' ἄορ. ἄ. ποιήσαι' παρακείμενος καὶ ὑπερσυντελικός' πεποιημέναι.

Μετοχή.

Ἐνεστ. καὶ παρατατ. ὁ ποιέων — ποιῶν, ἡ ποιέουσα — ποιούσα, τὸ ποιέον — ποιούν' μέλλων' ὁ ποιήσων, ἄορ. ἄ. ὁ ποιήσας' παρακείμ. καὶ ὑπερσ. ὁ πεποιηκώς.

Τύπος εἰς μαι.

Ὀριστική.

Ἐνεστώς. Ποιέομαι — ποιούμαι, ποιέη — ποιῆ' ποιέεται — ποιεῖται' ποιέομεθον — ποιούμεθον, ποιέεσθον — ποιείσθον, ποιέεσθον — ποιεῖσθον' ποιέομεθα — ποιούμεθα, ποιέεσθε — ποιείσθε, ποιέονται — ποιούνται.

Παρατατ. Ἐποιεόμην — ἐποιούμην, ἐποιέου — ἐποιού,
ἐποιεέτο — ἐποιεῖτο· ἐποιεόμεθον — ἐποιού-
μεθον, ἐποιέεσθον — ἐποιεῖσθον, ἐποιέεσθην
ἐποιεῖσθην· ἐποιεόμεθα — ἐποιούμεθα, ἐποιέε-
σθε — ἐποιεῖσθε· ἐποιέοντο — ἐποιούντο.

Μέσ. μέλ. ἄ. ποιήσομαι· μέσ. ἄορ. ἄ. ἐποησάμην· παρακ.
πεποιήμαι· ὑπερσυντ. ἐπεποιήμην. μετ' ὀλίγον μέλ. πεποιή-
σομαι· ἄορ. ἄ. παθ. ἐποιήθην· μέλ. ἄ. παθ. ποιηθήσομαι.

Προστακτική.

Ἐνεστώς. Ποιέου — ποιού, ποιέεσθω — ποιεῖσθω· ποιέε-
σθον — ποιεῖσθον, ποιέεσθων — ποιεῖσθων·
ποιέεσθε — ποιεῖσθε, ποιέεσθωσαν — ποιεί-
σθωσαν καὶ ποιεῖσθων.

Μέσ. ἄορ. ἄ. ποιήσαι· παρακ. πεποιήσο· ἄορ. ἄ. παθ. ποιήθητι.

Εὐχτική.

Ἐνεστώς καὶ Ποιεοίμην — ποιοίμην, ποιέοιο — ποιοῖο, ποιέοι-
παρατατ. το — ποιοῖτο· ποιεοίμεθον — ποιοίμεθον,
ποιέοισθον — ποιοῖσθον, ποιεοῖσθην — ποιοί-
σθην· ποιεοίμεθα — ποιοίμεθα, ποιέοισθε —
ποιοῖσθε, ποιέοιντο — ποιοῖντο.

Μέσ. μέλ. ἄ. ποιησοίμην· μέσ. ἄορ. ἄ. ποιησαίμην· παρακ.
καὶ ὑπερσυντ. πεποιήμην, πεποιήσο, πεποιήτο· πεποιήμεθον,
πεποιήσθον· πεποιήσθην· πεποιήμεθα, πεποιήσθε, πεποιήντο·
μετ' ὀλ. μέλ. πεποιησοίμην· ἄορ. ἄ. παθ. ποιηθείην, μέλ. ἄ.
παθ. ποιηθησοίμην.

Ὑποτακτική.

Ἐνεστώς. Ἐάν ποιέωμαι — ποιῶμαι, ποιήη — ποιῆ,
ποιήηται — ποιῆται· ποιεώμεθον — ποιῶ-
μεθον, ποιήησθον — ποιῆσθον, ποιήησθον —
ποιῆσθον· ποιεώμεθα — ποιῶμεθα, ποιήησθε
— ποιῆσθε, ποιέωνται — ποιῶνται.

Μέσ. ἄορ. ἄ. ἐάν ποιήσωμαι· παρακείμε. ἐάν πεποιῶμαι, πε-

ποιῆ, πεποιῆται· πεποιώμεθον, πεποιῆσθον, πεποιῆσθον· πεποιώμεθα, πεποιῆσθε, πεποιῶνται· ἄρ. ἄ. παθ. ἐὰν ποιηθῶ.

Ἀπαρέμφατος.

Ἔνεστ. καὶ παρατατ. ποιέεσθαι—ποιεῖσθαι· μέσ. μέλ. ἄ. ποιήσεσθαι· μέσος ἄρ. ἄ. ποιήσασθαι· παρκ. καὶ ὑπερσ. πεποιῆσθαι· μετ' ὀλίγον μέλ. πεποιήσεσθαι· ἄρ. ἄ. παθ. ποιηθῆναι· μέλ. ἄ. παθ. ποιηθήσεσθαι.

Μετοχή.

Ἔνεστ. καὶ παρατατ. ὁ ποιούμενος—ποιούμενος· ἡ ποιουμένη—ποιουμένη· τὸ ποιούμενον—ποιούμενον· μέσ. μέλ. ἄ. ὁ ποιησόμενος· μέσος ἄρ. ἄ. ὁ ποιησάμενος· παρακείμενος καὶ ὑπερσ. ὁ πεποιοημένος· μετ' ὀλ. μέλ. ὁ πεποιοησόμενος· ἄρ. ἄ. παθ. ὁ ποιηθείς, μέλ. ἄ. παθ. ὁ ποιηθησόμενος.

Πίναξ τῶν συναιρέσεων τῆς Β. αὐζυγίας τῶν περισπωμένων.

εω — ᾠ· εἰ — εἶ· εε — εἰ· εο — ου· εου — ου·
εοι — οι· εη — η ἐν τῇ ληγούσῃ, καὶ εη — η ἐν τῇ παραληγούσῃ—.

Τρίτη αὐζυγία τῶν εἰς ὦ — ᾠ· τύπος εἰς ὦ.

Ὄριστική.

Ἔνεστώς. Χρυσῶ — χρυσῶ, χρυσάεις — χρυσοῖς, χρυσάει — χρυσοῖ· (χρυσόνω)· χρυσάετον — χρυσοῦτον· χρυσάετον — χρυσοῦτον· χρυσάομεν — χρυσοῦμεν, χρυσάετε — χρυσοῦτε· χρυσάουσι — χρυσοῦσι.

Παρατατ. Ἐχρύσοον — ἐχρύσουν, ἐχρύσοες — ἐχρύσοις, ἐχρύσοε — ἐχρύσου· ἐχρυσάετον — ἐχρυσάουτον, ἐχρυσάετην—ἐχρυσάουτην· ἐχρυσάομεν — ἐχρυσάομεν, ἐχρυσάετε — ἐχρυσάουτε, ἐχρύσοον — ἐχρύσουν.

Μέλ. ἄ. χρυσῶσα· ἄρ. ἄ. ἐχρύσωσα· παρακείμ. κεχρύσωκα· ὑπερσ. ἐκεχρυσάειν.

Προπακτική.

Ἐνεστώσ. Χρῦσσε — χρῦσου, χρυσοέτω — χρυσοῦτω· χρυσοέτον — χρυσοῦτον, χρυσοέτων — χρυσοῦτων· χρυσοέτε — χρυσοῦτε, χρυσοέτωσαν — χρυσοῦτωσαν καὶ χρυσοῦντων.

Ἄορ. ἄ. χρῦσωσον· παρακείμενος κεχρῦσσε.

Εὐκτική.

Ἔνες. καὶ Παρατατικ. Χρυσόοιμι — χρυσοῖμι, χρυσοῖς — χρυσοῖς, χρυσοῖ — χρυσοῖ, καὶ χρυσοῖην, χρυσοῖης, χρυσοῖην· χρυσοῖτον — χρυσοῖτον, χρυσοῖτην· χρυσοῖτην· χρυσοῖμεν — χρυσοῖμεν, χρυσοῖτε — χρυσοῖτε, χρυσοῖεν — χρυσοῖεν.

Μέλλων ἄ. χρυσώσοιμι· ἄορ. ἄ. χρυσώσαιμι· παρακείμενος καὶ ὑπερσυντελ. κεχρυσώκοιμι.

Ῥποκτική.

Ἐνεστώσ. Ἐὰν χρυσῶ — χρυσῶ, χρυσῶς — χρυσοῖς, χρυσῶ — χρυσοῖ· χρυσῶτον — χρυσῶτον, χρυσῶτην — χρυσῶτον· χρυσῶμεν — χρυσῶμεν, χρυσῶτε — χρυσῶτε, χρυσῶσι — χρυσῶσι.

Ἄορ. ἄ. ἐὰν χρυσῶσω· παρακείμενος, ἐὰν κεχρυσῶω.

Ἀπαρέμφατος.

Ἐνεστώσ. χρυσοῖεν — χρυσοῦν· μέλ. ἄ. χρυσώσειν· ἄορ. ἄ. χρυσώσαι· παρακείμενος καὶ ὑπερσυντελικὸς κεχρυσωκένοι.

Μετοχή.

Ἐνεστ. καὶ Παρατατ. Ὁ χρυσοῶν — χρυσῶν· ἡ χρυσοῦσα — χρυσοῦσα· τὸ χρυσοῦν — χρυσοῦν.

Μέλλων ἄ. ὁ χρυσῶσων· ἄορ. ἄ. ὁ χρυσῶσας· παρακείμενος καὶ ὑπερσ. ὁ κεχρυσωκῶς.

*Τύπος εἰς μαι.**Ὀριστική.*

Ἐνεστώσ. Χρυσόομαι — χρυσοῦμαι, χρυσοῖη — χρυσοῖ, χρυσοῖται — χρυσοῦται· χρυσοῖμεθον — χρυσοῖμε-

θον, χρυσέεσθον—χρυσούεσθον· χρυσέεσθον—
χρυσούεσθον· χρυσοόμεθα — χρυσούμεθα· χρυ-
σέεσθε—χρυσούεσθε, χρυσόονται—χρυσούνται.

Παρατατ. Ἐχρυσόμην—ἐχρυσούμην, ἐχρυσόου—ἐχρυσού,
ἐχρυσόετο—ἐχρυσούτο· ἐχρυσόμεθον—ἐχρυ-
σοόμεθον, ἐχρυσέεσθον — ἐχρυσούεσθον, ἐχρυ-
σέεσθην—ἐχρησούεσθην· ἐχρυσόμεθα — ἐχρυ-
σοόμεθα, ἐχρυσέεσθε—ἐχρυσούεσθε, ἐχρυσόονται
—ἐχρυσούντο.

Μέσ. μέλ. ἄ. χρυσώσομαι· μέσ. ἄόρ. ἄ. ἐχρυσώσαμην· παρακ.
κεχρύσωμαι· ὑπερσ. ἐκεχρυσώμην· μετ' ὀλίγον μέλ. κεχρυ-
σώσομαι· ἄόρ. ἄ. παθ. ἐχρυσώθην· μέλ. ἄ. παθ. χρυσωθή-
σομαι.

Προστακτική.

Ἐνεστώς. Χρυσόου—χρυσού, χρυσοέσθω—χρυσούεσθω· χρυ-
σέεσθον — χρυσούεσθον, χρυσέεσθων—χρυσού-
εσθων· χρυσέεσθε — χρυσούεσθε, χρυσοέσθωσαν
—χρυσούεσθωσαν και χρυσούεσθων.

Μέσ. ἄόρ. ἄ. χρύσωσαι· παρακείμ. κεχρύσωσο· ἄόρ. ἄ. παθητ.
χρυσώθητι.

Εὐκτική.

Ἐνεστ. και παρατατικ. Χρυσσοίμην — χρυσοίμην, χρυσόοιο — χρυσοίτο,
χρυσόοιτο—χρυσοίτο· χρυσοίμεθον—χρυσοί-
μεθον, χρυσόοισθον—χρυσοίεσθον, χρυσοίεσθην
—χρυσοίεσθην· χρυσοίμεθα — χρυσοίμεθα,
χρυσόοισθε — χρυσοίεσθε, χρυσόοιντο — χρυ-
σοίεσθιντο.

Μέσ. μέλ. ἄ. χρυσωσοίμην· μέσ. ἄόρ. ἄ. χρυσωσαίμην· παρακ.
και ὑπερσ. κεχρυσώμην, κεχρυσῶσο, κεχρυσῶτο· κεχρυσώμε-
θον, κεχρυσῶσθον, κεχρυσῶσθην· κεχρυσώμεθα, κεχρυσῶσε,
κεχρυσῶντο· μετ' ὀλ. μέλ. κεχρυσωσοίμην· ἄόρ. ἄ. παθ. χρυ-
σωθείην· μέλ. ἄ. παθ. χρυσωθησοίμην.

Υποτακτική.

Ἔνεστώς. Ἐάν χρυσώωμαι — χρυσώμαι, χρυσόη—χρυσοῖ, χρυσόητε—χρυσῶται· χρυσοώμεθον—χρυσώμεθον, χρυσόησθον—χρυσῶσθον· χρυσόησθον—χρυσῶσθον· χρυσοώμεθα — χρυσώμεθα, χρυσόησθε—χρυσῶσθε, χρυσῶνται—χρυσῶνται.

Μέσ. ἀόρ. ἀ. ἐάν χρυσώσωμαι· παρακείμε. ἐάν κεχρυσώμαι, κεχρυσῶ, κεχρυσῶται· ἐάν κεχρυσώμεθον, κεχρυσῶσθον, κεχρυσῶσθον· ἐάν κεχρυσώμεθα, κεχρυσῶσθε, κεχρυσῶνται· ἀόρ. ἀ. παθ. ἐάν χρυσωθῶ.

Ἀπαρέμφατος.

Ἔνεστ. καὶ παρατ. χρυσόεσθαι—χρυσοῦσθαι· μέσ. μέλ. ἀ. χρυσώσεσθαι· μέσ. ἀόρ. ἀ. χρυσώσασθαι· παρακ. καὶ ὑπερσυντ. κεχρυσῶσθαι· μετ' ὀλίγον μέλ. κεχρυσώσεσθαι· ἀόρ. ἀ. παθ. χρυσωθῆναι· μέλ. ἀ. παθ. χρυσωθήσεσθαι.

Μετοχή.

Ἔνεστ. καὶ παρατατ. ὁ χρυσοόμενος—χρυσούμενος· ἡ χρυσοομένη—χρυσουμένη· τὸ χρυσοόμενον—χρυσούμενον· μέσ. μέλ. ἀ. ὁ χρυσοόμενος· μέσ. ἀόρ. ἀ. ὁ χρυσοώμενος· παρακ. καὶ ὑπερσ. ὁ κεχρυσωμένος· ἀόρ. ἀ. παθ. ὁ χρυσωθείς· μέλ. ἀ. παθ. ὁ χρυσωθησόμενος.

Πίναξ τῶν συναϊρέσεων τῆς Γ. συζυγίας τῶν περισπωμένων.

ω—ω, οει — οι, σε — ου, οο — ου, οου — ου· σοι — οι· οη — οι ἐν τῇ ληγοῦση, καὶ οη — ω ἐν τῇ παραληγοῦση.

Σημείωσις Ὁ εἰς μαι τύπος οὐδέποτε ἔχει δευτερον παρακείμενον οὐδὲ δευτερον ὑπερσυντελικὸν ἐπὶ πάντων τῶν θεμάτων· ἐπὶ δὲ τῶν περισπωμένων καὶ εἰς τὸν εἰς ω, καὶ εἰς τὸν εἰς μαι τύπον, οὔτε οἱ εἰρημένοι χρόνοι εὐρίσκονται, ἀλλ' οὐδὲ δευτεροὶ ἀρίστοι.

Περὶ τῶν εἰς μι ῥημάτων.

Τὰ εἰς μι ῥήματα λέγονται οὕτως, ἐπειδὴ λήγουσιν εἰς μι· γίνονται δὲ ἀπὸ τῶν βαρυτόνων ῥημάτων τῶν ληγόντων εἰς

αω, εω, οω, και υω· π. χ. στάω, ἴστημι· θέω, τίθημι, δάω, δίδωμι· ζευγύω, ζεύγνυμι.

Και ὅταν μὲν τὸ βαρύτονον ῥήμα ἀρχηται ἀπὸ στ, ἢ πτ τρέπεται εἰς τὰ εἰς μι ἢ μὲν κατάληξις αω, εἰς ημι, εἰς δὲ τὴν ἀρχὴν προστίθεται τὸ ι· οἶον εἶω, εἴημι, ἔζημι· πτάω πτήμι, ἴπημι· τὸ αὐτὸ γίνεται, και ὅταν τὸ βαρύτονον ἀρχηται ἀπὸ ἐ· ἔω, ημι, ἴημι· ὅταν δὲ τὸ βαρύτονον ἀρχηται ἀπὸ ἐν ἀπλοῦν σύμφωνον, τότε ἢ μὲν κατάληξις εω τρέπεται εἰς ημι, ἢ δὲ οω εἰς ωμι, εἰς δὲ τὴν ἀρχὴν μετὰ τοῦ ι προστίθεται και τὸ ἀρχικὸν σύμφωνον τοῦ ἐνεστώτος· οἶον, θέω, θήμι, τίθημι, δάω, δῶμι, δίδωμι.

Ὅταν δὲ τὸ βαρύτονον λήγῃ εἰς υω, τότε τρέπεται ἢ κατάληξις υω εἰς υμι μόνον, χωρὶς ἄλλης τινὸς προσθήκης· οἶον ζευγύω, ζεύγνυμι· ἔχουσι δὲ τὰ μὲν ἄλλα εἰς μι, χρόνους ἰδίου τρεῖς, ἐνεστώτα, παρατατικὸν και ἀόριστον δεύτερον· ὁ δὲ ἀόριστος ε'. γίνεται ἀπὸ τοῦ παρατατικοῦ, ἀποβάλλων τὸν ἀναδιπλασιασμόν. οἶον ἐτίθην, ἔθην· ἐδίδων, ἔδων.

Ὅταν δὲ ὁ παρατατικὸς δὲν ἔχῃ ἀναδιπλασιασμόν, τότε εἰς τὰ ἔχοντα μετὰ τὸ ι, στ, ἢ πτ, ὁ ἀόριστος ε'. ἀποβάλλει τὸ ι, και λαμβάνει ε συλλαβικὴν αὐξησιν· οἶον ἴστην, ἔστην· ἴπτην, ἔπτην· εἰς δὲ τὰ ἔχοντα μετὰ τὸ ι, η, ἀποβάλλεται μόνον τὸ ι, οἶον ἴην, ἔην.

Τὰ δὲ εἰς υμι, ἔχουσι μόνον ἐνεστώτα και παρατατικόν.

Οἱ δὲ ἄλλοι χρόνοι γίνονται ἐκ τῶν βαρυτόνων.

α. Συζυγία ῥήματος εἰς μι, τοῦ ἐνεργητικοῦ τύπου, γινόμενου ἐκ τοῦ αω βαρυτόνου ῥήματος.

Ὅριστική. (Στάω).

Ἐνεστώς. Ἰστημι, ἴστης και ἰστάς, ἴστησι και ἰστά· ἴστατον, ἴστατον· ἴσταμεν, ἴστατε, ἰστάσι.

Παρατατ. Ἰστην και ἴστων, ἴστης και ἴστας, ἴστη και ἴσα· ἴστατον, ἰστάτην· ἴσταμεν, ἴστατε, ἴστασαν.

Ἄορ. β'. Ἐστην, ἔστης, ἔστη· ἔστητον, ἔστήτην· ἔστημεν,
ἔστητε, ἔστησαν.

Μέλλων ἄ. στήσω· ἄορ. ἄ. ἔστησα· παρακ' ἔστηκα· ὕπερσ. εἰ-
στήκειν.

Παρατηροῦντες τὸν τύπον τῆς συζυγίας ταύτης εἰς τὴν ὀρι-
στικὴν ἔγκλισιν, βλέπομεν ὅτι εἰς μὲν τὸν ἐνικὸν ἀριθμὸν τοῦ
ἐνεστώτος καὶ παρατατικῆς τὸ α τοῦ βαρυτόνου θέματος τρέ-
πεται εἰς η, εἰς δὲ τὸν δυϊκὸν καὶ πληθυντικὸν μένει ἀμετά-
βλητον, ὥστε αἱ καταλήξεις τοῦ μὲν ἐνεστώτος εἶναι αὐταὶ
ἡμι, ης, ησι· ατον, ατων· ἀμεν, ἀτε, ἀσι.

Τοῦ δὲ παρατατικῆς αὐταὶ· ἠν, ης, ἠ' ατον, ἠτην· ἀμεν,
ἀτε, ἀσαν.

Εἰς δὲ τὸν ἄορ. β'. τὸ α τοῦ βαρυτόνου τρέπεται εἰς η εἰς
δλους τοὺς ἀριθμούς· ὥστε αἱ καταλήξεις τοῦ ἄορ. β'. εἶναι·
ἠν, ης, ἠ' ἠτον, ἠτην, ἠμεν, ἠτε, ἠσαν.

Προστακτικὴ.

Ἐνεστώσ. Ἰσταθι καὶ ἴστα, ἰστάτω· ἰστατον, ἰστάτων·
ἴστατε, ἰστάτωσαν καὶ ἰσάντων.

Ἄορ. β'. Στήθι, στήτω· στήτον, στήτων· στήτε, στήτωσαν
καὶ στάντων.

Ἄορ. ἄ. στήσον, στήσάτω· παρακείμενος ἔστηκε, ἔστηκέτω.

Τὰ προστακτικὰ πάντων τῶν εἰς μι ἐνεργητικῶν ῥημάτων
λήγουσιν εἰς τὸ β' ἐνικὸν πρόσωπον εἰς θι· εἰς ταύτην δὲ τὴν
συζυγίαν ὁ μὲν ἐνεστώσ τῆς προστακτικῆς φυλάττει εἰς δλους
τοὺς ἀριθμούς τὸ α τοῦ βαρυτόνου εἰς τὴν παραλήγουσαν· ὁ δὲ
ἄορ. β. τρέπει αὐτὸ εἰς η· ὥστε τοῦ μὲν ἐνεστώτος αἱ κατα-
λήξεις εἰσίν.

αθι, ατω· ατον, ατων· ἀτε ατωσαν.

Τοῦ δὲ ἄορ. β'. ἠθι, ἠτω· ἠτον, ἠτων· ἠτε, ἠτωσαν.

Εὐκτικὴ.

Ἐνεστ. καὶ ἰσταίν, ἰσταίης, ἰσταίη· ἰσταίητον, ἰσταίητην·
σάρατατ. ἰσταίημεν, ἰσταίητε, ἰσταίησαν καὶ ἰσταίειν.

Ἄορ. β'. Σταῖν, σταίης, σταίη· σταίητον, σταίητην· σταίη-
μεν, σταίητε, σταίησαν καὶ σταίην.

Μέλλων. στήσοιμι· ἄορ. ἄ. στήσαιμι, καὶ αἰολικῶς ὁ αὐτὸς
στήσεια' παρακ. καὶ ὑπερσ. ἐστήκοιμι.

Τὰ εὐκτικὰ ἐνεργητικὰ τῶν εἰς μι λήγουσι πάντοτε εἰς πν
καθαρόν· καὶ ταύτης τῆς συζυγίας ὁ ἐνεστώς καὶ ἄοριστος β'.
ἔχουσιν εἰς τὴν παραλήγουσαν τὸ α τοῦ βαρυτόνου μετὰ τοῦ ε
συνηνωμένα εἰς δίφθογγον αι, καὶ αὶ καταλήξεις ἀμφοτέρων εἰσὶν·
αἶην, αἶης, αἶη· αἶητον, αἶητην· αἶημεν, αἶητε, αἶησαν καὶ αἶεν.
Ἰποτ. ἐνεστ. Ἐὰν ἰστώ, ἰστῆς, ἰστῆ· ἰστῆτον, ἰστῆτον· ἰστώ-
μεν, ἰστῆτε, ἰστώσι.

Ἄοριστος β'. Ἐὰν στῶ, στῆς, στῆ· στῆτον, στῆτον· στῶμεν,
στῆτε, στῶσι.

Ἄοριστος ἄ. Ἐὰν στήσω· παρακείμ. ἐὰν ἐστήκω.

Ἐκ μὲν τοῦ τύπου φαίνονται αἱ καταλήξεις τῆς ὑποτακτι-
κῆς, εἰσι δὲ συνηρημένα· ἐκ τοῦ α τοῦ βαρυτόνου θέματος, καὶ
τῆς συνήθους τῶν ὑποτακτικῶν ἐνεργητικῶν καταλήξεως, οὕ-
τως· αω—ω, αης—ῆς, αη—ῆ· αητον—ῆτον, αητον—ῆτον·
αωμεν—ωμεν αητε—ῆτε, αωσιν—ωσι.

Ἀπαρέμφατος.

Ἐνεστώς καὶ παρατατ. ἰσάναι· ἄορ. β'. στήναι· μέλ. ἄ. στή-
σειν. ἄορ. ἄ. στήσαι· παρακείμ. καὶ ὑπερσυντελικ. ἐσηκέναι.

Τὰ ἀπαρέμφατα ἐνεργητικὰ τῶν εἰς μι, λήγουσιν εἰς ναι·
ταύτης δὲ τῆς συζυγίας ὁ μὲν ἐνεστώς ἔχει ἐν τῇ παραληγού-
σῃ τὸ α τοῦ βαρυτόνου, ὁ δὲ ἄορ. β'. πρέπει αὐτὸ εἰς η' ὥστε
ἢ καταλήξις τοῦ μὲν ἐνεστώτος εἶναι ἀναι, τοῦ δὲ ἄορίστου β'.
ῆναι·

Μετοχή.

Ἐνεστώς καὶ Ὁ ἰστάς, τοῦ ἰσάντος· ἢ ἰσᾶσα, τῆς ἰστάσης·
παρατατ. τὸ ἰσάν, τοῦ ἰσάντος.

Ἄορ. β'. Ὁ στάς, τοῦ σάντος· ἢ σᾶσα, τῆς στάσης· τὸ
σάν, τοῦ σάντος.

Μέλ. ἄ. ὁ στήσων· ἄορ. ἄ. ὁ στήσας, παρακείμενος ὁ ἐστηκώς.

Αἱ μετοχαὶ τῶν εἰς μι ἐνεργητικῶν λήγουσιν ἐν τῇ ὀνομαστικῇ τοῦ ἐνικοῦ εἰς σ, ἔχον πρὸ ἑαυτοῦ φωνῆν μακρὴν, ἢ δίφθογγον, διὰ τοῦτο τῆς μὲν πρώτης συζυγίας ταύτης αἱ μετοχαὶ ἔχουσι πρὸ τοῦ ς ἐν τῇ ἐνικῇ ὀνομαστικῇ τοῦ ἀρσενικοῦ τὸ α τοῦ βαρυτόνου, μακρὸν ὅμως· αἱ δὲ καταλήξεις εἰσὶν αὐταί· ας, αντος· ασα, ασης· αν, αντος.

Συζυγία τοῦ εἰς μαι τύπου.

Ὀριστική.

Ἐνεστώς. Ἰσταμαι, Ἰστασαι, Ἰσταται· Ἰστάμεθον, Ἰστασθον, Ἰστασθον· Ἰστάμεθα, Ἰστασθε, Ἰστανται.

Παρατατικός. Ἰστάμην, Ἰτασο καὶ Ἰτω, Ἰστατο· δυῖκ. Ἰστάμεθον, Ἰστασθον, ἰστάσθην· Ἰστάμεθα, Ἰστασθε, Ἰσταντο.

Μέσ. μέλ. ἄ. στήσομαι· μέσ. ἄορ. ἄ. ἐστήσάμην· παρακειμ. ἔσταμαι· ὑπερσ. ἐστάμην· ἄορ. ἄ. παθ. ἐστάθην· μέλ. ἄ. παθ. σταθήσομαι· καὶ μέλ. ἄλλος· ἀντὶ μετ' ὀλίγον μέλλοντος ἐστάσομαι.

Ἐκ τοῦ τύπου φαίνονται αἱ καταλήξεις καὶ τοῦ ἐνεστώτος καὶ τοῦ παρατ. καὶ ὅτι τὸ α τοῦ βαρυτόνου φυλάττεται εἰς ὅλους τοὺς ἀριθμούς· καὶ μέσ. ἄορ. ᾠ. οὐκ ἔστι.

Προστακτική.

Ἐνεστώς. Ἰτασο καὶ Ἰτω ἰστάσθω· Ἰστασθον ἰστάσθων· Ἰστασθε, ἰστάσθωσαν καὶ ἰστάσθων.

Μέσ. ἄορ. ἄ. στήσαι, στήσάσθω· παρακειμ. ἔτασο, ἐτάσθω· ἄορ. ἄ. στάθητι, σταθήτω.

Ἐὐκτική.

Ἐνεστώς καὶ Ἰσταίμην, ἰσταῖο, ἰσταῖτο· ἰσταίμεθον, ἰσταῖσθον, παρατατ. ἰσταίσθην· ἰσταίμεθα, ἰσταῖσθε, ἰσταίντο.

Μέσ. μέλ. ἄ. στησοίμην· μέσ. ἄορ. ἄ. στησαίμην· παρακειμ. καὶ ὑπερσ. ἐσταίμην, ἐσαῖο, ἐσταῖτο· ἐσταίμεθον, ἐσταίσθον, ἐσταίσθην· ἐσταίμεθα, ἐσταῖσθε, ἐσταίντο· μετ' ὀλίγον μέλ. ἐστασοίμην· ἄορις. ἄ. παθητ. σταθείην· μέλ. ἄ. παθ. σταθησοίμην.

Ἑποτακτική.

Ἐνεστ. ἐάν ἰστώμαι, ἰστῆ, ἰστῆται· ἐάν ἰστώμεθον, ἰστῆσθον, ἰστῆσθον· πληθ. ἐάν ἰστώμεθα, ἰστῆσθε, ἰστώνται.

Μέσ. ᾄορ. ᾄ. ἐάν στήσωμαι· παρακ. καὶ ὑπερσ. ἐάν ἐστώμαι, ἐστῆ, ἐστῆται· ἐάν ἐστώμεθον, ἐστῆσθον, ἐστῆσθον· ἐάν ἐστώμεθα, ἐστῆσθε, ἐστώνται· ᾄορ. ᾄ. παθ. ἐάν σταθῶ.

Ἀπαρέμφατος.

Ἐνεστ. καὶ παρατατ. ὁ ἰστάμενος· μέσ. μέλ. ᾄ. ὁ στησόμενος· μέσ. ᾄορ. ᾄ. ὁ στησάμενος· παρακ. καὶ ὑπερσ. ὁ ἐσταμένος· μετ' ὀλίγ. μέλ. ὁ ἐστασόμενος· ᾄορ. ᾄ. παθ. ὁ σταθείς· μέλ. ᾄ. παθ. ὁ σταθησόμενος.

Δευτέρα συζυγία εἰς μι βήματος γινομένου ἀπὸ τοῦ εω.
(Θέω).

Ὀριστική.

Ἐνεστώσ. τίθημι, τίθης καὶ τίθεις, τίθησι καὶ τίθει· τίθετον· τίθετον, τίθεμεν, τίθετε, τίθεισι καὶ τίθεσσι.

Παρατατ. ἔτιθην καὶ ἐτίθουν, ἐτίθης καὶ ἐτίθεις, ἐτίθη καὶ ἐτίθει· ἐτίθετον, ἐτίθέτην, ἐτίθεμεν, ἐτίθετε, ἐτίθεσαν.

Ἄορ. β'. ἐθην, ἔθης, ἔθη· ἔθετον, ἐθέτην· ἔθεμεν, ἔθετε, ἔθεσαν· μέλ. ᾄ. θήσω· ᾄορ. ᾄ. ἔθηκα· παρακ. τέθεικα· ὑπερσ. ἐτέθεικιν.

Εἰς τὴν ὀριστικὴν ταύτης τῆς συζυγίας τὸ ε τοῦ βαρυτόνου τρέπεται εἰς η εἰς τὸν ἐνικὸν ἀριθμὸν καὶ τῶν τριῶν χρόνων, εἰς δὲ τὸν δυτικὸν καὶ πληθυντικὸν μένει ἀμετάβλητον· ὥστε αἱ κατάληξεις τοῦ μὲν ἐνεστώτος εἶναι ἡμι, ης, ησι· ετον, ετον· ἔμεν, ἔτε, εἶσι καὶ ἔασι· τοῦ δὲ παρατατ. καὶ ἀορίστου δευτέρου ἦν, ης, ἦ· ετον, ἐτήν· ἔμεν, ἔτε, ἔσαν.

Σημ. Ἐπειδὴ ἐν τῇ ὀριστικῇ ταύτῃ ἐγκλισιαι δὲν εἶναι εὐχρηστα πάντα τὰ πρόσωπα καὶ οἱ ἀριθμοὶ τοῦ ἀορίστου πρώτου καὶ δευτέρου, διὰ τοῦτο συναπτόμενα τὰ εὐχρηστα ἑκατέρου πρόσωπα ποιοῦσι σύνθετον τινα ἐξ ἀμφοτέρων πρωτοθεύτερον ἀόριστον οὕτως· ᾄορ. ᾄ. καὶ β'. ἔθηκα, ἔθηκας, ἔθηκε· ἔθετον, ἐθέτην· ἔθεμεν, ἔθετε, ἔθεσαν καὶ ἔθηκην.

Προστακτική.

Ἐνεστώς. τίθει καὶ τίθει, τίθέτω· τίθετον, τίθέτων· τίθετε, τίθέτωσαν καὶ τίθέντων· ἄορ. ᾠ. θέτι καὶ θές, θέτω· θέτον, θέτων· θέτε, θέτωσαν καὶ θέντων· παρακ. τεθεισε, τεθεικέτω.

Εἰς τὴν συζυγίαν ταύτην, εἰς τὴν προστακτικὴν ἡ λήγουσα θι μεταβάλλεται εἰς τι, διὰ τὸ προηγούμενον εἰς τὴν παραλήγουσαν θι· τὸ δὲ ε, τοῦ βαρυτόνου φυλάσσεται δι' ὅλων τῶν ἀριθμῶν· καὶ αἱ καταλήξεις εἶναι αὐταί· ετι, έτω· ετον, έτων· ετε, έτωσαν.

Εὐκτική.

Ἐνεστώς καὶ τιθεῖν, τιθείης, τιθεῖν· τιθείητον, τιθείητην· παρατατικ. τιθείμεν, τιθείητε, τιθείησαν καὶ τιθείεν. Ἀόριστος ᾠ. θεῖην, θείης, θεῖν· θεῖητον, θεῖητην· θεῖημεν, θεῖητε, θεῖησαν καὶ θεῖεν.

Μέλ. ἄ. θήσοιμι· παρακ. καὶ ὑπερσ. τεθεικοίμι.

Καὶ εἰς αὐτὴν τὴν συζυγίαν, ἡ εὐκτικὴ λήγει εἰς ἡν καθαρὸν. τὸ δὲ ε τοῦ βαρυτόνου φυλάσσεται ἔχον καὶ τὸ ε συνηνωμένον εἰς εἰ· αἱ δὲ καταλήξεις εἶναι αὐταί· εἶην, εἶης, εἶη· εἶητον, εἶητην· πληθ. εἶημεν, εἶητε, εἶησαν καὶ εἶεν.

Υποτακτική.

Ἐνεστώς. ἐάν τιθῶ, τιθῆς, τιθῆ· ἐάν τιθῆτον, τιθῆτον· ἐάν τιθῶμεν, τιθῆτε, τιθῶσι.

Ἀόρ. ᾠ. ἐάν θῶ, θῆς, θῆ· ἐάν θῆτον, θῆτον· ἐάν θῶμεν· θῆτε, θῶσι· παρακ. ἐάν τεθεικῶ, τεθεικῆς, τεθεικῆ.

Καὶ ταύτης τῆς συζυγίας αἱ καταλήξεις εἰς τὴν ὑποτακτικὴν εἶναι ῶ, ῆς, ῆ, κτλ. εἶναι δὲ συνηρημένοι ἐκ τοῦ ε, καὶ ῶ, καὶ ἐκ τοῦ ε, καὶ ῆ· τοῦ βαρυτόνου· οἶον τιθῶ—ῶ, τιθέης—τιθῆς κτλ.

Ἀπαρέμφατος.

Ἐνεστ. καὶ παρατ. τιθέναι· ἄορ. ᾠ. θεῖναι. μέλ. ἄ. θήσειν· παρακίμ. καὶ ὑπερσ. τεθεικέναι.

Ἡ ἀπαρέμφατος καὶ ταύτης τῆς συζυγίας λήγει εἰς ναι, καὶ ὁ μὲν ἐνεστώς ἔχει εἰς τὴν παραλήγουσαν τὸ ε, τοῦ βαρυτόνου, ὁ δὲ ἄορ. ᾠ. ἐκτείνει αὐτὸ προσλαμβάνων τὸ ε· καταλήξεις· εἶναι, εἶναι.

Μετοχή.

Ἐνεστώς καὶ παρατατ. ὁ τιθείς, τοῦ τιθέντος· ὁ θηλ. ἡ τιθείσα, τῆς τιθείσης· οὐδ. τὸ τιθὲν, τοῦ τιθέντος.

Ἄορ. β'. ὁ θεις, τοῦ θέντος· θηλ. ἡ θεῖσα τῆς θείσης· οὐδ. τὸ
θέν, τοῦ θέντος· μέλ. ἀ. ὁ θήσων, τοῦ θήσοντος· παρακ. καὶ
ὑπερσ. ὁ τεθεικώς.

Καὶ εἰς ταύτην τὴν συζυγίαν ἡ μετοχὴ λήγει εἰς ε, ἔχον πρὸ ἑαυ-
τοῦ διφθογγον εἰ, δηλ. τὸ ε, τοῦ βαρυτόνου, καὶ τὸ ι, συνηνωμένα εἰς εἰ.

Καταλήξεις· εἰς, έντος· εἶσα, εἴσης. έν, έντος.

Συζυγία τοῦ εἰς μαι τύπου.

Ὅριστικῆ.

Ἐνεστώς. Τίθεμαι, τίθεσαι, τίθεται· τίθέμεθον, τίθεσθον,
τίθεσθον· τίθέμεθα, τίθεσθε, τίθενται.

Παρατατ. ἐτίθεμην, ἐτίθεσο καὶ ἐτίθου, ἐτίθετο· ἐτίθέμεθον,
ἐτίθεσθον, ἐτίθέσθην· ἐτιθέμεθα, ἐτίθεσθε,
ἐτίθεντο.

Μέσ. ἀορ. β'. ἐθέμην, ἔθεσο καὶ ἔθου, ἔθετο· ἐθέμεθον, ἔθεσθον,
ἐθέσθην· ἐθέμεθα, ἔθεσθε, ἔθεντο.

Μέσ. μέλ. ἀ. θήσομαι· παρακ. τέθειμαι· ὑπερσ. ἐτεθειμην·
μετ' ὄλ. μέλ. τεθείσομαι· ἀορ. ἀ. παθ. ἐτέθην· μέλ. ἀ. παθ.
τεθήσομαι.

Ἐκ τοῦ τύπου φαίνονται αἱ καταλήξεις καὶ τῶν τριῶν χρόνων, καὶ
ἔτι τὸ ε, τοῦ βαρυτόνου φυλάττεται δι' ὄλων τῶν ἀριθμῶς.

Προστακτικῆ.

Ἐνεστώς. τίθεσο καὶ τίθου, τίθέσθω· τίθεσθον, τίθέσθων·
τίθεσθε, τίθέσθωσαν καὶ τίθέσθων.

Μέσ. ἀορ. β'. θέσο καὶ θοῦ, θέσθω· θέσθον, θέσθων· θέσθε, θέ-
σθωσαν.

Παρακείμε. τέθεισο, τεθείσθω· ἀορ. ἀ. παθ. τέθητι, τεθήτω.

Εὐκτικῆ.

Ἐνεστώς καὶ τιθείμην, τιθεῖο, τιθεῖτο· τιθείμεθον, τιθείσθον,
παρατ. τιθείσθην· τιθείμεθα, τιθείσθε, τιθεῖντο.

Μέσ. ἀορ. β'. θείμην, θεῖο, θεῖτο· θείμεθον, θείσθον, θείσθην·
θείμεθα, θεῖσθε, θεῖτο.

Μέσ. μέλ. ἀ. θησοίμην.

Παρακ. και τεθείμην, τεθειο, τεθείτο· τεθείμεθον, τεθείσθον,
 ὑπερσυντ. τεθείσθην· τεθείμεθα, τεθείσθε, τεθείντο.

Μετ' ὀλίγ. μέλ. τεθεισοίμην· ἀόρ. ἀ. παθ. τεθείην· μέλ. ἀ.
 παθ, τεθεισοίμην.

Υποτακτική.

Ἐνεστώς. ἐάν τιθῶμαι, τιθῆ, τιθῆται· τιθώμεθον, τιθῆσθον,
 τιθῆσθον· τιθώμεθα, τιθῆσθε, τιθῶνται.

Μέσ. ἀόρ. ᾿. ἐάν θῶμαι, θῆ, θῆται· θώμεθον, θῆσθον, θῆσθον·
 θώμεθα, θῆσθε, θῶνται.

Παρακείμε. ἐάν τεθῶμαι· ἀόρ. ἀ. παθ. ἐάν τεθῶ.

Ἀπαρέμφατος.

Ἐνεστ. και παρατατ. τίθεσθαι. μέσ. ἀόρ. ᾿. θέσθαι· μέσ. μέλ.
 ἀ. θέσσεσθαι· παρακείμε. και ὑπερσ. παθ. τεθείσθαι· μετ' ὀλ.
 μέλ. τεθείσεσθαι· ἀόρ. ἀ. παθ. τεθῆναι· μέλ. ἀ. τεθήσεσθαι.

Μετοχή.

Ἐνεστ. και παρατατ. ὁ τιθέμενος· μέσ. ἀόρ. ᾿. ὁθέμενος· μέσ.
 μέλ. ἀ. ὁ θησόμενος· παρακ. και ὑπερσ. ὁ τεθειμένος· μετ'
 ὀλ. μέλ. ὁ τεθεισόμενος· ἀόρ. ἀ. παθ. ὁ τεθείς· μέλ. ἀ. παθ.
 ὁ τεθησόμενος.

Γ'. Συζυγία ρήματος εἰς μι, γινομένου ἐκ τοῦ ω.

τύπος εἰς μι. (Δώω).

Ὀριστική.

Ἐνεστώς. Δίδωμι, δίδως και δίδοις, δίδωσι και δίδοι· δίδοτον,
 δίδοτον· δίδομεν, δίδοτε, δίδουσι και δίδοσι,

Παρατατ. ἐδίδων και ἐδίδουν, ἐδίδως και ἐδίδους, ἐδίδω,
 και ἐδίδου· ἐδίδοτον, ἐδιδότην· ἐδίδομεν, ἐδί-
 δοτε, ἐδίδοσαν.

Ἐδοῶ, ἐδῶ· ἔδοτον, ἐδότην· ἔδομεν, ἔδοτε, ἔδοσαν.

Ἐδώσω· ἀόρ. ἀ. ἔδωκα· παρακ. δέδωκα· ὑπερσ. ἐδεδώκειν.

Ἐδοῦναι τὴν συζυγίαν τὸ ο τοῦ βαρυτόνου τρέπεται εἰς ω εἰς τὸν
 ἄνω γόνυ και τῶν τριῶν χρόνων, εἰς δὲ τὸν θυϊκὸν και πληθυντι-
 κὸν ἀμετάβλητον· ὥστε αἱ καταλήξεις τοῦ μὲν ἐνεστώτος εἶναι.

ωμι, ως, ω' στον, στον' ομεν, οτε, οῦσι και ὄσι· τοῦ δὲ παρατικ. και ἄοριστου ων, ως, ω' στον, στην' ομεν, οτε, οσαν.

Σημ. Καί ἐν τούτῳ τῷ ῥήματι ἐκ τῶν εὐχρηστων μόνον προσώπων τοῦ πρώτου και δευτέρου ἄοριστου, σχηματίζεται σύνθετος ἄορ. οὕτως. Ἀόριστ. ἄ. και β'. ἔδωκα, ἔδωκας, ἔδωκε· ἔδοτον, ἔδοτην· ἔδομεν, ἔδοτε, ἔδοσαν και ἔδωκαν.

Προστακτική.

Ἔνεστ. δίδοθι και δίδου, δίδωτω· δίδοτον, δίδωτων· δίδοτε, δίδωσαν και διδόντων. ἄορ. β'. δόθι και δός, δότω· δότον, δότων· δότε, δότωσαν και δόντων· παρακείμε. δέδωκε, δέδωκέτω.

Εἰς τὴν προστακτικὴν ταύτης τῆς συζυγίας τὸ ο τοῦ βαρυτόνου φυλάττεται δι' ὅλων τῶν ἀριθμῶν, ὥστε αἱ καταλήξεις ἀμφοτέρων τῶν χρόνων εἶναι· οθι και ου (εἰς τὸν ἔνεστώτα) οθι και δε (εἰς τὸν ἄορ. β'.) οτω· στον, ὅτων· οτε, ὅτωσαν.

Εὐκτική.

Ἔνεστ. και δίδοιην, δίδοιης, δίδοιῆ· δίδοιήτον, δίδοιήτην. παρατατικ. δίδοιμεν, δίδοιητε, δίδοιησαν και δίδοιεν.

Ἄορ. β'. δοίην, δοίης, δοίῆ· κτλ. ὡς ὁ ἔνεστώς.

Μέλ. ἄ. δώσοιμι· παρακ. και ὑπερσ. δεδώκοιμι.

Καί εἰς ταύτης τῆς συζυγίας τὴν εὐκτικὴν ἔχουσιν οἱ χρόνοι πρὸ τῆς ληγουσῆς ην, τὸ ο τοῦ βαρυτόνου μετὰ τοῦ ι, συννηνωμένα εἰς οἱ διφθογγα· και αἱ καταλήξεις εἶναι αὐται.

οίην, οίης, οίῆ· οίητον, οίητην· οίημεν, οίητε, οίησαν και οίεν.

Ὑποτακτική.

Ἔνεστώς. εἰάν διδῶ, διδῶς, διδῶ· διδῶτον, διδῶτον· δειδῶμεν, διδῶτε, διδῶσι.

Ἄορ. β'. εἰάν δῶ, δῶς, δῶ· κτλ. παρακ. εἰάν δεδώκω.

Καί ἐν ταύτῃ τῇ συζυγίᾳ αἱ καταλήξεις τῆς ὑποτακτικῆς γίνονται ἐκ συναρέσεως τοῦ ο τοῦ βαρυτόνου και τῶν ληγουσῶν αὐτοῦ ἐν τῇ ὑποτακτικῇ, οὕτως· οω—ω, οης—ῶς, οη—ῶ· οητον—ῶτον, οημεν—ῶμεν, οητε—ῶτε, οωσιν—ῶσιν.

Ἀπαρέμφατος.

Ἔνεστ. και παρατ. δίδοναι· ἄορ. β'. δαῦναι· μέλ. δίδωκεν και δέδωκεν· παρακείμε. και ὑπερσ. δέδωκέναί.

Και εἰς ταύτης τῆς συζυγίας τὴν ἀπαρέμφανον, ὁ μὲν ἑνεστώς ἔχει ἐν τῇ παραληγοσῆ τὸ ο τοῦ βαρυτόνου· ὁ δὲ ἄβριτος δευτέρος ἐκτείνει αὐτὸ προσλαμβάνων τὸ υ' ὄναι, οὔναι.

Μετοχή.

ἑνεστώς καὶ ὁ διδούς, τοῦ διδόντος ἢ διδοῦσα τῆς διδούσης· παρατατικ. τὸ διδόν, τοῦ διδόντος.

Ἄορ. 6'. ὁ δούς, τοῦ δόντος· ἢ δοῦσα, τῆς δούσης, τὸ δόν, τοῦ δόντος.

Μέλ. α'. ὁ δώσω· παρακ. καὶ ὑπερσ. ὁ δεδωκώς τοῦ δεδωκότος.

Και εἰς ταύτην τὴν συζυγίαν ἡ ὀνομαστικὴ τῆς ἀρσενικῆς μετοχῆς λήγει εἰς ς, ἔχον πρὸ ἑαυτοῦ τὸ ο τοῦ βαρυτόνου ἐκτεταμένον κατὰ πρόσληψιν τοῦ υ' αἰ δὲ καταλήξει τῶν γενῶν εἶναι αὐταί· οὐς, ὄντος· οὔσα, ούσης· ον, ὄντος.

Τύπος εἰς μαι τῆς αὐτῆς συζυγίας.

Ὅριστική.

ἑνεστώς. Δίδομαι, δίδοσαι, διδοταί· διδόμεθον, δίδοσθον, δίδοσθον· διδόμεθα, δίδοσθε, δίδονται.

Παρατατ. ἐδιδόμεν, ἐδίδοσο καὶ ἐδίδου, ἐδίδοτο· ἐδιδόμεθον, ἐδίδοσθον ἐδιδόσθην· ἐδιδόμεθα, ἐδίδοσθε, ἐδίδοντο.

ἡέσ. ἄορ. 6'. ἐδόμην, ἐδοσο καὶ ἐδου, ἐδοτο· ἐδόμεθον, ἐδοσθον, ἐδόσθην· ἐδόμεθα, ἐδοσθε, ἐδοντο.

Μέσ. μέλ. α'. δώσομαι· παρακ. δέδομκι· ὑπερσ. ἐδεδόμην· μετ' ὀλιγον μέλλων δεδύσομαι· ἄορ. α. παθ. ἐδόθην· μέλλων ἀ. δοθήσομαι.

Τὸ ο τοῦ βαρυτόνου φυλάττεται εἰς ὅλους τοὺς ἀριθμούς.

Προστακτικὴ.

ἑνεστώς. δίδοσο καὶ δίδου, δίδόσθω· δίδοσθον, δίδόσθων· δίδοσθε, δίδόσθωσαν· μέσ. ἄορ. 6'. δόσο καὶ δοῦ, δόσθω· δάσθον, δόσθων· δόσθε, δάσθωσαν· μέσ. ἡέσ. ἀορ. α. παθ. δόθητι, δοθήτω.

Ἐγκτική.

ἑνεστώς. δίδοίμην, δίδατο, δίδοιτο· δίδοίμεθον, δίδοισθον, δίδοίσθην· δίδοίμεθα, δίδοίσατε, δίδοίντο.

Μέσ. αόρ. β'. δοίμην, δοίω, δοίτω· δοίμεθον, δοίσθον, δοίσθην·
δοίμεθα, δοίσθε, δοίτω.

Μέσ. μέλ. α. δωσοίμην· παρακ. δεδοίμην, δεδοίω, δεδοίτω·
μετ' ὀλίγ. μέλ. δεδοσοίμην· αόρ. α. δοθείην· μέλ. α. παθητ.
δοθησοίμην.

Ὑποτακτική.

Ἔνεστώσ. ἐάν διδώμαι, διδῶ, διδῶται· ἐάν διδώμεθον, διδῶ-
σθον, διδῶσθον· ἐάν διδώμεθα, διδώσθε, διδῶνται.

Μέσ. αόρ. β. ἐάν δῶμαι, δῶ, δῶται· ἐάν δώμεθον, δώσθον,
δώσθον· ἐάν δώμεθα, δώσθε, δῶνται.

Παρακείμ. ἐάν δεδῶμαι, δεδῶ, δεδῶται· αόρ. α. ἐάν δοθῶ.

Απαρέμφατα.

Ἔνεστώσ. και παρακ. δίδοσθε· μέσ. αόρ. β'. δόσθαι· μέσ. μέλ.
α. δώσεσθαι· παρακ. και ὑπερσ. δεδόσθαι· μετ' ὀλίγ. μέλ.
δεδόσεσθαι· αόρ. α. παθ. δοθῆναι· μέλ. α. παθ. δοθήσεσθαι.

Μετοχή.

Ἔνεστώσ. και παρακ. ὁ διδόμενος· μέσ. αόρ. β'. ὁ δομένος· μέσ.
μέλ. α. ὁ δωσόμενος· παρακ. και ὑπερσ. ὁ δεδομένος· μετ'
ὀλίγ. μέλ. ὁ δεδοσόμενος· αόρ. α. παθ. ὁ δοθείς· μέλ. α.
παθ. ὁ δοθησόμενος.

Τετάρτη συζυγία εἰς μι' ῥήματος, γενομένου ἀπὸ
τοῦ εἰς υω. (ζευγνύω).

Ὀριστική.

Ἔνεστ. Ζεύγνυμι, ζεύγνυς, ζεύγνυσι· ζεύγνυτον, ζεύγνυτον·
ζεύγνυμεν, ζεύγνυτε, ζευγνύσι και ζευγνύασι.

Παρατατ. ἐζεύγνυν, ἐζεύγνυς, ἐζεύγνυν· ἐζεύγνυτον, ἐζευγνύτην·
ἐζεύγνυμεν, ἐζεύγνυτε, ἐζεύγνυσαν.

Προστακτική.

Ἔνεστ. Ζεύγνυθι και ζεύγνυ, ζευγνύτω· ζεύγνυτον,
ζεύγνυτε, ζευγνύτωσαν και ζευγνύτων.

Εὐκτική και ὑποτακτική οὐχ' ὑπάρχει. Ἀπαρεμ. ζευγνύτω.

Μετοχή.

Ἔνεστ. καὶ παρατ. ὁ ζευγνύς, τοῦ ζευγνύντος· ἡ ζευγνύσα, τῆς ζευγνύσης· τὸ ζευγνύν, τοῦ ζευγνύντος.

Ἡ σηζυγία αὐτῆ εὐκτικήν καὶ ἠποτακτικήν ἔγκλεισιν δὲν ἔχει· αἱ δὲ καταλήξεις τοῦ μὲν ἔνεστώτος τῆς ὀριστικῆς εἶναι· υμι, υς, υσι· υτων, υτων· υμεν, υτε, υσι καὶ υσαι.

Τοῦ δὲ παρατ. υν, υς, υ' υτων, ὑτων· υμεν, υτε, ὑσαν.

Τῆς δὲ προστ. υθι καὶ υ, ὑτω· ὑτων, ὑτων· υτε, ὑτωσαν.

Τῆς δὲ ἀπαρεμ. ὕσαι· τῆς δὲ μετοχ. υς, υντας· ὕσα, ὕσης· ον, ὄντας.

Τύπος εἰς μαι τῆς αὐτῆς συζυγίας.

Ὅριστική.

Ἔνεστώς. Ζεύγνυμαι, ζεύγνυσαι, ζεύγνυται· ζευγνύμεθον, ζεύγνυσθον, ζεύγνυσθον· ζευγνύμεθα, ζεύγνυσθε, ζεύγνυνται.

Παρατάτ. ἐζευγνύμην, ἐζεύγνυσσο, ἐζεύγνυτο· ἐζευγνύμεθον, ἐζεύγνυσθον, ἐζευγνύσθη· ἐζευγνύμεθα, ἐζεύγνυσθε, ἐζεύγνυτο.

Προστακτική.

Ἔνεστώς. Ζεύγνυσσο, ζευγνύσθω· ζεύγνυσθον, ζευγνύσθων· ζεύγνυσθε, ζευγνύσθωσαν.

Ἀπαρέμματος. Ζεύγνυσθαι.

Μετοχή. Ὁ ζευγνύμενος, ἡ ζευγνυμένη, τὸ ζευγνύμενον.

Σημ. Ἡ μὲν εὐκτική καὶ ἠποτακτική τοῦτου τοῦ τύπου σχηματίζονται ἐκ τοῦ ζευγνύω, ὁμοίως· ζευγνύοιμι· ἐὰν ζευγνύω· ζευγνύοιμην· ἐὰν ζευγνύωμαι· οἱ δὲ ἄλλοι χρόνοι ἐκ τοῦ ζεύγω· μέλ. ἀ. ζεύξω· ἀορ. ἀ. ἐζεύξα· παρακείμε. ἐζεύξα· ὑπερσ. ἐζεύχην· μέσ. μέλ. ἀ. ζεύξομαι· μέσ. ἀορ. ἀ. ἐζεύξάμην· μέσ. καὶ παθ. παρακ. ἐζεύγμαι· μέσ. καὶ παθητικ. ὑπερσωντελ. ἐζεύγμην· ἀορ. ἀ. παθ. ἐζεύχθη· καὶ ἅ. ἐζύγην· μέλ. ἀ. παθ. ζευχθήσομαι· καὶ ἅ. ζυγήσομαι.

Ἐπειδὴ τινὰ τῶν εἰς μαι, ῥημάτων γίνονται κατὰ μεταβολὴν τῆς ῥιζῆς κατὰ τὸν ἐκτεθέντα τρόπον, τινὰ δὲ μεταπίπτουσι καὶ ἀπὸ θέσεως ἐκ τῆς θέσεως, καὶ ἀπὸ τύπου εἰς τύπον, τινὰ δὲ πάλιν εἶναι ἑλλειπτή, ὡς ἐξ αὐτῶν ἀρχόμενα ἀπὸ τοῦ ι, καίτοι φορᾶντα τακτικῶς τὴν συζυγίαν εἶναι ἀήθη, διὰ τοῦτο ἐκτίθενται ὀλογράφως ἑνταῦθα πρὸς εὐκρίαν τοῦ μαθητοῦ.

Συζυγία τοῦ ὑπαρκτικοῦ ῥήματος.

Ὄριστική.

Ἐνεστ. Εἰμί, εἶ, ἐστί· δυϊκ. ἐςόν, ἐστόν· πληθ. ἐσμέν, ἐσε, εἰσί.

Παρατ. ἦν, ἦς καὶ ἦσθα, ἦ καὶ ἦν· δυϊκ. ἦτον ἦτην, καὶ ἦσον ἦστην· πληθ. ἦμεν, ἦτε, ἦσαν.

Μέσ. μέλ. ἀ. ἔσομαι, ἔση, ἔσεται καὶ ἔσται· δυϊκ. ἐσόμεθον, ἔσεσθον, ἔσεσθον· πληθ. ἐσόμεθα, ἔσεσθε, ἔσονται.

Παρατατ. ἐκ τοῦ εἰς μαι τύπου· ἤμην, ἦσο, ἦτο· δυϊκ. ἤμεθον, ἦσθον, ἦσθην· πληθ. ἤμεθα, ἦσθε, ἦντο.

Τούτου τοῦ ἐσχάτου χρόνου, εἰς μὲν τὴν ἀρχαίαν Ἑλληνικὴν σπανίως εὐρίσκεται τὸ πρῶτον ἐνικὸν πρόσωπον· ἡ δὲ λαλουμένη μεταχειρίζεται ὅλον τὸν ἐνικὸν, καὶ τὸ πρῶτον καὶ δευτέρου πρόσωπον τοῦ πληθυντικοῦ.

Προστακτική.

Ἐνεστώς. ἔσο καὶ ἔσθι, ἔστω καὶ ἦτω· δυϊκ. ἔστον, ἔστων· πληθ. ἔστε, ἔστωσαν καὶ ἦτωσαν.

Εὐκτική.

Ἐνεστώς καὶ παρατατ. εἶην, εἶης, εἶη· δυϊκ. εἶητον, εἶητην· πληθ. εἶημεν, εἶητε, εἶησαν καὶ εἶεν.

Ἐνεστώς. ἔσο καὶ ἔσθι, ἔστω καὶ ἦτω· δυϊκ. ἔστον ἔστων· πληθ. ἔστε, ἔστωσαν καὶ ἦτωσαν.

Εὐκτική.

Ἐνεστώς καὶ παρατατ. εἶην, εἶης, εἶη· δυϊκ. εἶητον, εἶητην· πληθ. εἶημεν, εἶητε, εἶησαν καὶ εἶεν.

Μέσ. μέλ. ἀ. ἐσοίμην, ἔσοιο, ἐσοίτο· δυϊκ. ἐσοίμεθον, ἐσοίσθον, ἐσοίσθην· πληθ. ἐσοίμεθα, ἐσοίσθε, ἐσοίνο.

Υποτακτική.

Ἐνεστώς. ἐάν ᾧ, ἦς, ἦ· δυϊκ. ἐάν ἦτον, ἦτον· πληθ. ἐάν ᾧμεν, ἦτε, ᾧσι.

Ἀπαρέμφατα.

Ἐνεστώς καὶ παρατ. εἶναι· μέσ. μέλ. ἀ. ἔσεσθαι.

Μετοχή.

Ἐνεστώς καὶ παρατ. ὁ ὢν, τοῦ ὄντος· ἡ οὔσα τῆς οὔσης· τὸ ὄν, τοῦ ὄντος.

Μέσ. μέλ. ἄ. ὁ ἐσόμενος τοῦ ἐσομένου· θηλ. ἡ ἐσομένη, τῆς ἐσομένης· οὐδέτ. τὸ ἐσόμενον, τοῦ ἐσομένου.

Συζυγία τοῦ ῥήματος εἶμι, (πορεύομαι.)

Ὀριστική.

Ἐνεστώσ. εἶμι, εἶς καὶ εἷ, εἶσι· δυῖκ. ἔσον, ἔτον· πληθ. ἔμεν, ἔτε, ἴσι καὶ ἴασι.

Ἵπερσ. ῥ. ἀντί παρατατ. ἦειν, ἦεις, ἦει· δυῖκ. ἦειτον, ἦειτην· πληθ. ἦειμεν, ἦειτε, ἦεισαν καὶ ἦεσαν.

Παρακείμε. ῥ. ἀντί ἀορίστ. ἦια, ἦιας, ἦια· δυῖκ. ἦιατον, ἦιατον· πληθ. ἦιαμεν, ἦιατε, ἦιασι· ὁ αὐτός· ἦα, ἦας, ἦει κτλ.

Ἀόρ. ῥ. ἴον, ἴες, ἴε· δυῖκ. ἴετον, ἴετην· πληθ. ἴομεν, ἴετε, ἴον.

Ὁ ῥ. παρακ. ἀντί ἀορίστ. καὶ κατὰ τοὺς δύο τρόπους του εἶναι εὐχρηστος εἰς τὸ πρῶτον καὶ τρίτον ἐνικὸν πρόσωπον μόνον.

Ὁ δὲ δεύτερος ἀόρ. εἶναι παντάπασιν ἄχρηστος, τίθεται δὲ μόνον ἐνταῦθα διὰ τὴν σχηματισθῆ ἐξ αὐτοῦ βαρυτόνως ἡ εὐκτική καὶ ὑποτακτική, καὶ ἡ μετοχή.

Προστακτική.

Ἐνεστώσ καὶ ἀόρ. ἔθι καὶ εἷ, ἔτω· δυῖκ. ἔτον, ἔταν· πληθ. ἔτε, ἔτωσαν.

Εὐκτική.

Ἐνεστώσ καὶ ἀόρ. ῥ. ἴοιμι, ἴοις, ἴοι· δυῖκ. ἴοιτον, ἴοιτην· πληθ. ἴοιμεν, ἴοιτε, ἴοιεν.

Ἵποτακτική.

Ἐνεστώσ καὶ ἀόρ. ῥ. εἰάν ἴω, ἴης, ἴη· δυῖκ. εἰάν ἴητον, ἴητον· πληθ. εἰάν ἴομεν, ἴητε, ἴωσι.

Ἀπαρέμματος.

Ἐνεστ. καὶ ἀόρ. ῥ. εἶναι.

Μετοχή.

Ἐνεστ. καὶ ἀόρ. ῥ. ὁ ἴων, τοῦ ἴοντος· ἡ ἴουσα, τῆς ἴουσης· τὸ ἴον, τοῦ ἴοντος.

Συζυγία τοῦ ῥήματος ἴημι (πέμπω), γινομένου ἀπὸ τοῦ ἴω, ημι, ἴημι.

Ὀριστική.

Ἐνεστώσ. ἴημι, ἴης, ἴησι· ἔετον, ἔετον· πληθ. ἴεμεν, ἴετε, ἴεῖσι καὶ ἴασι καὶ ἴεασι.

Παρατατ. ἴην καὶ ἴουν, ἴης καὶ ἴεις· ἴη, καὶ ἴει· ἴετον, ἴε-
την· ἴεμεν, ἴετε, ἴσαν.

Ἀόρ. β'. ἴην, ἴης, ἴη· ἔτον, ἔτην, καὶ εἶτον εἶτην· ἔμεν,
ἔτε, ἔσαν· καὶ εἴμεν εἶτε, εἶσαν.

Μέλ. α'. ἴσω· ἀόρ. α'. ἴκα· παρακ. εἴκα· ὑπερσ. εἴκειν.

Προστακτικὴ.

Ἐνεστώς. ἴεθι καὶ ἴει, ἴετω· ἴετον, ἴετων· ἴετε, ἴετωσαν καὶ
ἴέντων.

Ἀόρ. β'. ἔθι καὶ ἔς, ἔτω· δυῖκ. ἔτον, ἔτων· πληθ. ἔτε, ἔτωσαν
καὶ ἔντων.

Παρακείμ. εἴκε, εἴκέτω· κτλ.

Εὐκτικὴ.

Ἐνεστώς. ἴεῖην, ἴεῖς, ἴεῖη· δυῖκ. ἴεῖτον, ἴεῖτην· πληθυντ.
ἴεῖμεν, ἴεῖτε, ἴεῖσαν καὶ ἴεῖεν.

Ἀόρ. β'. εἶην, εἶης, εἶη· κτλ. Μέλ. α'. ἴσοιμι· παρακείμ. εἴκοιμι.

Υποτακτικὴ.

Ἐνεστώς. Ἐάν ἴω, ἴης, ἴῃ· δυῖκ. ἐάν ἴητον, ἴητον· πληθ. ἐάν
ἴωμεν, ἴητε, ἴωσι.

Ἀόρ. β'. ἐάν ὦ, ῶς, ῶ· κτλ. παρακείμ. ἐάν εἴκω.

Ἀπαρέμφατος.

Ἐνεστώς. ἴεναί· ἀόρ. β'. εἶναι· μέλ. α'. ἴσειν. παρακ. εἴκенаι.

Μετοχή.

Ἐνεστώς. ὁ ἴεις, τοῦ ἴεντος· θηλυκ. ἡ ἴεσσα, τῆς ἴεσσης· οὐδέτ.
τὸ ἴεν, τοῦ ἴεντος.

Ἀόρ. β'. ὁ εἶς, τοῦ ἔντος· κτλ. μέλ. α'. ὁ ἴσων· παρακ. ὁ εἰκώς.

Τύπος εἰς μαι τοῦ αὐτοῦ ῥήματος.

Ὀριστικὴ.

Ἐνεστώς· ἴεμαι, ἴεσαι, ἴεταί· ἴεμεθον, ἴεσθον, ἴεσθον· ἴεμεθα
ἴεσθε, ἴενται.

Παρατατ. ἴεμην, ἴεσο καὶ ἴου, ἴετο· ἴεμεθον, ἴεσθον, ἴεσθον· ἴε-
μεθα, ἴεσθε, ἴεντο.

Μέσ. ἀόρ. β'. ἔμην, ἔσο, ἔτο· ἔμεθον, ἔσθον, ἔσθον· ἔμεθα, ἔσθε

ἔντο. Μέσ. μέλ. ἄ. ἴσομαι, ἦση, ἦσεται· κτλ. Μέσ. ἄορ. ἄ. ἰκάμην, ἦκασο καὶ ἦκω, ἦκατο· κτλ. Παρακ. παθ. εἶμαι, εἶσαι, εἶται· κτλ. Ὑπερσ. εἶμην, εἶσο, εἶτο· κτλ. Μετ' ὀλίγον μέλ. εἴσομαι. Ἄορ. ἄ. παθ. ἔθην, ἔθης, ἔθη· καὶ εἶθην, εἶθης, εἶθη. Μέλ. ἄ. παθητ. ἐθήσομαι.

Προστακτική.

Ἔνεστώσ. ἴσο καὶ ἴου, ἴσθω. Μέσ. ἄορ. ἄ. ἔσο καὶ οὐ, ἔσθω. Μέσ. ἄορ. ἄ. ἦκαι, ἦκάσθω. Παρακ. εἶσο, εἶσθω. Ἄορ. ἄ. παθητ. ἔθητι, ἐθήτω.

Εὐκτική.

Ἔνεστώσ. καὶ παρατατ. ἰεῖμην, ἰεῖο, ἰεῖτο. κτλ. Μέσ. ἄορ. ἄ. εἶμην, εἶο, εἶτο. κτλ. Μέσ. μέλ. ἄ. ἴσοιμην, ἦσοιο, ἦσοιτο. Παρακ. καὶ ὑπερσ. εἶμην, εἶο, εἶτο. Μετ' ὀλίγον μέλ. εἴσοιμην, εἴσοιο, εἴσοιτο. Ἄορ. ἄ. παθητ. ἐθείην, κτλ. Μέλ. ἄ. παθητ. ἐθησοίμην, κτλ.

Ἰποτακτική.

Ἔνεστώσ. ἐάν ἴωμαι, ἰῆ, ἰῆται. Μέσ. ἄορ. ἄ. ἐάν ἴωμαι, ἦ, ἦται. Μέσ. ἄορ. ἄ. ἐάν ἦκωμαι, ἦκη, ἦκηται. Παρακ. ἐάν εἴωμαι, εἶῆ, εἶῆται. Ἄορ. ἄ. παθητ. ἐθῶ, ἐθῆς, ἐθῆ.

Ἀπαρέμματος.

Ἔνεσ. ἴσθαι μ. ἄορ. ἄ. ἴσθαι μ. μέλ. ἄ. ἦσεσθαι. Μέσ. ἄορ. ἄ. ἦκασθαι· παρακείμε. καὶ ὑπερσυντ. εἴσθαι μετ' ὀλίγ. μέλ. εἴσεσθαι· ἄορ. ἄ. παθητ. ἐθῆναι· μέλ. ἄ. παθητ. ἐθήσεσθαι.

Μετοχή.

Ἔνεστ. καὶ παρατατ. ὁ ἰόμενος· μέσ. ἄορ. ἄ. ὁ ἔμενος· μέσ. μέλ. ἄ. ὁ ἠσόμενος· μέσ. ἄορ. ἄ. ὁ ἦκάμενος· παρακείμε. καὶ ὑπερσυντ. ὁ εἰόμενος μετ' ὀλίγον μέλ. ὁ εἴσόμενος· ἄορ. ἄ. παθητ. ὁ ἐθείς· μέλ. ἄ. παθητ. ὁ ἐθησόμενος.

Συζυγία τοῦ φημί (λέγω) γινομένου ἐκ τοῦ φάω.

Οριστική.

Ἔνεστώσ. Φημί, φῆς, φησί· δυνκ. φατόν, φατόν· πληθ. φημέν, φατέ, φασί.

Παρατατ. και ἀόριζ. Ἑ' ἔφην, ἔφης και ἔφησθα, ἔφη' ἔφατον,
ἐφάτην' ἔφαμεν, ἔφατε, ἔφασαν.

Μέλ. ἀ. φήσω. ἀόρ. ἀ. ἔφρασα.

Προσταχτική.

Ἔνεστ. και ἀόρ. Ἑ'. φάθι, φάτω' φάτον, φάτων' φάτε, φάτωσαν.

Ἄόρ. ἀ. φῆσον, φησάτω.

Εὐκτική.

Ἔνεστ. και ἀόρ. Ἑ'. φαίν, φαίης, φαίη' φαίητον, φαίητην'
φαίημεν, φαίητε, φαίησαν και φαίεν.

Μέλ. ἀ. φήσοιμι' ἀόρ. ἀ. φήσαιμι' αιολ. φήσεια.

Ἵποταχτική.

Ἔνεστ. και ἀόρ. Ἑ'. ἐάν φῶ, φῆς, φῆ' ἐάν φῆτον, φῆτον' ἐάν
φῶμεν, φῆτε, φῶσι.

Απαρέμφατος.

Ἔνεστ. και ἀόρ. Ἑ'. φάναι' μέλ. ἀ. φήσειν' ἀόρ. ἀ. φῆσαι.

Μετοχή.

Ἔνεστ. και ἀόρ. Ἑ'. ὁ φάς, τοῦ φάντος' θηλ. ἡ φᾶσα, τῆς φά-
σης' οὐδ. τὸ φάν, τοῦ φάντος.

Μέλ. ἀ. ὁ φήσων' ἀόρ. ὁ φήσας.

Ἄορ. ἀ. εἰς μαί τύπος, ἔχει ὀλίγους τινὰς χρόνους, και αὐτοὺς οὐχὶ
ὅλους ἐυχρήστευς εἰς ὅλα τὰ πρόσωπα και τοὺς ἀριθμούς' εἶναι δὲ οὗτοι.

Ὀριστική.

Παρατατικὸς ἀντὶ μέσου ἀορίστου Ἑ'. ἐφάμην, ἔφασο, ἔφατο.
δυϊκ. ἐφάμεθον, ἔφασθον, ἐφάσθην' πληθ. ἐφάμεθα, ἔφασθε,
ἔφαντο.

Παρακ. παθητ. πέφαται' γ'. μόνον ἐνικὸν πρόσωπον ἔχει.

Προσταχτική.

Ἔνεστ. ἀντὶ μέσου ἀορ. Ἑ'. φάσο, φάσθω' δυϊκ. φάσθον, φά-
σθων' πληθυντ. φάσθε, φάσθωσαν.

Παρακ. παθητ. πεφάσθω' γ'. ἐνικὸν μόνον πρόσωπον.

Απαρέμφατος.

Ἔνεστ. ἀντὶ μέσου ἀορίστ. φάσθαι' παρακ. παθητ. πεφάσθαι.

Μετοχή.

Ἔνεστ. ἀντί μέσου ἀορίστου β'. ὁ φάμενος, τοῦ φαμένου.

Παρακ. παθῆτ. ὁ πεφασμένος, τοῦ πεφασμένου.

Συζυγία τοῦ κεῖμαι ῥήματος, γινομένου ἀπὸ τοῦ κέω, κείω, κείομαι, κεῖμαι· ἢ μᾶλλον ἀπὸ κέω, κέημι, κέεμαι, κεῖμαι.

Ὀριστική.

Ἔνεστ. Κεῖμαι, κείσαι, κείται· κείμεθον, κείσθον, κείσθον· κείμεθα, κείσθε, κείνται.

Παρατατ. Ἐκείμην, ἔκεισο, ἔκειτο· ἐκείμεθον, ἐκείσθον, ἐκείσθον· ἐκείμεθα, ἐκείσθε, ἐκείντο.

Μέσ. μέλ. ἀ. κείσομαι, κείση, κείσεται.

Προστακτική.

Ἔνεστ. κεῖσο, κείσθω· κείσθων· κείσθε, κείσθωσαν.

Εὐκτική.

Ἔνεστ. καὶ παρατατ. κείμην, κείοι, κείοιτο· δυῖκ. κείοιμεθον, κείοισθον, κείοισθον· κείοιμεθα, κείοισθε, κείοιντο.

Μέσ. μέλ. ἀ. κείσοίμην.

ὑποτακτική.

Ἔνεστ. ἐάν κέωμαι, κέη, κέηται· ἐάν κέωμεθον, κέησθον, κέησθον. πληθυντ. ἐάν κέωμεθα, κέησθε, κέωνται.

Ἀπαρέμφατος.

Ἔνεστ. κείσθαι· μέσ. μέλ. ἀ. κείσεσθαι.

Μετοχή.

Ἔνεστ. καὶ παρατατ. ὁ κείμενος, τοῦ κειμένου.

Μέσ. μέλ. ἀ. ὁ κεισόμενος, τοῦ κεισομένου.

Συζυγία τοῦ ῥήματος οἶδα (γινώσκω).

Ὀριστική.

Παρακ. β'. ἀντί ἔνεστ. οἶδα, οἶδας, οἶδασθα, καὶ κατὰ συγκοπήν οἶσα, οἶδε (ἐκ τοῦ εἶδω)· δυῖκ. ἴστον, ἴστον· πληθυντ. ἴσμεν, ἴστε, ἴσασι· (ὁ δυῖκ. καὶ πληθ. γίνονται ἐκ τοῦ ἴσημι κατὰ συγκοπήν).

Ἰπερσυντ. β'. ἀντί παρατατ. ἤδειν, ἤδεις, ἤδει· δυϊκ. ἤδειτον, ἤδειτῆν· πληθυντ. ἤδειμεν, ἤδειτε, ἤδεισαν καὶ ἤδεσαν.
Μέσος μέλ. α'. εἴσομαι, εἴσῃ, εἴσεται (ἐκ τοῦ εἶδω).
Καὶ μέλ. α'. ἐνεργ. εἰδήσω, εἰδήσεις, εἰδήσει (ἐκ τοῦ εἶδω—εἶδω).

Προστακτική.

Ἔνεστ. ἴσθι, ἴστω· δυϊκ. ἴστων, ἴστων· πληθυντ. ἴστε, ἴστωσαν (ἐκ τοῦ ἴσθμι).

Εὐκτική.

Ἔνεστ. καὶ παρατατ. εἰδείην, εἰδείης, εἰδείη· δυϊκ. εἰδείητον, εἰδειήτην· πληθυντ. εἰδείημεν, εἰδείητε, εἰδείησαν· καὶ εἰδείην· (ἐκ τοῦ εἶδημι).

Μέσ. μέλ. α'. εἰσοίμην· μέλ. α'. εἰδήσοιμι.

Ἰσοστακτική.

Ἔνεστ. καὶ παρατατ. εἶδῃ, εἶδῃς, εἶδῃ· δυϊκ. εἶδητον, εἶδητῶν· πληθ. εἶδῶμεν, εἶδητε, εἶδῶσι (ἐκ τοῦ εἶδῃμι).

Ἀπαρέμφατος.

Ἔνεστ. εἰδέναι· μέσ. μέλ. α'. εἴσθαι· μέλ. α'. εἰδήσειν.

Μετοχή.

Προσκειμ. ἀντί ἐνεστώτος· ὁ εἰδώς, τοῦ εἰδότης· θηλ. ἡ εἰδυία, τῆς εἰδυίας· οὐδέτ. τὸ εἶδος, τοῦ εἰδότης.

Μέσ. μέλ. α'. ὁ εἰσόμενος,

Μέλ. α'. ἐνεργητ. ὁ εἰδήσων.

Σημ. α'. τύπου χάριν εἰς τὰ βαρύτερα ῥήματα ἐλήφθη παράδειγμα τὸ τύπτω, ἐπεὶ τοῦτο μεταχειρισθέντες ἠδυνήθημεν νὰ σχηματίζωμεν καὶ εἰς τὸν εἰς ω, καὶ εἰς τὸν εἰς μαι τύπον ἄλλους τοὺς χρόνους καὶ τοὺς πρώτους καὶ τοὺς δευτέρους, διὰ νὰ δείξωμεν τὰς καταλήξεις των· ὅτι εἶναι ὅμοιοι εὐχρηστοὶ ὁμοῦ καὶ οἱ πρώτοι καὶ οἱ δευτεροὶ χρόνοι ἐπὶ παντός ῥήματος· ἀλλ' εἰς τὴν μὲν μεταχειρίζονται τοὺς δευτέρους, ὅταν οἱ πρώτοι ᾖναι ἀχρηστοί. Ἐξ τίνων δὲ πάλιν, ὅπου εἶναι εὐχρηστοὶ καὶ οἱ πρώτοι καὶ οἱ δευτεροί, οἱ μὲν πρώτοι ἔχουσι ἄλλην σημασίαν, οἱ δὲ δευτεροὶ ἄλλην, ἢ ἐκ τῶν πρώτων καὶ δευτέρων σχηματίζεται εἰς χρόνος ἕτερος μόνον τὰ εὐχρηστὰ ἐκτέρω πρόσωπα, ὡς ὁ ἀόριστος ἐν τῷ τῶμι καὶ δίδωμι.

Σημ. β'. τὰ ῥήματα εἶναι ἢ προσωπικά, ἢ ἀπρόσωπα· καὶ προσω-

πικὰ μὲν εἶναι ὅσα ἔχουσι καθ' ὅλους τοὺς ἀριθμοὺς τὰ τρία πρόσωπα· ἀπρόσωπα δὲ, ὅσα ἔχουσι μόνον εὐχρηστον τὸ τρίτον πρόσωπον τοῦ ἐνικοῦ ἀριθμοῦ, π. χ. δεῖ, χρῆ, πρέπει, προσήκει· λέγεται, ἄδεται, ἀκούεται· μέτεσιν, ἔξεσι, μεταμέλει κτλ.

Σημ. γ'. εἰ τὰ ῥήματα εἶναι ἢ ὁμαλά, ἢ ἀνώμαλα, ἢ ἑλλιπῆ· καὶ ὁμαλά μὲν εἶναι, ὅσα φυλάττουσι τὸν αὐτὸν τύπον τοῦ σχηματισμοῦ μὴ μεταβαλλομένης τῆς ῥίζης, π. χ. γράφω, ἔγραφον· γράφω, ἔγραψα· γέγραφα, ἐγγράφειν· ἀνώμαλα δὲ, ὅσα σχηματίζονται κατὰ τοὺς διαφόρους τῶν χρόνους, μεταβαλλομένης κατὰ διαφόρους τρόπους τῆς ῥίζης· π. χ. μιμνήσκω, ἐμίμησκον, μνήσκω, ἔμνησα, μέμνηκα, ἐμμένηκειν· ἐν τούτῳ τῷ ῥήματι, ὁ μέλλων, ὁ ἀόριστος, ὁ παρακειμενός καὶ ὁ ὑπερσυντελικός, ἔχουσι ῥίζαν μνα, ἥτις εἰς τὸν ἐνεστώτα μετεβλήθη, τοῦ μὲν α, κραπέτος εἰς η, μετὰ προσλήψεως τοῦ σ κ' προσθεθείσης ἐξ εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς μι συλλαβῆς κατ' ἀναδίπλωσιν· μνα—μνησκ—μιμνήσκ. Ἐλλιπῆ δὲ εἶναι, ὅσα χρόνους μὲν τινὰς ἔχουσιν ἐξ ἄλλης ῥίζης, ἄλλους δὲ ἐξ ἄλλης παντάπασι διαφόρου, ἐπειδὴ δὲν ἔχουσιν ὅλους τοὺς ἰδίους τῶν χρόνους εὐχρηστους· εἶον, εἶπα· ἀόρ. ἄ. καὶ εἶπον· ἀόρ. ε'. εἶναι οἱ μόνον εὐχρηστοὶ χρόνοι ἀπὸ ἐνεστώτος ἀχρηστοῦ τοῦ εἶπα· διὰ τὴν σχηματισθῆ λειπὸν καθ' ὅλους τοὺς χρόνους, θανατιζόμεθα τοὺς ἄλλους χρόνους ἐξ ἄλλων ῥιζῶν, καὶ συγκροτούμεν τὸ ῥήμα οὕτω.

Ἐνεστώτις λέγου· παρατατ. ἔλεγον· μιλ. ἐρῶ (ἐπὶ τοῦ εἴρω ἀχρηστοῦ). παρακ. εἴρηκα· ὑπερσυντ. εἰρήκειν (ἐπὶ τοῦ βέω ἀχρηστοῦ)· ἀόρ. ἄ. εἶπα, καὶ ε'. εἶπον (ἐπὶ τοῦ εἶπω). Περὶ δὲ τῶν ἀνωμάτων καὶ ἑλλιπῶν ῥημάτων, ὅρα ἐν τῷ καταλόγῳ τούτων παρακαταῖων.

Περὶ Προθέσεως.

Ἡ πρόθεσις εἶναι μέρος λόγου (λέξις) ἀκλιτον, καὶ λέγεται πρόθεσις, ἐπειδὴ τίθεται πάντοτε πρὸ τῶν ἄλλων μερῶν τοῦ λόγου, ἢ ἠνωμένη μετ' αὐτὰ, ἢ κεχωρισμένη.

Εἶναι δὲ αἱ προθέσεις ἢ μονοσύλλαβοι, ἢ δισύλλαβοι, ἢ τρισύλλαβοι· καὶ μονοσύλλαβοι μὲν εἶναι αὐταί· ἐν, εἰς, ἐξ, σὺν, πρὸς, πρὸ. δισύλλαβοι δὲ αὐταί· ἀνά, κατὰ, διέ, μετὰ, παρα, ἀντί, ἐπί, περὶ, ἀμφί, ἀπό, ὑπό, ὑπέρ. τρισύλλαβος δὲ μία, ἕνεκα.

Περὶ Ἐπιρρήματος.

Τὸ ἐπιρῥημα εἶναι καὶ αὐτὸ μέρος λόγου ἀκλιτον, καὶ λέγεται ἐπιρῥημα, ἐπειδὴ ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον φέρεται εἰς ῥήμα, καὶ προσδιορίζει διαφόρους περιστάσεις αὐτοῦ.

ἔχουσι δὲ τὰ ἐπιρρήματα διαφόρους σημασίας, καὶ ἐπομένως διαφόρους ὀνομασίας· ὀνομαζόνται λοιπόν.

Ἐπιρρήματα χρόνου· ὅσα σημαίνουσι καιρὸν, π. χ. τότε, ἔπειτα, σήμερον, αὔριον κτλ.

Τόπου· ὅσα σημαίνουσι τόπον, π. χ. ἄνω, κάτω, ἔξω, ἔνδον, πῶρῳ κτλ.

Ποιότητος· ὅσα σημαίνουσι τρόπον, π. χ. εὖ, καλῶς, ὡσπερ, οὕτως κτλ.

Ποσότητος· ὅσα σημαίνουσι ποσάκις, π. χ. ἅπαξ, δις, πολλάκις ὀλιγάκις κτλ.

Ἀρνήσεως· ὅσα σημαίνουσιν ἀρνησίν· οὐχί, (δὲν), οὐ, οὐδαμῶς, ἧμιστά.

Ἀπαγορεύσεως· ὅσα σημαίνουσιν ἐμπόδιον· π. χ. μὴ, μηδαμῶς.

Ὀρκου· ὅσα μεταχειρίζομεθα διὰ νὰ ὀμνύωμεν· π. χ. νῆ τὸν Δία, μὰ τὸν Δία.

Εὐχῆς· π. χ. εἴθε, ὄφελον (ἄμποτε).

Δείξεως· π. χ. ἰδοῦ, ἦνί (νά).

Θαυμασμοῦ· π. χ. ὦ, βαβαί, παπαί.

Σχετλιασμοῦ· ὅσα σημαίνουσιν ἀγανάκτησιν· π. χ. φεῦ, αἶ, ἄ.

Θειασμοῦ, εὐοῖ, εὐάν, εὐγε.

Λύπης· οἶ, οἶμοι, ὦμοι.

Ἀπειλῆς· οὐαί.

Κλήσεως· ὦ.

Οἱ ὀκτὼ τελευταῖοι τόποι συνιστῶσι παρά τισιν ἑννατον μέρος λόγου, ὀνομαζόμενον Ἐπιφώνημα.

Περὶ Συνδέσμου.

Ὁ σύνδεσμος εἶναι μέρος λόγου ἄκλιτον, καὶ λέγεται οὕτω· διότι δι' αὐτοῦ συνδέονται καὶ λέξεις πρὸς λέξεις, καὶ λόγους πρὸς λόγους· καὶ εἶναι δέκα εἰδῶν.

α. Συμπλεκτικοί· μὲν, δὲ, τὲ, καὶ, ἀλλά, ἀτάρ.

β. Διαζευκτικοί· ἤτοι, ἢ, εἴτε, ἄντε.

γ. Ὑποθετικοί· εἰ, εἰάν, ἂν, ἤν.

- δ'. Αιτιολογικοί: ἴνα, ὅρα, ὅπως, γὰρ, ὡς, ὅτι, διότι, ἐπειδή.
 ε'. Συλλογιστικοί: ἄρα, οὖν, τοίνυν, τοιγάρτοι, τοιγαροῦν, ἀλλαμῆν, ὅθεν, διό.
 ς'. Ἐναντιωματικοί: ἀλλά, καί τοι, καθπερ, ὅμως, καί μῆν, εἰκαί.
 ζ'. Ἀπορηματικοί: ἄρα; εἶτα; μῶν; μή;
 η'. Ἐλαττωτικοί: γοῦν, γέ.
 θ'. Δυνητικός: ἄν.
 ι'. Παραπληρωματικοί: δέ, πέρ, τοί, μῆν.

Προσθήκη κανόνων τινῶν ἀναγκαίων μετὰ τοὺς
 τύπους.

Πρωτότυπος λέξις λέγεται ἢ μὴ γινομένη ἀπ' ἄλλης λέξεως· παράγωγος δὲ ἢ γινομένη ἀπ' ἄλλης· οἷον, σοφός, εἶναι λέξις πρωτότυπος· σοφία δὲ, καὶ σοφίζω, παράγωγοι, ἐπειδὴ γίνονται ἀπὸ τῆς λέξεως, σοφός.

Ἄπλη λέξις λέγεται ἢ μὴ συνισταμένη ἐκ δύο ἢ περισσοτέρων λέξεων· σύνθετος δὲ, ἢ ἐκ δύο ἢ περισσοτέρων συνισταμένη· οἷον, στρέφω, ἀπλή· καταστρέφω δὲ, καὶ συγκαταστρέφω, σύνθετοι.

Περὶ συλλαβῶν.

Πᾶσα συλλαβὴ εἶναι ἢ μακρὰ, ἢ βραχεῖα, ἢ κοινή· καὶ ἡ μακρὰ εἶναι ἢ φύσει, ἢ θέσει· μακρὰ· καὶ φύσει μὲν μακρὰ εἶναι ἡ συλλαβὴ, ἢ ἔχουσα μακρὸν φωνῆεν, ἢ δίφθογγον, ἢ μακρὸν δίχρονον· ἤρωσ, θείου, βόα· θέσει δὲ μακρὰ εἶναι, ἢ ἔχουσα φωνῆεν βραχὺ, ἢ δίχρονον βραχὺ, καὶ μετὰ τοῦτο διπλοῦν σύμφωνον, ἢ δύο σύμφωνα, οὐχὶ ὅμως ἄφωνον πρὸ ἀμεταβόλου· ἕξις, ἕκτος, κάρφος· βραχεῖα δὲ, ἢ ἔχουσα φωνῆεν βραχὺ, ἢ δίχρονον βραχὺ, καὶ μετὰ τοῦτο ἐν ἀπλοῦν σύμφωνον· λόγος, φίλος· βραχεῖαι δὲ λογιζονται καὶ αἱ δίφθογγοι αἰ, καὶ οἰ, ἐν τέλει λέξεως ἄνευ συμφώνου τελικοῦ οὔσαι. Μοῦσαι, οἰκοί· πλὴν τῶν εὐκτικῶν καταλήξεων, οἷον, ποιήσαι, ποιήσοι· καὶ τοῦ

οἰκαί ἐπιρρήματος· κοινὰ δὲ συλλαβὴ εἶναι, (ποτὲ μὲν μακρά, ποτὲ δὲ βραχεῖα), ἢ ἔχουσα φωνῆν βραχὺ, ἢ διχρονον βραχὺ, καὶ μετὰ τοῦτο δύο σύμφωνα, ἄφωνον πρὸ ἀμεταβάτου ἔθλα, ἀκλόνητος.

Σημ. Πρὸς δεῖξιν τοῦ μήκους ἢ τῆς βραχύτητος τῶν διχρόνων τίθεται εἰς τὰ λεξικά ἐπὶ μὲν τῶν μακρῶν τὸ σημεῖον—, τὸ ὅποιον ὀνομάζεται μακρά· ἐπὶ δὲ τῶν βραχέων, τὸ υ, τὸ ὅποιον ὀνομάζεται βραχεῖα.

Περὶ μακρῶν καὶ βραχέων διχρόνων.

Περὶ τῆς ληγοῦσης τοῦ ἐνικοῦ ἐν τῇ ὀνομαστικῇ.

Πάν ὄνομα θηλυκὸν εἰς α λῆγον, ὀξύτονον μὲν ὄν, μακροκαταληκτεῖ· ἀρὰ, λαλιά· προπαροξύτονον δὲ, βραχυκαταληκτεῖ· Ἀλεξάνδρεια, Τρυπανίστρια.

Τὰ εἰς α θηλυκά, εἰάν εἰς τὴν γενικὴν καὶ δοτικὴν τρίτῳσι τὸ α εἰς η, βραχυκαταληκτοῦσιν· δόξα, δόξης· Μοῦσα, Μούσης.

Τὰ εἰς α ἐπίθετα θηλυκά, εἰάν μὲν παράγωγα ἀπὸ δευτεροκλίτων ἀρσενικῶν, μακροκαταληκτοῦσιν· ἅγιος, ἅγια· εἰάν δὲ ἀπὸ τρισυκλίτων, βραχυκαταληκτοῦσιν· πᾶς, πᾶσα.

Τὰ εἰς εια δισύλλαβα, καὶ τὰ ἀπὸ τῶν εἰς εω ῥημάτων παραγόμενα μακροκαταληκτοῦσιν· χρεία· πρεσβέω, πρεσβεία.

Τὰ εἰς αια δισύλλαβα μὲν βραχυκαταληκτοῦσιν· Μαῖα, γαῖα· ὑπερδισύλλαβα δὲ μακροκαταληκτοῦσιν· Ἀθηναία, Σεληναία.

Τὰ εἰς ια παροξύτονα μακροκαταληκτοῦσιν· φίλη, καρδία.

Τὰ εἰς υια δισύλλαβα βραχυκαταληκτοῦσιν· Μυία.

Τὰ εἰς δα καὶ θα μακροκαταληκτοῦσιν· λῆδα, Κισσαίθα.

Τὰ εἰς ρα, εἰάν μὲν ἔχωσιν ἐν φωνῆν ἐν τῇ παραληγοῦση, μακροκαταληκτοῦσιν· πῆρα, ἄγρα· πλὴν τῶν, πῶρα, σφύρα, χύτρα, Τανάγρα· εἰάν δὲ δίφθογγον, βραχυκαταληκτοῦσιν· σφαιρα, Μοῖρα· πλὴν τῶν, Φαίδρα, σαῦρα, αὔρα, Αἶθρα, λαῦρα.

Τὰ εἰς α, ε, ι, λήγοντα οὐδέτερα βραχυκαταληκτοῦσιν· βήμα, μέλι, ἡδύ.

Τὰ εἰς ἀμετάβολου λήγοντα οὐδέτερα, οὐσιαστικά μὲν, βραχυκαταληκτοῦσιν· ἥπαρ, στέαρ· πλὴν τῶν μονοσυλλάβων·

πῦρ· ἐπίθετα δὲ, μονοσύλλαβα μὲν μακροκαταληκτοῦσι· τὸ πᾶν· δισύλλαβα δὲ καὶ ὑπερδισύλλαβα μὴ σύνθετα ἐκ μονοσυλλάβων βραχυκαταληκτοῦσιν· τὸ τύψαν, τὸ ποιῆσαν.

Τὰ εἰς ας ἀρσενικά μὲν μακροκαταληκτοῦσιν· Αἰνείας, Αἴας, τύψας· πλὴν τοῦ μέγας καὶ λάας· θηλυκὰ δὲ ἢ οὐδέτερα βραχυκαταληκτοῦσιν· ἡ λαμπάς, τὸ γῆρας.

Τὰ εἰς ις ἀρσ καὶ θηλ. κλινόμενα διὰ τοῦ εως, βραχυκαταληκτοῦσιν· ὄρις, πόλις.

Ἐκ δὲ τῶν ἄλλως κλινομένων, τὰ εἰς ις ἀρσενικά καὶ θηλυκὰ τὰ ἔχοντα ὀνομαστικὴν καὶ εἰς ιν, μακροκαταληκτοῦσιν· δελφίς καὶ δελφίν· ἄκτις καὶ ἄκτιν· ῥίς καὶ ῥίν· τὰ δὲ λοιπὰ εἰς ις ἀρσενικά μὲν μακροκαταληκτοῦσιν· ὁ κίς· πλὴν τοῦ τίς· θηλυκὰ δὲ, βραχυκαταληκτοῦσιν· ὁ προφήτις, ἡ Πριαμίς.

Τὰ εἰς υς, διὰ τοῦ εος ἢ εως μὲν κλινόμενα, βραχυκαταληκτοῦσιν· ἡδύς, ἡδέος· διὰ δὲ τοῦ υος, μακροκαταληκτοῦσιν· νηδύς, νηδύος· ἰχθύς, ἰχθύος.

Περὶ τῶν καταλήξεων τῶν ἄλλων πτώσεων.

Αἱ εἰς ας πτώσεις τῶν μὲν ἰσοσύλλαβων μακροκαταληκτοῦσιν· τῆς μαίας, τὰς μαίας· τῶν δὲ περιττοσύλλαβων βραχυκαταληκτοῦσιν· τοὺς Αἴαντας, τοὺς ἀγῶνας·

Ἡ ἐνική αἰτιατική, ἰσοσύλλαβος οὖσα τῇ ὀνομαστικῇ, εἶναι καὶ ὁμόχρονος· Αἰνείας, Αἰνεῖαν· Μοῦσα, Μοῦσαν· μῆνις, μῆνιν· ὄφρυς, ὄφρυν.

Ἡ κλητική ὁμόφωνος οὖσα τῇ ὀνομαστικῇ, εἶναι καὶ ὁμόχρονος.

Ἡ εἰς α κλητική τῶν εἰς ης πρωτοκλίτων βραχυκαταληκτεῖ· ὁ προφήτης, ὦ προφήτα.

Αἱ εἰς ι, αι, οι λήγουσαι πτώσεις βραχυκαταληκτοῦσιν· Αἴαντι, Μοῦσαι, ἄνθρωποι.

Αἱ εἰς α λήγουσαι πτώσεις ἐνικῷ μὲν ἐν τοῖς ἰσοσύλλαβοις, καὶ δυϊκοῦ ἀριθμοῦ μακροκαταληκτοῦσιν· τοῦ Λεωνίδα, ὦ Αἰνεῖα, τῷ Αἰνεῖα, τῷ Μοῦσα· πληθυντικοῦ δὲ εἰς πάντα τὰ ὀνόματα, καὶ ἐνικῷ εἰς τὰ περιττοσύλλαβα, βραχυκαταληκτοῦσιν· ζύλα, βήματα, ἀγῶνα.

Τὰ ἐκ συναϊρέσεως καὶ κράσεως δίχρονα εἶναι μακρά· βόας—
βόα, βοάετε—βοᾶτε.

Περὶ τῆς παραληγούσης.

Τὰ εἰς ακος καὶ αλος ἐπίθετα βραχυπαραληκτοῦσιν· μαλθα-
κός, ἀπαλός· πλὴν τοῦ καλός.

Τὰ εἰς ανος δισύλλαβα μὲν, ἢ ἐθνικά μακροπαραληκτοῦσιν·
τρανός, φανός, Γερμανός· ὑπερδισύλλαβα δὲ μὴ ἐθνικά, βρα-
χυπαραληκτοῦσιν· πιθανός.

Τὰ εἰς ασα θηλυκὰ ἀπὸ τῶν εἰς ας ἀρσενικῶν γινόμενα μα-
κροπαραληκτοῦσιν· πᾶς, πᾶσα.

Τὰ εἰς ια θηλυκὰ, οὐσιαστικά μὲν βραχυπαραληκτοῦσιν· καρ-
διά· ἐπίθετα δὲ ὁμοχρονοῦσι τοῖς ἀρσενικοῖς· ἄγιος, ἄγία·
χίος, χία·

Τὰ εἰς ιος, ιον καὶ ἰων βραχυπαραληκτοῦσιν· ἄγιος, μυστή-
ριον, καλλίων· πλὴν τῶν εἰς ιος ἐκ συναϊρέσεως Δίος, Δίος·
χίος, χίος· Κίος, Κίος.

Τὰ εἰς ινος κύρια μακροπαραληκτοῦσι· Καλλίνος, Κωνσταντίνος.

Τὰ εἰς ἰμος δισύλλαβα μὲν, ἢ ἐκ δισυλλάβων σύνθετα, μα-
κροπαραληκτοῦσιν· μῆμος, Σίμος, ἄτιμος· ὑπερδισύλλαβα δὲ μὴ
σύνθετα βραχυπαραληκτοῦσιν· χρήσιμος, κίδιμος.

Τὰ εἰς ἰσος βραχυπαραληκτοῦσι· πλὴν τοῦ μίσος (ἢ ἔχθρα).

Τὰ εἰς ιτης καὶ υτης ἀρσ. καὶ εἰς ιτις καὶ υτις θηλ. μακρο-
παραληκτοῦσιν· ὁ πολίτης, οἱ πολῖται· ὁ πρεσβύτες, οἱ πρεσβύ-
ται· ἡ πολίτις, ἡ πρεσβυτίς.

Τὰ εἰς υλον μακροπαραληκτοῦσι· σκύλον, φύλον (ἢ φυλή).
πλὴν τοῦ ξύλον καὶ φύλλον (τὸ τοῦ δένδρου).

Τὰ εἰς υμα καὶ υμος ἀπὸ ῥημάτων γινόμενα μακροπαραλη-
κτοῦσιν· θύμα, θυμός· (ἀπὸ τοῦ θύω).

Τὰ εἰς υνος μακροπαραληκτοῦσιν· φρύνος, κίνδυνος· πλὴν τῶν
ἀπὸ τοῦ γυνῆ συνθέτων· ἀνδρόγυνος.

Τὰ εἰς υσα ἀπὸ τῶν εἰς υς ἀρσενικῶν γινόμενα μακροπαρα-
ληκτοῦσιν· φύς, φύσα.

Περὶ τῆς ληγοῦσης καὶ παραληγοῦσης τῶν Ῥημάτων

Τὸ α ἔν τε τῇ ληγοῦσῃ καὶ παραληγοῦσῃ τῶν ῤημάτων, καὶ τὸ ι ἐν τῇ ληγοῦσῃ εἶναι βραχεά· ἔτυψα, ἐτύψατον, ἐτύψαμεν· τύπτουσι, ἴστημι· τὸ δὲ α τῶν εἰς ασι πληθ. τρίτων προσώπων εἶναι μακρόν· τετύφασι, ἰστάσι, ζευγνύασι.

Τὸ υ τῆς τετάρτης συζυγίας τῶν εἰς μι, ἐπὶ μὲν τοῦ ἐνικοῦ ἀριθμοῦ τῶν ἐνεργητικῶν τῆς ὀριστικῆς εἶναι μακρόν· ἐπὶ δὲ τῶν ἄλλων ἀριθμῶν καὶ ἐγκλίσεων, καὶ ἐπὶ τῆς παθητικῆς φωνῆς, εἶναι βραχύ· πλὴν τῶν δισυλλάβων· κλυθι· φῦναι· δῦναι· καὶ τοῦ πληθυντικοῦ γ· προσώπου τοῦ ἐνεστώτος· δεικνύσι.

Τὰ εἰς αναι ἀπαρέμφοτα τῶν εἰς μι βραχυπαραληκτοῦσιν· ἰστάναι, φάναι· πλὴν ὅταν ἦναι ἀορίστου ε'. ὁποῖον τὸ, διαδράναι, ἀποδράναι.

Τὰ εἰς υ λήγοντα ἐπιρρήματα βραχυκαταληκτοῦσιν· ἀντικρῦ, μεταξύ· πλὴν τοῦ νῦν καὶ γρῦ.

Περὶ τῶν τόνων κανόνες τῆς ὀξείας.

Ἢ βραεῖα τίθεται πάντοτε ἐπὶ τῆς ληγοῦσης ἀντὶ τῆς ὀξείας, ὅταν μετὰ λέξιν ὀξύτονον ἦναι συνέχεια λέξεων ἀνευ στικτικοῦ σημείου· μεσολαβοῦντος δὲ στικτικοῦ σημείου, τίθεται ἐπὶ τῆς ληγοῦσης ὀξεῖα· οἶον· ἡ ἀγνή καὶ καλὴ γυνή· γινώσκεις τὴν ὀδόν; ἡ δ' ἐρωτηματικὴ ἀντωνυμία τίς, πάντοτε ὀξύνεται· τίς ἦλθε; τί ἐποίησας;

Πρὸ τριῶν συλλαβῶν οὐδεὶς τόνος τίθεται.

Ἐπὶ βραχείας συλλαβῆς αἰεὶ ὀξεῖα τίθεται· λέγω.

Ἐπὶ θέσει μακρᾶς καὶ κοινῆς συλλαβῆς ὀξεῖα τίθεται· ἔστην, ἔτλην.

Μακρὰ παραλήγουσα πρὸ μακρᾶς ληγοῦσης τονιζομένη, παροξύνεται· ἤρω.

Ἐπὶ τῆς προπαραληγοῦσης αἰεὶ ὀξεῖα τίθεται, ὅταν ἡ λήγουσα ἦναι βραχεῖα· δίκαιος· ὅταν δὲ ἡ λήγουσα ἦναι μακρὰ τότε ὀξεῖα ἐπὶ τῆς προπαραληγοῦσης οὐ τίθεται· δικαίου· πλὴν τῶν ἀτιτικῶν λέξεων· ὁ Μεγέλειος· τῆς πόλειος· τούτων δὲ ἡ παρα-

λήγουσα καὶ λήγουσα ἐξεφωνοῦντο διὰ μιᾶς, (κατὰ συνίτησιν),
ὡς καὶ πρὸ ἡμῶν τὸ, Γεώργιος, προφερόμενον Γιώργιος.

Πᾶσα ὀνομαστικὴ καὶ αἰτιατικὴ τῶν ἄρθρων ὀξύνεται· τὸ, τόν.

Πᾶσα ὀνομαστικὴ καὶ αἰτιατικὴ ἀσυναίρετος, ἐπὶ τέλους ἔσ-
χουσα τὸν τόνον ὀξύνεται· ὁ ληστής, τὸν ληστήν· οἱ λησταί,
τοὺς ληστάς.

Καρόνες τῆς περισπωμένης.

Ἡ περισπωμένη μόνον ἐπὶ μακρᾶς συλλαβῆς τίθεται.

Μικρὰ παραλήγουσα πρὸ βραχείας ληγουσῆς τονίζομένη πε-
ρισπᾶται· δούλος.

Πᾶσα συλλαβὴ συνηρημένη περισπᾶται, ἐὰν ἡ πρώτη ἐκ τῶν
συναίρουμένων συλλαβῶν ἔχῃ ὀξεῖαν· γέα, γῆ· ποιέω, ποιῶ·
ποιέομαι, ποιῶμαι.

Πᾶσα λέξις εἰς εὐ καὶ οὐ λήγουσα περισπᾶται· ἱερεῦ, φεῦ,
ποῦ, πανταχοῦ· πλὴν τοῦ ἰδοῦ, ἰοῦ καὶ οὔ.

Πᾶσα γενικὴ καὶ δοτικὴ τῶν ἄρθρων περισπᾶται· τοῦ· τῷ·
τῆς· τῇ· τῶν· τοῖς.

Πᾶσα γενικὴ καὶ δοτικὴ μακροκατάληκτος, ἐπὶ τέλους το-
νίζομένη περισπᾶται· ληστοῦ, ληστῆ.

Ἐκ τῶν ὀνομάτων ὅσα κλίνονται ἀφαιρέσει τοῦ ς, περισπῶν-
ται· ὁ Κοσμάς, τοῦ Κοσμά, τὸν Κοσμᾶν· ὁ ποδῆς, τοῦ ποδῆ,
τὸν ποδῆν.

Τὸ πᾶς, καὶ τὰ εἰς οὐς καὶ υς μονοσύλλαβα περισπῶνται·
βοῦς· πλὴν τοῦ πούς, καὶ δούς· μῦς, σῦς, ἄρδς· καὶ ἐκ τῶν ὑπὲρ
μῖαν συλλαβὴν εἰς υς, τὰ, ἰχθῦς, ὄφρυς, Διονῦς, καὶ ἀπφῦς.

Πᾶσα πτώσις ὁμόρωνος μὲ ἄλλην προηγησαμένην πτώσιν δέ-
χεται καὶ τὸν τόνον αὐτῆς· τὴν Κλωθᾶ, Κλωθῶ· διότι ἡ ὀνο-
μαστικὴ, Κλωθῶ, ὀξύνεται· ὦ Κλωθοῖ, περισπᾶται, διότι ἡ δο-
τικὴ τῆ Κλωθοῖ, Κλωθοῖ· περισπᾶται.

Ἐὰν ῥῆμα μακροκατάληκτον, ἐπὶ τῆς ληγουσῆς τονίζομενον
περισπᾶται· τυπῶ, τυπεῖν· πλὴν τοῦ χρῆς, καὶ φῆς.

Αἱ Προθέσεις, τὰ Ἐπιφώματα καὶ οἱ Σύνδεσμοι ἐπὶ τέλους

ἔχοντα τὸν τόνον ὀξύνονται· πλὴν τοῦ πῶς, καὶ ποῦ, γῶν, καὶ γρῶ, καὶ τοῦ ὦ, κλητικοῦ, καὶ τῶν συνδέσμων μῶν καὶ οῦν.

Σημ. Ἐῖναι δὲ καὶ δέκα λέξεις ἄτοναι· τέσσαρα ἕρθρα, ὄ, ἦ, οἶ, αἶ· τρεῖς προθέσεις· ἐν, εἰς, ἐξ· δύο ἐπιβήματα, ὦς, οὐ· καὶ ὁ ὑποθετικὸς σύνδεσμος εἰ· τὸ δὲ οὐ ἐν τέλει λόγου δέχεται ὀξείαν· πάντες ἤλθον, σὺ δὲ εὐ· καὶ τὸ ὦς, ὅταν λαμβάνηται ἀντὶ τοῦ οὕτως, καὶ ὅταν τεθῆ μετὰ τὸ ὄνομα πρὸ τοῦ ὁποίου ἦν, τότε ὀξύνεται· καὶ ὡς ποιήσεις ταῦτα· ἀντί, καὶ οὕτω ποιήσεις· λέων ὦς· ἀντί, ὡς λέων.

Περὶ τῶν φιλουμένων καὶ δασυνομένων.

Κανόνες γενικοί.

Τὸ ἐν συνθέσει α φιλοῦται ἀκτῆμων· πλὴν τοῦ ἄδης (ἐκ τοῦ α καὶ ἰδω), ἄλυσις (ἐκ τοῦ α καὶ λῦω), καὶ ἄπας.

Τὸ ἐν ἀρχῇ λέξεως πλεονάζον ε, φυλάττει τὸ πνεῦμα τῆς ἀρχικῆς λέξεως· εἴκοσιν, εἰκόσιν· ὠνούμαι, ἐωνούμην· ὄρω, ἐώρων.

Τὸ ε τῆς συλλαβικῆς αὐξήσεως φιλοῦται· ἔλεγον· πλὴν τοῦ ἔστημα.

Τὸ υ δασύνεται ἀεὶ· πλὴν τῶν Διολικῶν· ὕμμες κτλ.

Τὸ ω φιλοῦται ἀεὶ· πλὴν τοῦ ὦς, ὦδε, ὦρα.

Τὰ παράγωγα, ἐὰν φυλάττωσι τὴν ἀρχὴν τοῦ πρωτοτύπου, φυλάττουσι καὶ τὸ πνεῦμα αὐτοῦ· ὄρω, ὄρατός· ἐτοιμαζῶ· πλὴν τοῦ ἄμυδις, ἀπὸ τοῦ ἄμα· εἰρμὸς, ἀπὸ τοῦ εἰρω· ἰδρῶς, ἀπὸ τοῦ ἰδύω.

Οὐδεμία πρωτότυπος λέξις δασύνεται, ὅταν μετὰ τὸ ἀρχικὴν φωνῆν ἀκολουθῆ σύμφωνον δασύ· πλὴν τοῦ ἤφραιστος.

Τὸ πνεῦμα τῆς ἐνικῆς ὀνομαστικῆς φυλάττεται εἰς ὅλας τὰς πτώσεις· ὁμοίως καὶ εἰς τὰ ῥήματα τὸ πνεῦμα τοῦ ἐνεστώτος φυλάττεται εἰς ὅλους τοὺς χρόνους πασῶν τῶν ἐγκλίσεων· πλὴν τοῦ ἔξω, ἀπὸ τοῦ ἔχω.

Τὰ ἄρθρα, καὶ τὰ ἀριθμητικὰ ὀνόματα δασύνονται· πλὴν τοῦ ὀκτώ, ἐννέα, καὶ εἴκοσι.

Ἐκ τῶν Ἀντωνυμιῶν φιλοῦνται τὰ ἐνικὰ τοῦ πρώτου προσώπου τῶν πρωτοτύπων, καὶ αἱ ἐξ αὐτῶν κτηνικαὶ καὶ αὐτο-

παθεις· οιον, εγω, εμος, εμη, εμον· εμαυτου· ετι δε και αι, εκεινος, αυτος, αλληλων, αλλος, αμφω, ενιοι, ουδεις· αι δε λοιπαι δασυνονται.

Αι Προθεσεις και οι Συνδεσμοι ψιλουνται· πλην του, ινα, ενεκα, οτι, ομως.

Τα κατ' αφαιρεσιν ψιλου συμφωνου γινόμενα δασυνονται· τηλικος, ηλικος· τοις, οίς· πλην του τόφρα, όφρα· τήμος, ήμος.

Τα ξένα ονόματα φυλάττουσι και εν τη Ελληνικη το πνευμα της ιδίας των εθνικης φωνης· οιον Ισπανός, Ολλανδός, Άγγλος, Ιταλιώτης.

Κατάλογος των ψιλουμένων και δασυνομένων.

Το α πρὸ τοῦ α ψιλοῦται πάντοτε.

Το α πρὸ τοῦ β ψιλοῦται, ἐπιφερομένου δὲ ρ μετὰ τὸ β, δασύνεται· ἄβρα.

Το α πρὸ τοῦ γ ψιλοῦται· πλην τοῦ ἁγιος και ἄγνος.

Το α πρὸ τοῦ δ ψιλοῦται· ἐπιφερομένου δὲ ρ, δασύνεται· ἄδρος.

Το α πρὸ τοῦ ε, ζ, η, θ, ι, κ, ψιλοῦται· πλην τοῦ ἄζομαι.

Ἡ αι δίφθογγος ψιλοῦται· ἐπιφερομένου δὲ μ δασύνεται· αἶμα· και πλην τοῦ αἰρέω—αἰρῶ.

Το α πρὸ τοῦ λ ψιλοῦται· πλην τοῦ ἄλις, Ἄλικαρνασσός, ἄλισκω, ἄλλομαι, ἄλς, ἄλως.

Το α πρὸ τοῦ μ ψιλοῦται· πλην τοῦ ἄμα, ἁμαρτάνω, ἁμιλλα, ἁμῖς.

Το α πρὸ τοῦ ν ψιλοῦται· πλην τοῦ ἀνδάνω.

Το α πρὸ τοῦ ξ, ο και π ψιλοῦται· πλην τοῦ ἀπαλός, ἄπαξ, ἄπλους, ἄπτω.

Το α πρὸ τοῦ ρ ψιλοῦται· ἐπιφερομένου δὲ μ, η π, δασύνεται· ἄρμα, ἀρπάζω.

Το α πρὸ τοῦ σ, τ, υ, και η αυ δίφθογγός, και πρὸ τοῦ φ, χ, ψ, ω, ψιλοῦται· πλην τοῦ ἄψις, ἄψεα.

Β

Το ε πρὸ τοῦ α, β, γ, δ ψιλοῦται· πλην τοῦ ἔδνα, και ἔδος.

Το ε πρὸ τοῦ ζ ψιλοῦται· πλην τοῦ ἔζομαι.

Τὸ ε πρὸ τοῦ θ καὶ ἰ ψιλοῦται· καὶ ἡ εὐ δίφθογγος ψιλοῦται· πλὴν τοῦ εἰλέω, εἶμα, εἶμαρται, καὶ εἶργω (τὸ, φυλακίζω).

Τὸ ε πρὸ τοῦ κ δασύνεται, πλὴν τοῦ ἐκεῖ, καὶ ἐκεχειρία.

τὸ ε πρὸ τοῦ λ ψιλοῦται· πλὴν τοῦ Ἑλένη, ἔλη, Ἑλλη, Ἑλλὰς Ἑλικῶν, ἔλιξ, ἔλιμις, ἔλος, ἔλω.

Τὸ ε πρὸ τοῦ μ καὶ ν ψιλοῦται· πλὴν τοῦ ἔνος· (ἐνιαυτός).

Τὸ ε πρὸ τοῦ ξ καὶ ο δασύνεται· πλὴν τοῦ ἔξω ἐπιβήματος.

Τὸ ε πρὸ τοῦ ρ ψιλοῦται· ἐπιφερομένου δὲ μ, δασύνεται ἔρμα· καὶ πλὴν τοῦ ἔρδω, ἔρκος, ἔρπω, ἔρση.

Τὸ ε πρὸ τοῦ σ ψιλοῦται· πλὴν τοῦ ἔσπερος καὶ ἔσπέρα, καὶ πλὴν τῶν ἐχόντων αὐτὸ μετὰ τοῦ τ· ἐστία.

Τὸ ε πρὸ τοῦ τ ψιλοῦται· πλὴν τοῦ ἔτοιμος καὶ ἑταῖρος.

Τὸ ε πρὸ τοῦ ὕ, καὶ ἡ εὐ δίφθογγος ψιλοῦται· πλὴν τοῦ εὐδω, εὐρίσκω, εὖω.

Τὸ ε πρὸ τοῦ φ καὶ χ ψιλοῦται.

Τὸ ε πρὸ τοῦ ψ καὶ ω δασύνεται· πλὴν τοῦ ἔω (ὑπάρχω).

Η

Τὸ η πρὸ τοῦ β καὶ γ δασύνεται· πλὴν τοῦ ἡγάθεος.

Τὸ η πρὸ τοῦ δ ψιλοῦται· πλὴν τοῦ ἡδύς, καὶ τῶν ἐξ αὐτοῦ ἡδομαι.

Τὸ η πρὸ τοῦ ε, ζ, η, θ, ἰ, ψιλοῦται.

Τὸ η πρὸ τοῦ κ δασύνεται· πλὴν τοῦ ἡκα (ἡσύχως).

Τὸ η πρὸ τοῦ λ ψιλοῦται· πλὴν τοῦ ἡλιξ, ἡλιος, ἡλος.

Τὸ η πρὸ τοῦ μ ψιλοῦται· πλὴν τοῦ ἡμέρα, ἡμερος, ἡμισυς, ἡμων· (ἀκοντιστής).

Τὸ η πρὸ τοῦ ν ψιλοῦται· πλὴν τοῦ ἡνία (τὰ λωρία τοῦ χαλινού).

Τὸ η πρὸ τοῦ π ψιλοῦται· πλὴν τοῦ ἡπαρ.

Τὸ η πρὸ τοῦ ρ ψιλοῦται· πλὴν τοῦ Ἡρα, Ἡρώδης, Ἡρωδιανός, Ἡρων, Ἡρως.

Τὸ η πρὸ τοῦ σ δασύνεται.

Τὸ η πρὸ τοῦ τ ψιλοῦται· πλὴν τοῦ ἡττων.

Τὸ η̄ πρὸ τοῦ ὕ, φ, χ, ψ, ω φιλοῦται· πλὴν τοῦ Ἡρακίστος.

I

Τὸ ῑ πρὸ τοῦ α, β, γ, δ φιλοῦται· πλὴν τοῦ ἰδρῶν καὶ ἰδρῶς.

Τὸ ῑ πρὸ τοῦ ε καὶ ζ δασύνεται.

Τὸ ῑ πρὸ τοῦ η̄ φιλοῦται· πλὴν τοῦ ἱημι.

Τὸ ῑ πρὸ τοῦ κ φιλοῦται· πλὴν τοῦ ἱκω, ἱκάνω, ἱκανός, ἱκέτης, ἱκνούμαι.

Τὸ ῑ πρὸ τοῦ λ φιλοῦται· πλὴν τοῦ ἱλεως καὶ τῶν ἐξ αὐτοῦ, ἱλαρός, ἱλάσκω.

Τὸ ῑ πρὸ τοῦ μ, φωνήεντος μὲν ἐπιφερομένου δασύνεται· ἱμερος· συμφώνου δὲ, φιλοῦται· ἱμβρος.

Τὸ ῑ πρὸ τοῦ ν, ξ, ρ φιλοῦται.

Τὸ ῑ πρὸ τοῦ π φιλοῦται· πλὴν τοῦ ἱππος καὶ ἱπταμαι.

Τὸ ῑ πρὸ τοῦ ρ καὶ α φιλοῦται, πρὸ δὲ τοῦ ς δασύνεται· ἱστημι· πλὴν τοῦ ἱστρος.

Τὸ ῑ πρὸ τοῦ τ, υ, φ, χ, ψ, ω φιλοῦται.

O

Τὸ ο̄ πρὸ τοῦ α, β, γ, δ φιλοῦται· πλὴν τοῦ ὀδός.

Τὸ ο̄ πρὸ τοῦ ζ, ἱ, καὶ ἡ οἱ δίφθογγοι, καὶ πρὸ τοῦ κ καὶ λ φιλοῦται· πλὴν τοῦ ὀκός, ὀκλή· ὀλμος, ὀλος.

Τὸ ο̄ πρὸ τοῦ μ φιλοῦται· πλὴν τοῦ ὀμοῦ καὶ τῶν ἐξ αὐτοῦ· ὀμοιος, ὀμίλλος· καὶ τοῦ, ὀμπος.

Τὸ ο̄ πρὸ τοῦ ν, ξ, π φιλοῦται· πλὴν τοῦ ὀπλή, ὀπλον.

Τὸ ο̄ πρὸ τοῦ ρ φιλοῦται· πλὴν τοῦ ὀρῶ, καὶ ὀ ὄρος (τὸ σύνορον)· καὶ πλὴν, ἐπιφερομένου κ, ἢ μ· ὀρμος, ὀρκος.

Τὸ ο̄ πρὸ τοῦ σ φιλοῦται· πλὴν τοῦ ὀσιος.

Τὸ ο̄ πρὸ τοῦ τ, καὶ ἡ οἱ δίφθογγοι, καὶ τὸ ο̄ πρὸ τοῦ φ, χ, ψ, φιλοῦται.

Σημ. Τὸ περὶ μακρῶν καὶ βραχείων προετάχθη τῶν κανόνων τῶν περὶ τόνων, ὡς ἀναγκαϊότατον, διὰ τὸ νὰ τονίζωσιν οἱ μαθηταὶ γινώσκοντες καὶ τὸν λόγον· τὸ δὲ περὶ φιλομένων καὶ δασυνομένων ἐξετέθη κατὰ τοὺς ἀρχαιοτέρους Γραμματικούς ἐν ἰδίῳ κανόνων, διὰ τὸ νὰ ἀποστηθίζωσιν αὐτοὺς οἱ μαθηταὶ, καὶ νὰ μὴ ἀρκῶνται εἰς τοὺς πίνακας τῶν ἐξηρημάτων δασυνομένων, καὶ νὰ μὴ λέγωσιν, ἐρωτώμενοι· διὰ τί ἢ διότι λέξις

φιλοῦται; Ὅτι δὲν εἶναι ἐξηρημένη; καὶ ἐρωτώμενοι διὰ τί ἡ δεινὰ δασύνεται; Δίδωμι εἶναι ἐκ τῶν ἐξηρημένων· ἂν δὲ ἐρωτηθῶσι πῶσαι καὶ ποῖαι αἱ ἐξηρημέναι; νὰ μὴ ἀποκρίνωμαι, δὲν γινώσκωμεν.

Περὶ Συμφωνιῶν

Αἱ συμφωνίαι εἰσὶ τρεῖς ἐπιθετικῆ, ῥηματικῆ καὶ ἀναφορικῆ.
Ἐπιθετικὴ συμφωνία λέγεται, τὸ νὰ συμφωνῇ τὸ ἐπιθετον μετὰ τοῦ οὐσιαστικοῦ, περὶ τοῦ ὁποῖου λέγεται, κατὰ κανόνα καὶ ὀρθῶς.

Ῥηματικὴ συμφωνία λέγεται, τὸ νὰ συμφωνῇ ἡ ὀνομαστικὴ μετὰ τοῦ Ῥήματος, περὶ τοῦ ὁποῖου λέγεται, ὀρθῶς: (πᾶσα δὲ ὀνομαστικὴ λεγομένη, ἀπαιτεῖ ῥῆμα, καὶ πᾶν ῥῆμα ἀπαιτεῖ περὶ ἑαυτοῦ ὀνομαστικὴν).

Ἀναφορικὴ δὲ τέλος συμφωνία λέγεται, τὸ νὰ συμφωνῇ ἡ ἀναφορικὴ Ἀντωνυμία δε, ἦ, εἰ καὶ δσος, οἶος, ἄλλικός· μετὰ τῶν προηγουμένων πτωτικῶν, πρὸς τὰ ὅποια ἀναφέρονται, ὀρθῶς: (ἐπειδὴ αἱ ἀναφορικαὶ αὗται Ἀντωνυμίαι πρέπει νὰ λέγωνται πάντοτε ἀναφερόμεναι πρὸς τι πτωτικὸν εἰρημένον ἀνωτέρω).

Τὸ μὲν ἐπιθετον λοιπὸν συμφωνεῖ μετὰ τοῦ οὐσιαστικοῦ, κατὰ γένος, κατὰ ἀριθμὸν, καὶ κατὰ πτώσιν· οἷον· ὁ σοφὸς ἀνθρώπος· ἀμφότερα γένους ἀρσενικοῦ, ἀριθμοῦ ἐνικοῦ, πτώσεως ὀνομαστικῆς· οὕτω καὶ, τῆς σοφῆς γυναίκος· τῇ εὐπειθεῖ παιδίῳ· καὶ τὰ ἄρθρα δὲ, καὶ αἱ Μετοχαὶ θεωροῦνται ὡς ἐπιθέτα, καὶ διὰ τοῦτο πρέπει νὰ συμφωνῶσι μετὰ τῶν ὀνομάτων, μεθ' ὧν λέγονται, ὁμοιογενῶς, ὁμοιοπτῶτως καὶ ὁμοιαριθμῶς. Τῶν ἀνθρώπων, ταῖς γυναῖξί, τὰ παιδιά· τοῦ Γεωργίου εἰπόντος, τῷ ἀνθρώπῳ διαλεγόμενῳ, τοὺς μαθητὰς τοὺς ἐπιμελουμένους (α).

Σημ. δ. Ὅταν τὸ οὐσιαστικὸν τὸ λεγόμενον μετὰ τῆς μετοχῆς ἦναι περιληπτικὸν (σημαίνῃ δηλ. ἐν ἐνικῷ ἀριθμῷ πολλὰ πρόσωπα, ἢ πράγματα), τότε ἡ μετοχὴ οὐ μόνον συμφωνεῖ ὁμοιογενῶς, ὁμοιοπτῶτως καὶ ὁμοιαριθμῶς μετὰ τοῦ οὐσιαστικοῦ· ἀλλ' εἶ δυνατόν νὰ συμφωνῇ μόνον ὁμοιοπτῶτως, νὰ ἦναι δὲ ἕτερογενῆς, καὶ ἕτεροῦ ἀριθμοῦ, συμφωνοῦσα μετὰ τῶν σημαυμένων τοῦ περιληπτικοῦ ὀνόματος κατὰ τὸ γένος καὶ τὸν ἀριθμὸν· οἷον ὁ δῆμος ἀκούσας· καὶ, ὁ δῆμος ἀκούσαντες· ἐπειδὴ τὸ, δῆμος, σημαίνει οἱ δημόται· ἢ πόλις συνέλθουσα· καὶ, ἡ πόλις συνέλθοντες· ἐπειδὴ ἡ πόλις, σημαίνει εἰ πολῖται.

Ἡ δὲ ὀνομαστικὴ συμφωνεῖ μετὰ τοῦ ῥήματος κατὰ ἀριθμὸν, καὶ κατὰ πρόσωπον· οἷον ἐγὼ τύπτω· ἀριθμοῦ ἐνικοῦ προσώπου πρώτου ἀμφοτέρω· οὕτω καὶ, σὺ γράφεις· ἐκεῖνος γελᾷ· ἡμεῖς διαλεγόμεθα· ὑμεῖς περιπατεῖτε· οἱ ἄνθρωποι· ἐργάζονται· πᾶσαι αἱ ὀνομαστικαὶ συμφωνοῦσι μετὰ τῶν ῥημάτων πάντων ὁμοιοπροσώπως καὶ ὁμοιαριθμῶς (α).

Ἡ δὲ ἀναφορικὴ Ἄντωνυμία συμφωνεῖ μετὰ τοῦ προηγουμένου πτωτικοῦ, πρὸς τὸ ὁποῖον φυσικῶς ἀναφέρεται, κατὰ γένος καὶ κατ' ἀριθμὸν· οἷον, ὁ Ἀριστοτέλης, ᾧ ἐχρήσατο Ἄλεξανδρος διδασκάλω· ὁ Ἀριστοτέλης ᾧ· ἀμφοτέρω ἀριθμοῦ ἐνικοῦ, καὶ γένους ἀρσενικοῦ, ᾧ, ἡ ἀναφορικὴ Ἄντωνυμία, ὁ Ἀριστοτέλης, τὸ πρὸς ὃ ἀναφέρεται· (τὸ πτωτικὸν δηλ. εἰς τὸ ὁποῖον φυσικῶς ἀναφέρεται ἡ ἄντωνυμία ᾧ)· οὕτω καὶ δέομαι τοῦ θεοῦ, ὃς φιλόανθρωπος ἐστί· καὶ ἀγαπᾷ τοὺς μαθητάς, οἷς ἐπιμέλειαν ἐνορῶ· ἀσχολοῦ περὶ τὰ πράγματα, ὧν ἡ ὠφέλεια πρόδηλος· εἰς ταῦτα τὰ παραδείγματα, τοῦ θεοῦ, ὃς· τοὺς μαθητάς, οἷς· τὰ πράγματα, ὧν· αἱ ἀναφορικαὶ Ἄντωνυμια συμφωνοῦσι μὲ τὰ, πρὸς ἃ ἀναφέρονται, ὁμοιογενῶς καὶ ὁμοιαριθμῶς (β).

Σημ. α'. Ὅταν ἡ ὀνομαστικὴ ᾖ γένους οὐδετέρου καὶ ἀριθμοῦ πληθυντικοῦ, ἀτικώτερον τὸ ῥῆμα τίθεται καὶ καθ' ἐνικὸν ἀριθμὸν· οἷον, τὰ πράγματα οὐ χρήζουσι λόγων· καὶ, τὰ πράγματα οὐ χρήζει λόγων.

Ἔτι ὅταν ἡ ὀνομαστικὴ ᾖ ὄνομα περιληπτικόν, τὸ ῥῆμα τίθεται καὶ κατὰ πληθυντικὸν ἀριθμὸν, συμφωνοῦν μετὰ τῶν σημασινομένων ὑπὸ τοῦ περιληπτικοῦ πολλῶν πραγμάτων ἢ προσώπων· οἷον, πᾶσα ἡ πόλις συνέδραμεν εἰς τὸν αἰγιαλόν· καὶ, πᾶσα ἡ πόλις συνέδραμον.

Σημ. β. Ἡ ἀναφορικὴ ἄντωνυμία ἐξ ἀνάγκης πρέπει νὰ συμφωνῇ μετὰ τοῦ πρὸς ὃ ἀναφέρεται κατὰ γένος καὶ κατ' ἀριθμὸν, ὡς φαίνεται εἰς τὰ ἀνωτέρω παραδείγματα· συμπέπει δὲ νὰ συμφωνῇ πολλάκις καὶ κατὰ πᾶσιν· οἷον, σοφὸς ἦν Ὀμηρος, ὃς ὕμνησε τοὺς ἥρωας τῶν Ἑλλήνων· ἐνταῦθα, Ὀμηρος, ὃς, συμφωνοῦσιν ὁμοιογενῶς, ὁμοιοπτῶτως, καὶ ὁμοιαριθμῶς· ὁμοίως, τοῦ σοφοῦ Ὀμήρου, οὐ μέγα τὸ ὄνομα ἐπὶ ποιήσῃ κελ.

Σημείωσαι ἔτι, ὅτι εἰς τὴν ἀρχαίαν φιλοσοφικὴν γλῶσσαν πρόσωπον

Ἐκ τῶν εἰρημένων γίνεται δῆλον ὅτι συμφωνία εἶναι ἡ ταύ-
 τότης τῶν κοινῶν παρεπομένων εἰς τὰ οὐσιαστικά καὶ ἐπίθετα,
 εἰς τὴν ὀνομαστικὴν καὶ τὸ ῥῆμα, καὶ εἰς τὴν ἀναφορικὴν ἀν-
 τωνυμίαν καὶ τὰ πτωτικά πρὸς ἃ ἀνεφέρεται.

Περὶ στιγμῶν.

Καθὼς ὅταν λαλῶμεν, ἀναπαύομεν καὶ σχηματίζομεν τὴν
 φωνὴν κατὰ διαφόρους τρόπους, οὕτω καὶ ὅταν ἀναγινώσκω-
 μεν ἢ γράφωμεν, πρέπει νὰ μεταχειριζόμεθα διάφορα σημεῖα,
 διὰ νὰ γίνηται γνωστὸν πῶς πρέπει νὰ ἀπαγγέλλωμεν τὰ γε-
 γραμμένα· ἔχομεν δὲ τοιαῦτα σημεῖα.

α. Τὴν τελείαν στιγμὴν, γραφομένην εἰς τὸ μέσον τοῦ στί-
 χου οὕτως (·)· καὶ μεταχειριζόμεθα αὐτὴν, ὅταν τὰ γεγραμμέ-
 να φανερόνῃσι λόγον τέλειον· οἷον· ἄνθρωπος ἀπαιδευτος οὐδὲν
 τῶν ἀλόγων διαφέρει.

β. Τὴν μέσην στιγμὴν γραφομένην ἄνωθεν τοῦ στίχου ὀλί-
 γον οὕτως (·)· μεταχειριζόμεθα δὲ αὐτὴν, ὅταν ἐκ δύο νοημά-
 των, τὸ μὲν πρῶτον δῆλοῖ τι, ἀλλὰ θέλῃ καὶ ἕτερον τι πρὸς
 τελείαν ἔννοιαν· οἷον, σὺ μὲν ἐδίδασκες γράμματα· ἐγὼ δὲ
 ἐφοίτων. μίσει τοὺς κολακεύοντας, ὥσπερ τοὺς ἐξαπατῶντας·
 ἀμφοτέροι γὰρ πιστευθέντες, τοὺς πιστεύοντας ἀδικοῦσιν.

γ. Τὴν ὑποστιγμὴν (ἢ κόμμα), γραφομένην ἐν τῷ στίχῳ
 οὕτως (,)· καὶ μεταχειριζόμεθα αὐτὴν, ὅταν τὰ γεγραμμένα μόνον
 δὲν ἀποτελῶσι ἔννοιαν τελείαν, ἀλλ' ἀπαιτῶσι καὶ ἕτερα ἅτινα πρὸς
 συμπλήρωσιν ἔννοιας· οἷον, τοῦτου ὁ πατήρ καὶ ἡ μήτηρ, ἀμ-
 φότεροι ἀγαθοὶ ἐγένοντο, καὶ παιδείας αὐτῷ ὑγιοῦς μετέδωκαν.

δ. Τὸ ἐρωτηματικόν, γραφόμενον οὕτως (;)· καὶ μεταχειρι-
 ζόμεθα αὐτὸ, ὅταν πρέπη νὰ ἀναγινώσκωμεν ἐρωτῶντες· οἷον,
 τίς ἦλθε; ποῦ ἐγεννήθη ὁ Χριστός;

σημαίνει πᾶν ὅν λογικόν, εὐλον, ἢ ὄλικόν, π. χ. θεόν, ἄγγελον, δαίμο-
 να, ψυχὴν, ἄνθρωπον· πρᾶγμα δὲ, πᾶν ὅν, ἀψυχον, ἢ ἄλογον· π. χ.
 λίθον, ξύλον, δένδρον, ἵππον κτλ.

ε. Τὸ ἐπιφωνηματικόν, γραφόμενον οὕτως (!), καὶ μεταχειριζόμεθα αὐτὸ, ὅταν πρέπη νὰ ἀναγινώσκωμεν, ἢ ἀγανακτοῦντες, ἢ θεοκλυτοῦντες, ἢ θαυμάζοντες, ἢ ὅποιονδήποτε πάθος ψυχῆς ἐμφαίνοντες· οἷον, οὐδεμίαν πώποτε εἶδον ἐγὼ πόλιν, ὑπὸ μὲν τῶν θεῶν σωζομένην, ὑπὸ δὲ βητόρων ἐνίων ἀπολλυμένην! καὶ, Θεέ μου! Ἡράκλεις! καὶ, ὦ! οὐκ κεφαλὴ, καὶ ἐγκέφαλον οὐκ ἔχει!

ς'. Τὸ παρενθετικόν γραφόμενον οὕτως ( ), καὶ μεταχειριζόμεθα αὐτὸ, ὅταν θέλωμεν νὰ προσθέσωμέν τι, ἐξηγουντές τι τῶν ἀνωτέρω εἰρημένων· οἷον, Ὁ Ιουλιανὸς (λέγω δὲ τὸν παράβατον), ἐγένετο Αὐτοκράτωρ, ἐπαναστὰς τῷ Κωνσταντίῳ· (ἦν δ' οὗτος υἱὸς τοῦ Μεγάλου Κωνσταντίνου).

Κανόνες τινὲς περὶ κλίσεως τῶν ὀνομάτων.

Ἡ κλητικὴ τῶν πρωτοκλίτων ἀρσενικῶν, ὅσα ἐν τῇ ὀνομαστικῇ λήγουσιν εἰς τῆς, ἢ τῆς σύνθετα ὄντα, ἢ εἶναι ἐθνικά, ἢ σύνθετα ἐκ τοῦ τρίτου, πωλῶ, μετρώ, ἀρχῶ, ὠνοῦμαι, δίκη καὶ λατρεύω, λήγει εἰς α' ὀ προφήτης, ὦ προφήτα· ὁ κυνώπης, ὦ κυνώπα· ὁ σκύθης, ὦ σκύθα· ὁ παιδοτρίβης, ὦ παιδοτρίβα· ὁ βιβλιοπώλης, ὦ βιβλιοπῶλα· ὁ γεωμέτρης, ὦ γεωμέτρα· ὁ πατριάρχης, ὦ πατριάρχα· ὁ τελώνης, ὦ τελῶνα· ὁ εἰρηνοδίκης, ὦ εἰρηνοδίκᾶ· ὁ ἡλιολάτρης, ὦ ἡλιολάτρα.

Ἡ πληθυντικὴ γενικὴ τῶν πρωτοκλίτων περισπᾶται· Αἰνεῖται, Αἰνεῖων· Μουσαί, Μουσῶν· ἐξαιροῦνται δὲ ἐκ μὲν τῶν ἀρσενικῶν τὰ, χράστας, χράστων· χλούνης, χλούνων· ἐτησῆαι, ἐτησίων· ἐκ δὲ τῶν θηλυκῶν, τὰ, ἀφύη, ἀφύων, οὐσιαστικόν· καὶ ἐκ τῶν ἐπιθέτων, ὅσα παράγονται ἀπὸ ἀρσενικῶν δευτεροκλίτων· διότι τούτων ἡ πληθυντικὴ ὀνομαστικὴ καὶ γενικὴ ὁμοτονοῦσι τῇ πληθ. ὀνομ. καὶ γενικῇ τῶν ἀρσενικῶν· οἷον, ὁ ἅγιος, οἱ ἅγιοι, τῶν ἁγίων· ἡ ἁγία, αἱ ἁγίαι, τῶν ἁγίων· ὁ κύριος, οἱ κύριοι, τῶν κυρίων· ἡ κυρία, αἱ κύριαι, τῶν κυρίων.

Ἐκ τῶν εἰς α' πρωτοκλίτων θηλυκῶν, τὰ λήγοντα εἰς α' συνηρημένον, καὶ εἰς α' καθαρὸν, καὶ εἰς ρα, καὶ εἰς δα, καὶ θά, φυλάττουσι τὸ α' ἐπὶ τῆς γενικῆς καὶ δοτικῆς· Ἀθηνᾶα, Ἀθηνᾶ, φυλάττουσι τὸ α' ἐπὶ τῆς γενικῆς καὶ δοτικῆς· Ἀθηνᾶα, Ἀθηνᾶ,

ας· ματα, ας· ημέρα, ρας· Λήδα, δας· Μάρθα, Μάρθας· πλὴν τοῦ ἀκανθα, ἀκάνθης· ἔτι δὲ καὶ τὸ Φιλομήλα, λας· τὰ δὲ ἄλλα τρέπουσιν αὐτὸ εἰς η΄ Μοῦσα, Μούσης, κτλ.

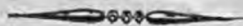
Τὰ τριτόκλιτα τὰ μὲν ἄλλα ποιοῦσι τὴν ἐνικὴν αἰτιατικὴν εἰς α περιττοσυλλάβως· Αἶξ, Αἶξαντα· τὰ δὲ εἰς ις, υς, αὐς καὶ ους, ἐὰν ἔχωσι τὴν λήγουσαν τῆς γενικῆς καθαρὰν, ποιοῦσιν αὐτὴν εἰς ν ἰσοσύλλαθον τῇ ὀνομαστικῇ· πόλις, πόλιν· μῦς, μῦν· ναῦς, ναῦν· βοῦς, βοῦν· ἐὰν δὲ μὴ καθαρὰν, ὀξύτονα μὲν, ποιοῦσιν αὐτὴν εἰς α περιττοσυλλάβως κατὰ τὸν τύπον· ἡ ἐλπίς, τὴν ἐλπίδα· ἡ πατρίς, τὴν πατρίδα· τὰ δὲ παροξύτονα, καὶ προπαροξύτονα, καὶ προπερισπώμενα ποιοῦσιν αὐτὴν καὶ εἰς α, καὶ εἰς ν· ἡ χάρις, τὴν χάριτα καὶ χάριν· ὁ εὐελπίς, τὸν εὐέλπιδα καὶ εὐελπιν· ἡ μῆνις, τὴν μῆνίδα καὶ μῆνιν· εἶναι δ' εὐχρηστοτέρα ἢ εἰς ν κατὰληξις.

Τῶν τριτοκλίτων αἱ πτώσεις τῶν μὲν ἄλλων τονίζονται ἐπὶ τῆς συλλαβῆς, ἐρ' ἤ· καὶ ἡ ὀνομαστικὴ· οἶον, Αἶξ, Αἶξαντος· χελιδῶν, χελιδῶνος· βῆμα βήματος· ἡ γενικὴ ὁμοῦς καὶ δοτικὴ παντὸς ἀριθμοῦ τῶν μονοσυλλάβων τονίζεται ἐπὶ τῆς ληγούσης· πῦρ, πυρός, πυρί· δρῦς, δρυός, δρυί· πούς, ποδός, ποδί· ἐξαιροῦνται δὲ, α. αἱ μονοσύλλαβοι μετοχαί· θείς, θέντος· ἑ· τὰ ἐκ συναίρεσεως γινόμενα μονοσύλλαβα, κέαρ, κῆρ· κέαρως, κῆρος· λάξ, λάξ· λάσος, λάσος· γ'· ἢ τίς ἐρωτηματικὴ· τίς, τίνος· δ'· ἔνδεκα πληθυντικαὶ γενικαί· πᾶς, πάντων· Τρώς, Τρώων· δμῶς, δμῶων· παῖς, παίδων· φῶς, φώτων· θῶς, θῶων· κρᾶς, κράτων· δᾶς, δάδων· φῶς, φώδων· οὖς, ὠτων· σῆς, σείων· ἑ· καὶ μία δοτικὴ πληθυντικὴ· πᾶς, πᾶσι.

Ἡ κλιτικὴ ἐνικὴ τῶν περιττοσυλλάβων ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἶναι ὁμοία τῇ ὀνομαστικῇ· τὰ δὲ εἰς σ μετὰ διφθόγγου λήγοντα, καὶ τῶν εἰς ις, καὶ υς τὰ συνηρημένα, καὶ τὰ εἰς ης διὰ τοῦ εντος κλινόμενα ἀποβάλλουσι τὸ σ ἐν τῇ κλιτικῇ· ὁ βασιλεὺς, ὦ βασιλεῦ· ἡ γραῦς, ὦ γραῦ· ὁ βοῦς, ὦ βοῦ· ὁ ὄφις, ὦ ὄφι· ὁ μῦς, ὦ μῦ· ὁ Κλήμης, τοῦ Κλήμεντος, ὦ Κλήμη· πλὴν τοῦ πούς, καὶ ὀδούς, ἐχόντων τὴν κλιτικὴν ὁμοίαν τῇ ὀνομα-

στικῆ· καὶ τούτων ὁμοῦς τὰ σύνθετα ἀποβάλλουσιν ἐν τῇ κλη-
τικῇ τὸ σ· ὡ χαλκόπου, ὡ χαυλιόδου.

Ἡ πληθυντικὴ δοτικὴ τῶν περιττοσυλλάβων, τῶν μὲν ἄλλων
γίνεται ἀπὸ τῆς ἐνικῆς δοτικῆς, προστιθεμένου πρὸ τοῦ ι, σ,
καὶ ἀποβαλλομένων τῶν συμφώνων, ὅσα ἡ εὐφωμία δὲν συγ-
χωρεῖ νὰ συμποφέρωνται· οἶον, τῷ Αἴαντι, τοῖς Αἴασι· ἀπο-
βληθέντων τῶν ντ· τῇ τρυγόνι, ταῖς τρυγόσιν· ἀποβληθέντος
τοῦ ν· τῷ βήματι, τοῖς βήμασιν· ἀποβληθέντος τοῦ τ· οὕτω καί,
τῷ βοῶντι, τοῖς βοῶσιν. Ὄταν δὲ ἡ ἐνικὴ δοτικὴ λήγῃ εἰς εν-
τι, ἐπὶ μὲν τῶν μετοχῶν ἡ πληθυντικὴ δοτικὴ γίνεται εἰς εἰσι,
ἀποβαλλομένων τῶν ντ, καὶ προσλαμβανομένου τοῦ ι, τυφθέν-
τι, τυφθείσιν· ἐπὶ δὲ τῶν ὀνομάτων γίνεται εἰς εσι, ἤ εσσιν,
χαρίεντι, χαρίεσι· καὶ χαρίεσσι· ὅταν δὲ ἡ ἐνικὴ εἰς οντι, ἡ
πληθυντικὴ γίνεται εἰς οуси· λέγοντι, λέγουσι· γέροντι, γέρουσι.
Τῶν δὲ εἰς αυς, καὶ ευς καὶ ους, ἐχόντων τὴν γενικὴν τοῦ ἐνι-
κοῦ εἰς ος ἢ ως καθαρὸν, γίνεται ἀπὸ τῆς ἐνικῆς ὀνομαστικῆς·
οἶον, ναῦς, νεῶς, ταῖς ναυσί· βασιλεὺς, βασιλέως, βασιλεῦσι·
βοῦς, βοδός, βοῦσι.

ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ

ΑΝΩΜΑΛΩΝ ΚΑΙ ΕΛΛΙΠΩΝ ΡΗΜΑΤΩΝ.

Α.

Ἄγαμαι (θαυμάζω) ῥῆμα μέσον· ἐνεστ. ἄγαμαι (μέλ. ἀ. ἀγάσομαι· μέσ. ἀόρ. ἀ. ἡγασάμην· και ἀόρ. ἀ. παθ. ἀντι μέσου και οὔτος παρά τοῖς μεταγενεσνέροις· ἡγάσθην, ἀπό τοῦ ἀγάζομαι, ἢ ἀγάομαι).

Ἄγω, ἀγνώω, και ἀγνυμι (συντρίβω)· ἐνεστ. ἀγνώω και ἀγνυμι· παρατ. ἤγνουσ, και ἤγνυσ· (μέλ. ἀ. ἄξω· ἀόρ. ἀ. ἤξα, και ἔαξα ἀπό τοῦ ἄγω). Παθ. και μέσ. ἀγνούομαι, και ἀγνυμαι· παρατ. ἠγνούμην, και ἠγνούμην· παρακ. β'. ἐπί μέσης διαθέσεως, ἔαγα· ὑπερσυντ. ἐάγειν· ἀόρ. β'. παθ. ἐάγην.

Ἄγω (φέρω)· ἐνεστ. ἄγω· παρατ. ἤγον· μέλ. ἄξω· ἀόρ. β'. ἀττικὸς, ἤγαγον· παρακ. ἀ. ἀττικὸς, ἀγήοχα· ὑπερσυντ. ἠγνόχειν· παθ. και μέσον· ἄγομαι, ἠγόμην, ἄξομαι· μέσ. ἀόρ. β'. ἠγαγόμην, ἤγμαι, ἤξαι, ἤκται· ἠγμην, ἤξο, ἤκτο· ἠχθην, ἀχθήσομαι.

Ἄγαλλομαι, ἠγαλλόμην, μέσον· και ἀγαλλιάομαι — ὦμαι· ἠγαλλιαόμην—ὦμην· (εὐφραίνομαι)· ἀγαλλιάσομαι, ἠγαλλιασάμην· και ἔτι κατά τὸν εἰς ω τύπον, ἠγαλλίασα.

Ἄδω, ἐνεστ. (ψάλλω)· παρατ. ἤδον· μέλ. ἀ. ἄσω· και μέσ. ἄσομαι· ἀόρ. ἀ. ἤσα· παθητ. τριτοπρόσωπον· ἄδεται· ἤδετο· παρατ. ἤσται· ὑπερσ. ἤστο· ἀόρ. ἤσθη· μέλ. ἀσθήσεται.

Αἰδέομαι — οὔμαι (ἐντρέπομαι) μέσον· παρατατ. ἠδέομην—οὔμην· μέσ. μέλ. ἀ. αἰδέσομαι· παρακ. παθ. ἠδεσμαι· ὑπερσ. ἠδέσομην· ἀόρ. ἀ. παθ. ἀντι μέσου· ἠδέσθην· μέλ. ἀ. παθ. αἰδεσθήσομαι.

Αἰρέω—ῶ (κυριεύω)· παρατ. ἤρεον—ουν· μέλ. ἀ. αἰρήσω· (μέλ. β'. ἔλω· ἀόρ. β'. εἶλον, ἀπό τοῦ ἔλω ἀχρήστου)· παρακ.

ἤρηκα ὑπερσ. ἤρήκειν. Παθ. καὶ μέσ. Αἰρέομαι—οὔμαι (κυριεύομαι, καὶ προκρίνω)· παρατ. ἤρέομην—οὔμην· μέσ. μέλ. ἄ. αἰρήσομαι· (μέσ. ἄορ. β'. εἰλόμην)· παρακ. ἤρημαι· ὑπερσυντ. ἤρήμην· ἄορ. ἄ. παθ. ἤρέθην· μέλ. ἄ. παθ. αἰρεθήσομαι.

Αἰσθάνομαι μέσον· παρατ. ἤσθανόμην· (μέσ. μέλ. αἰσθησομαι· παρακ. ἤσθημαι ὑπερσ. ἤσθήμην, ἀπὸ τοῦ αἰσθέομαι)· (μέσ. ἄορ. β'. ἤσθόμην, ἀπὸ τοῦ αἰσθομαι).

Αἰσχύνομαι ἤσχυον· αἰσχύω ἤσχυα· ἤσχυγκα· (ἐντροπιάζω). Παθητ. καὶ μέσ. Αἰσχύνομαι (ἐντρέπομαι καὶ ἐντροπιάζομαι)· παρατ. ἤσχυόμην· μέσ. μέλ. β'. αἰσχυοῦμαι· παθ. παρακειμ. ἤσχυμαι· ὑπερσ. ἤσχύμην· ἄορ. ἄ. παθ. καὶ μέσ. ἤσχύθην· μέλ. ἄ. παθ. αἰσχυθήσομαι.

Αἰωρέω—ω (κρεμῶ εἰς τὸν ἀέρα) κτλ.

Ἀκροάομαι—ομαι μέσον· (ἀκούω) ἠεροάομην—ώμην· ἀκροάσομαι· ἠεροασάμην· ἠεροάμαι· ἠεροάμην.

Ἀλίσκομαι (κυριεύομαι) ἠλίσκομην, καὶ πλέον οὔ. (μέσ. μέλ. ἄ. ἀλώσομαι· παρακ. ἠλώκα, καὶ κἄλλιον ἐάλωκα· ὑπερσυντ. ἐάλωκειν, ἀπὸ τοῦ ἀλώ—ω) (ἄορ. β'. ἠλων, καὶ κἄλλιον ἐάλων, ἀπὸ τοῦ ἀλωμι). Προστακτ. ἄορ. β'. ἄλωθι ἀλώτω. Εὐκτικ. ἄορ. β'. ἀλόθην καὶ ἀλώην. Ὑποτακτ. ἄορ. β'. ἐὰν ἀλώ. Ἀπαρέμφ. ἄορ. β'. ἀλώναι. Μετοχ. ἄορ. β'. ὁ ἀλούς τοῦ ἀλόντος. Σημ. καθ. Ὀλοὺς τοὺς χρόνους ἔχει παθητικὴν σημασίαν.

Ἀμαρτάνω, ἡμαρτανον, καὶ πλέον οὔ. (μέσ. μέλ. ἄ. ἀμαρτήσομαι· παρακ. ἡμαρτήκα· ὑπερσ. ἡμαρτήκειν, ἀπὸ τοῦ ἀμαρτάω—ω) (ἄορ. β'. ἡμαρτον ἀπὸ τοῦ ἀμαρτω)· καὶ παθ. τρίτοπρόσωπον ἀμαρτάνεται· ἡμαρτάνετο· ἀμαρτήσεται· παθ. ἡμαρτηται· ἡμαρτητο· ἡμαρτήθη· ἀμαρτηθήσεται.

Ἀμύνω (βοηθῶ) ἡμυον, ἀμύνω, ἡμυνα. Ἀμύνομαι μέσον· (ἀντιπολεμῶ) ἡμυόμην, ἀμυνοῦμαι, ἡμυάμην.

Ἀμφιέννυω, καὶ ἀμφιέννυμι (ἐνδύω) ἡμφιέννυον καὶ ἡμφιέννυν· (μέλ. ἄ. ἀμφιέσω, καὶ ἀμφιάσω· ἄορ. ἄ. ἡμφίεσα καὶ ἡμφίεσα· παρακ. ἡμφίεκα· ὑπερσ. ἡμφιέκειν, ἀπὸ τοῦ ἀμφιέω καὶ ἀμφιάω—ω). Μέσον· Ἀμφιέννύομαι, καὶ ἀμφιέννυμαι· παρατατ.

ἡμφιεσσόμενην, καὶ ἡμφιεσσομένην (μέσ. μέλ. ἄ. ἡμφιεσσομαι καὶ ἡμφιεσσομαι· μέσ. ἄορ. ἄ. ἡμφιεσάμην, καὶ ἡμφιεσάμην· παρακ. ἡμφιεσμαι· ὑπερσ. ἡμφιεσμένην, ἀπὸ τοῦ ἡμφιεσσομαι)· σηκαίνει δὲ, ἐνδύομαι.

Ἀναδέομαι—οὔμαι μέσον (δένω τι ἐπάνω μου)· ἀνεδεσμένη—οὔμένη· ἀναδησσομαι· ἀνεδησάμην· ἀναδεδημαι· ἀνεδεδήμην.

Ἀναίνομαι μέσον (ἀποστρέφομαι)· ἠναινόμην· μέσ. ἄορ. ἄ. ἠναινόμην·

Ἀναλίσκω (ἐξοδεύω)· ἀνλίσκον (ἀνάλωσω· ἀνήλωσα, καὶ ἠνάλωσα, καὶ ἀνάλωσα· ἀνήλωκα, καὶ ἠνάλωκα· ἀνλώκειν καὶ ἠνάλωκειν, ἀπὸ τοῦ ἀναλόω—ω).

Ἀνοίγω· παρατ. ἠνοιγον καὶ ἀνέωγον· μέλ. ἄ. ἀνοίξω· ἄορ. ἄ. ἠνοιξα καὶ ἀνέωξα· ἑ. παρακ. ἀνέωγα· ἑ. ὑπερσ. ἠνεώγειν. Παθ. καὶ μέσ. ἀνοίγομαι· παρατ. ἠνοιγόμην· μέσ. μέλ. ἄ. ἀνοίξομαι· μέσ. ἄορ. ἄ. ἠνοιξάμην, καὶ ἠνεωξάμην, καὶ ἀνεωξάμην· παρακ. ἠνοιγμαι καὶ ἀνέωγμα· ὑπερσ. ἠνοιγμένην καὶ ἠνεώγμην· ἄορ. ἄ. παθ. ἠνοιγθην καὶ ἀνεωφθην· μέλ. ἄ. παθ. ἀνοιχθήσομαι· ἄορ. ἑ. παθ. ἠνοιγην· μέλ. ἑ. παθ. ἀνοιχθήσομαι.

Ἀπεχθάνομαι μέσον· παρατ. ἀπηχθάνομην (γίνομαι ἐχθρός)· (μέσ. μέλ. ἄ. ἀπεχθήσομαι· παρακ. ἀπήχθημαι· ὑπερσ. ἀπηχθήμην, ἀπὸ τοῦ ἀπεχθέομαι—οὔμαι)· (μέσ. ἄορ. ἑ. ἀπηχθήμην, ἀπὸ τοῦ ἀπεχθεύομαι).

Ἀπολλύω, καὶ ἀπόλλυμι (ἀφανίζω)· παρατ. ἀπόλλυον, καὶ ἀπόλλυν (μέλ. ἑ. ἀπολώ, ἀπὸ τοῦ ὀλλω)· (μέλ. ἄ. ἀπολέσω· ἄορ. ἄ. ἀπόλεσα· παρακ. ἀπόλεκα, καὶ ἀτιτικῶς ἀπολώλεκα· ὑπερσ. ἀπολέκειν, καὶ ἀτιτικῶς ἀπολωλέκειν· ἀπὸ τοῦ ὀλέω—ὀλω). Παθ. καὶ μέσ. ἀπολλύομαι, καὶ ἀπόλλυμαι· παρατ. ἀπολλυόμην, καὶ ἀπολλύμην (μέσ. μέλ. ἑ. ἀπολοῦμαι· μέσ. ἄορ. ἑ. ἀπολώμην· παρακ. ἑ. ἐπὶ παθ. καὶ μέσ. σημασίας, ἀπόλωλα· ὑπερσ. ἀπολώλειν, ἀπὸ τοῦ ὀλλομαι)· (μέσ. μέλ. ἄ. ἀπολέσομαι ἀπὸ τοῦ ὀλέομαι).

Ἀπόχρη (ἄρκει)· παρατ. ἀπέχρη καὶ ἀποχρῆν· ἀπρόσωπον, εὐχρησταν μόνον εἰς τὸ ἐνικὸν τρίτον πρόσωπον· μέλ. ἄ. ἀπο-

χρήσει' ἀόρ. ἄ. ἀπέχρησε. Ἀπαρέμ. ἐνεστ. ἀποχρήν. Μετοχ.
ἐνεστ. ὁ ἀπογραῶν, ἡ ἀποχρῶσα, τὸ ἀποχρῶν.

Ἄρδω (ποτιζῶ)· παρατ. ἤρδον καὶ πλέον οὖ. τὰ δὲ λοιπὰ
ἀπὸ τοῦ ἀρδεύω.

Ἀρέσκω· ἤρεσκον, ἀρέσω, ἤρεσα. Τὸ δὲ μέσον· ἀρέσκομαι,
ἤρεσκόμεν, καὶ πλέον οὖ.

Ἀρήγω (βοηθῶ)· ἤρηγον, ἀρήξω, ἤρηξα.

Ἀρκέω—ῶ (εἶμαι ἀρκετός)· ἤρκεον—ουν μέλ. ἄ. ἀρκέσω·
ἀόρ. ἄ. ἤρκεσα. Μέσ. ἀρκέομαι—οὔμαι· ἤρκεόμεν—οὔμην·
μέσ. μέλ. ἄ. ἀρκέσομαι· ἀόρ. ἄ. παθ. ἀντι μέσου ἤρκεσθην·
μέλ. ἄ. ἀρκεσθήσομαι.

Ἀσχάλλω (ἀδημονῶ, στενοχωροῦμαι)· ἤσχαλλον, καὶ πλέον οὖ.

Αὔξω, καὶ αὐξάνω· παρατ. νύξουν, νύξες, νύξε, καὶ νύξανον.
(μέλ. ἄ. αὐξήσω· ἀόρ. ἄ. νύξησα· παρακ. νύξηκα· ὑπερσ. νύ-
ξήκειν, ἀπὸ τοῦ αὐξέω). Μέσ. καὶ παθ. αὐξάνομαι καὶ αὐξομαι·
νύξανόμεν καὶ νύξόμεν· νύξημαι· νύξήμεν· νύξήθην· αὐξη-
θήσομαι.

Ἀχθομαι μέσον (λυποῦμαι)· ἤχθόμεν· (μέσ. μέλ. ἄ. ἀχθέ-
σομαι· παρακειμ. ἤχθεσμαι· ἤχθεσμεν· ἤχθεσθην· ἀχθεσθήσο-
μαι, ἀπὸ τοῦ ἀχθεῖν).

B.

Βαίνω, ἐνεστ. (πατῶ)· ἐβαίον· (μέσ. μέλ. ἄ. βήσομαι· πα-
ρακ. βέβηκα· ὑπερσ. ἐβεβήκειν, ἀπὸ τοῦ βάω—ῶ)· (ἀόρις. ἑ'.
ἔβην, ἔβης, ἔβη, ἀπὸ τοῦ βῆμι). Προστακτ. ἀόρ. ἑ'. βῆθι, βή-
τω, καὶ ἐν συνθέσει ἀνάβηθι ἀναβήτητω, καὶ ἀνάβα ἀναβάτω.
Εὐκτικ. ἀόρ. ἑ'. βαίην· ὑποτακτ. εἰάν βῶ. Ἀπαρέμφ. ἀόρ. ἑ'.
βῆναι. Μετ. παρακ. ὁ βεβηκώς τοῦ βεβηκότης, καὶ ὁ βεβώς
τοῦ βεβώτος, ἡ βεβῶσα τῆς βεβώσης, τὸ βεβώς τοῦ βεβώτος.

Βάλλω, ἐνεστώς. παρατ. ἔβαλλον· βαλῶ· ἔβαλον· (παρακ.
βέβληκα· ὑπερσ. ἐβεβλήκειν ἀπὸ τοῦ βλάω—ῶ). Παθ. καὶ μέσ.
βάλλομαι, ἐβαλλόμεν, βαλοῦμαι, ἐβαλόμεν, βέβλημαι, ἐβε-
βλήμεν, βεβλήσομαι, ἐβλήθην· μέλ. ἄ. παθητ. βληθήσομαι.

Βιῶω—ῶ (ζῶ)· ἐβίον—ουν· μέσ. μέλ. ἄ. βιώσομαι· ἀόρ.

ά. ἐβίωσα· παρακ. βιβίωκα· ὑπερσ. ἐβεβιώκειν (ἀόρ. β'. ἐβίω-
ων, ἀπό τοῦ βίωμι). Εὐκτ. ἀόρ. β'. βιώην. Ἰποτακτ. ἀόρ. β'.
ἐάν βιῶ, βιῶς, βιῶ. Ἀπαρέμ. ἀόρ. βιώναι. Μετοχ. ἀόριστ. β'.
ὁ βιούς.

Βιβρώσκω (τρώγω)· ἐβιβρώσκον· (βέβρωκα, ἐβεβρώκειν, ἀπό
τοῦ βρώω)· Παθητ. καὶ μέσ. βιβρώσκομαι, ἐβιβρώσκω· παρα-
ρακ. βέβρωμαι, ἐβεβρώμην, βεβρώσομαι, ἐβρώθην, βρωθήσομαι.

Βόσκω, ἐβοσκον· (μέλ. ά. βοσκήσω, ἀόρ. ά. ἐβόσκησα, ἀπό
τοῦ βοσκέω).

Βλαστάνω, ἐβλάστανον· (μέλ. ά. βλαστήσω· ἀόρ. ά. ἐβλάστη-
σα· παρακ. βεβλάστηκα· ὑπερσ. ἐβεβλαστήκειν, ἀπό τοῦ βλα-
στέω—ω)· (ἀόρ. β'. ἐβλαστον, ἀπό τοῦ βλάστω).

Βούλομαι, βούλει, βούλεται μέσον· (θέλω)· ἐβουλόμην, καὶ
ἠβουλόμην· (μέσ. μέλ. ά. βουλήσομαι· παρακειμ. βεβούλημαι·
ὑπερσυντελ. ἐβεβουλήμην· ἀόρ. ά. ἐβουλήθην καὶ ἠβουλήθην,
ἀπό τοῦ βουλέομαι).

Βρενθύομαι (ὑπερφηανεύομαι), ἐβρενθύομην, καὶ πλέον οὐ.

Βριθω (εἶμαι γεμάτος), ἐβριθον· παρακειμ. β'. βέβριθα· ὑπερ-
συντ. ἐβεβρίθειν· καὶ πλέον οὐ.

Γ.

Γελάω—ω· μέσ. μέλ. ά. γελάσομαι. κτλ.

Γελασεῖω (ἐπιθυμῶ νὰ γελάσω), μόνον ἐνεστώτα ἔχει.

Γέμω (εἶμαι γεμάτος), ἐγερμον, καὶ πλέον οὐ.

Γεραίρω (τιμῶ), ἐγέραιρον, καὶ πλέον οὐ.

Γηθέω—ω. ποιητικὸν ῥῆμα εἰς ὄλους τοὺς χρόνους· ἔχει μό-
νον εἰς τὸ πιεζὸν παρακ. β'. γέγηθα, καὶ ὑπερσυντ. ἐγεγήθειν,
ἀπό τοῦ γήθω· καὶ σημαίνει χαίρω.

Γηράσκω, ἐγήρασκον· καὶ γηράω—ω, ἐγήραον—ων· μέλ. ά.
γηράσω· κτλ. Ἀπαρέμφ. ἀόρ. ά. γηρᾶσαι καὶ γηρᾶναι.

Γίγνομαι καὶ γίνομαι· μέσ. καὶ παθ. παρατ. ἐγιγνόμην, καὶ
ἐγιγνόμην· (μέσ. μέλ. ά. γενήσομαι· παρακ. παθ. γεγέννημαι·
ὑπερσ. ἐγεγενήμην, ἀπό τοῦ γενέομαι)· (δεύτερος παρακειμ. γέ-
γονα· ὑπερσ. β'. ἐγεγόνειν, ἀπό τοῦ γένω ἀχρήστου· μέσ. ἀόρ.

ἄ. ἐγενάμην, καὶ μέσ. ἄορ. ῥ'. ἐγενόμην· καὶ οὗτοι ἀπὸ τοῦ γένω).

Γινώσκω· παρατ. ἐγίνωσκον· (μέσ. μέλ. ἄ. γινώσομαι· παρακ. ἐνεργ. ἔγνωκα· ὑπερσ. ἐγνώκειν, ἀπὸ τοῦ γινώ—ω)· (ἄορ. ῥ'. ἔγνω, ἀπὸ τοῦ γινῶμι. Παθ. γινώσκομαι· παρατ. ἐγινώσκημην· μέσ. καὶ παθητ. παρακ. ἐγνώσμαι· ὑπερσ. ἐγνώσμην· ἄορ. ἄ. ἐγνώσθην· μέλ. ἄ. γνωσθήσομαι.

Δ.

Δαίρω (γδαίρω), ἔδαιρον· μέλ. ῥ'. δαρῶ· ἄορ. ἄ. ἔδηρα· παρακ. δέδαρκα· ὑπερσ. ἐδεδάρκειν. Παθ. καὶ Μέσ. δαίρομαι· ἐδαιρόμην· μέσ. μέλ. ῥ'. δαροῦμαι· μέσ. ἄορ. ἄ. ἐδηράμην· παρακ. παθ. δέδαρμαι· ὑπερσ. ἐδεδάρμην· ἄορ. ῥ'. παθ. ἐδάρην· μέλ. ῥ'. παθ. δαρήσομαι.

Δάκνω (δαγκάω), ἔδακνον· (μέσ. μέλ. ἄ. δήξομαι· παρακ. δέδηχα· ὑπερσ. ἐδεδήχην, ἀπὸ τοῦ δήκω)· (ἄορ. ῥ'. ἔδακον, ἀπὸ τοῦ δάκω).

Δαρθάνω (κοιμῶμαι) εἶναι εὐχερῆστον μέ τὴν πρόθεσιν κατὰ ἐπὶ μέσης σημασίας· καταδαρθάνω· κατεδάρθανον· (μέσ. μέλ. ἄ. καταδαρθήσομαι· παρακ. καταδεδάρθηκα· ὑπερσ. κατεδεδαρθήκειν, ἀπὸ τοῦ καταδαρθέω)· (ἄορ. ῥ'. κατέδαρθαν, καὶ ἄορ. ἄ. παθ. ἀντὶ μέσου καὶ οὗτος κατεδάρθην, ἀπὸ τοῦ δάρθω).

Δεδίττομαι (φοβοῦμαι)· ἐδεδιττόμην, καὶ πλέον αὐ.

Δεῖ (πρέπει)· παρατ. ἔδει· μέλ. ἄ. δεῖσαι· ἄορ. ἄ. ἐδέσασ· Βύκτ. δέσι. Ἰποτ. ἐάν δεῖ. Ἀπαρέμφ. δεῖν. Μετοχ. τὸ δεόν, τοῦ δεόντος.

Δεῖκνύω, καὶ δεῖκνυμι· ἐδείκνυον καὶ ἐδείκνυν· (μέλ. ἄ. δεῖξω· ἄορ. ἄ. ἐδείξα· παρακ. δέδειχα· ὑπερσ. ἐδεδείχην, ἀπὸ τοῦ δεῖκω).

Δέδοικα· παρακ. ἀντὶ ἐναστώτος (φοβοῦμαι)· καὶ δέδια, δέδιας, δέδιε· δεδίατον, δεδίαταν, καὶ δέδιτον, δέδιτον· δεδίαμεν, δεδίατε, καὶ δέδιμεν, δέδιτε, δεδίασι· ὑπερσ. ἀντὶ παρατ. ἐδεδοίκειν, καὶ ἐδεδείειν—εις—ει· ἐδεδείσιτον, ἐδεδειείτην, καὶ ἐδεδίτον, ἐδεδίτην· ἐδεδείμεν, ἐδεδείτε, ἐδεδείσαν, καὶ ἐδέδιμεν, ἐδέδιτε, ἐδέδισαν· μέλ. ἄ. δέισω· ἄορ. ἄ. ἐδείσα. Προς.

δεδιθι, δεδίτω. Εύκτ. δεδίομι, και δεδιοίην. Ἰποτακ. ἐάν δε-
δίω. Ἄπαρ. δεδιέναι. Μετοχ. ὁ δεδιώς. Τὸ ἄχρηστον τούτου
τοῦ ῥήματος θέμα εἶναι τὸ δειώ.

Δέρω (δέρνω)· ἔδερων· ἀόρις. ἄ. ἔδειρα, και πλέον οὐ· παθ.
ἀόρ. β'. ἐδάραην· μέλ. β'. παθ. δαρήσομαι.

Δέω (δένω), δέεις—δεις, δέει—δει· παρατ. ἔδεον, ἔδεες—
ἔδεις, ἔδεε—ἔδει· μέλ. ἄ. δήσω· ἀόρ. ἄ. ἔδησα· παρακ. δέδε-
κα. Παθ. και Μέσ. δέομαι—οὔμαι· παρατ. ἐδέομην—οὔμην·
μέσ. μέλ. ἄ. δήσομαι· μέσ. ἀόρ. ἄ. ἐδησάμην· παρακ. παθητ.
δέδεμαι· ὑπερσ. ἐδεδέμην· μετ' ὀλίγον μέλ. δεδήσομαι· ἀόρ. ἄ.
ἐδέθην· μέλ. ἄ. παθ. δεθήσομαι.

Δέω (ἀπέχω)· δέεις—εις, δέει—εἶ· παρατατικ. ἔδεον, ἔδεες
—εις, ἔδεε—εἶ· (μέλ. ἄ. δεήσω· ἀόριστος ἄ. ἐδέησα, ἀπὸ τοῦ
δεέω).

Δέομαι (ἔχω χρεῖαν), δέη, δέεται—δεῖται· ἐδέομην, ἐδέου,
ἐδέετο—ἐδεῖτο· μέσ. μέλ. ἄ. δεήσομαι· παρακ. δεδέημα· ὑ-
περσ. ἐδεδεήμην· ἀόρ. ἄ. ἐδεήθην. Σημ. τὰ εἰς εω δισύλλαβα
ῥήματα, πλὴν τοῦ ξεω, συναίρουνται και εἰς τὸν εἰς ω, και εἰς
τὸν εἰς μαι τύπον, ὅπου εὐρίσκονται κατὰ σειρὰν δύο εε. ἐν
ὑπερδισυλλάβῳ προσώπῳ, ἢ ε και εἶ π. χ. πλέω, πλείεις—
πλεῖς, πλείε—πλεῖ· πλέετον—πλεῖτον· πλέομεν, πλέετε—πλεῖ-
τε, πλέουσι· ὅπου δὲ μὴ, μένουσιν ἀσυναίρετα· ἐξαιρεῖται δὲ
μόνον τὸ δέομαι (δένομαι) τὸ ὁποῖον συναίρεται εἰς πάντας
τοὺς ἀριθμούς και τὰ πρόσωπα· δέομαι—δοῦμαι, δέχ—δέη,
δέεται—δεῖται· κτλ.

Διδράσκω· εὐχρηστον μόνον μὲ προθέσεις, ἐξ, διὰ, ἀπὸ· ἀπο-
διδράσκω (φεύγω)· ἀπεδίδρασκον· (μέσ. μέλ. ἄ. ἀποδράσομαι·
παρακ. ἀποδεδρακα· ὑπερσ. ἀπεδεδράκειν· ἀπὸ τοῦ δράω, δρῶ)
(ἀόρ. β'. ἀπέδρων, ἀπέδρας, ἀπέδρα· ἀπέδρατον, ἀπεδράτην·
ἀπέδραμεν, ἀπέδρατε, ἀπέδρασαν· ἀπὸ τοῦ δρῆμι). Προστακτ.
ἀόρ. β'. ἀπόδραθι, ἀποδράτω. Εύκτ. ἀόρ. β'. ἀποδραῖην. Ἰποτ.
ἐάν ἀποδρῶ, ἀποδρᾶς, ἀποδρᾶ. Ἄπαρέμφ. ἀόρ. β'. ἀποδράναι.
Μετοχ. ἀόρ. β'. ὁ ἀποδράς, τοῦ ἀποδράντος.

Διψάω—ω, διψάεις—ῆς, διψάει—ῆ· ἐδίψαον—ων, ἐδίψαες—ἐδίψης, ἐδίψαε—ἐδίψη.

Δοκέω—ω· ἐδόκεον—ουν· (νομίζω)· (μέλ. α. δόξω· ἄορ. α. ἔδοξα· παρακ. παθ. ἐπί γ'. προσώπου μόνον, δέδοκται· ὑπερσ. ἐδέδοκτο, ἀπό τοῦ δόκω).

Δύναμαι· ἐδυνάμην, καὶ ἠδυνάμην· μέσ. μέλ. α. δυνήσομαι· παρακ. δαδύνημαι· ὑπερσ. ἐδεδυνήμην· ἄορ. α. ἐδυνήθην. Προς. ἐνεστ. δυνάσθω· δυνάσθωσαν· (εὐχρηστα μόνον τὰ τρίτα πρόσωπα τῆς προστακ. ἐγκλίσεως). Εὐκτ. δυναίμην, δύναιο, δύναιτο. Ἰποτακ. ἐάν δύνωμαι, δύνῃ, δύνῃται. Ἀπαρέμ. δύνασθαι. Μετοχ. ὁ δυνάμενος.

Ε.

Ἐδήδοκα· παρακ. (ἔφαγον)· ὑπερσ. ἐδήδοκεῖν ἀπὸ τοῦ ἐδέω—ω ἀχρήστου· καὶ ἕτερος β'. παρακείμε. ἐδήδα, ἀπὸ τοῦ ἐδω. Ἐνεστ. μέσ. ἔδομαι, ἀντὶ μέλλοντος.

Εἴωθα β'. παρακ. ὑπερσ. εἴωθειν, (ἔχω συνήθειαν, εἶχον συνήθειαν) ἀπὸ τοῦ εἶθω.

Εἶδον ἄορ. β'. (ἐκ τοῦ εἶδω) καὶ πλέον οὐ. Προςτ. ἄορ. β'. ἴδε καὶ ἰδέ. Εὐκτ. ἄορ. β'. ἴδοιμι. Ἰποτακ. ἄορ. β'. ἐάν ἴδω. Ἀπαρέμ. ἄορ. β'. ἰδεῖν. Μετ. ἄορ. β'. ὁ ἰδών.

Εἶκω (ὑποτάσσομαι)· παρατ. εἶκον· μέλ. α. εἶξω· ἄορ. α. εἶξα· καὶ πλέον οὐ.

Εἶρηκα (εἶπα) παρακ. ἐκ τοῦ ῥέω ἀχρήστου· ὑπερσ. εἶρηκεῖν· (μέλ. β'. ἐρῶ, ἀπὸ τοῦ εἶρω ἀχρήστου). Μέσ. καὶ παθ. παρακ. εἶρημαι· ὑπερσ. εἶρημην· μετ' ὀλίγον μέλ. εἶρησομαι· ἄορ. α. παθ. ἐρήθηθην· (καὶ ἐρήθηθην· μόνον εἰς τὴν ὀριστ. ἐγκλίσειν)· μέλ. α. ῥηθήσομαι.

Εἶπα, ἄορ. α. ἐκ τοῦ ἔπω ἀχρήστου· ἄορ. β'. εἶπον. Προς. ἄορ. α. καὶ β'. συνηνωμένοι, εἶπε, εἶπέτω καὶ εἶπάτω· εἶπατον, εἶπάτων· εἶπατε, εἶπάτωσαν. Εὐκτ. ἄορ. β'. εἶποιμι. Ἰποτακ. ἄορ. β'. ἐάν εἶπω. Ἀπαρ. εἶπεῖν. Μετοχ. ὁ εἰπών.

Εἶργω (ἐκκλείω ἔξω, ἐμποδίζω τὴν εἴσοδον) κτλ. παρακείμε. καὶ ὑπερσ. δὲν ἔξει.

Ἐίργω καὶ εἰργνύω, καὶ εἰργνυμι (ἐγκλείω μέσα, φυλακίζω)· παρατ. εἰργον, καὶ εἰργνον καὶ εἰργνυν, κτλ. παρακ. καὶ ὑπερσ. οὐκ ἔχει.

Ἐλαύνω, (κάμνω τινὰ νὰ τρέξῃ, καὶ μάλιστα τὸν ἵππον, καὶ σφυροκοπῶ)· ἤλαυον· (μέλ. ἐλάσω· καὶ μέλ. β'. ἐλῶ, ἐλᾶς, ἐλᾶ· ἀόρ. ἀ. ἤλασα· παρακ. ἤλακα· καὶ ἀττικῶς ἐλήλακα· ὑπερσ. ἠλάκειν· καὶ ἀττικῶς ἐληλάκειν, ἀπὸ τοῦ ἐλάω—ῶ). Προστ. ἔλαυνε, ἐλαυνέτω· καὶ ἔλα, ἐλάτω. Βύκτ. ἐλαύνομι· καὶ ἐλώην, ἐλώης, ἐλώη· πληθυντ. ἐλώημεν, ἐλώητε, ἐλώεν. Μέσ. καὶ παθ. ἐλαύνομαι· ἠλαυνόμην· ἐλάσομαι· ἠλασάμην· ἤλαμαι, καὶ ἐλήλαμαι, ἠλάμην, καὶ ἐληλάμην· ἀόρ. ἀ. παθ. ἠλάθην· μέλ. ἀ. παθ. ἐλαθήσομαι.

Ἐλκω (τύρω)· εἶλκον· μέλ. ἔλξω· οἱ δὲ ἄλλοι χρόνοι ἐκ τοῦ ἐλκῶ, τοῦ ὁποίου καὶ ὁ μέλ. ἀ. εἶναι εὐχρηστότερος τοῦ ἔλξω· ὁμοίως καὶ εἰς τὸ παθ. καὶ μέσον.

Ἐμέω—ῶ (ἐξερνῶ)· ἤμεον—ουν· ἐμέσω· ἤμεσα· ἤμεκα καὶ ἐμήμεκα· ἤμέκειν καὶ ἐμημέκειν. Εἰς τὸ μέσον ἔχει μέσ. μέλ. β'. ἐμοῦμαι· καὶ παρακ. ἐμήμεσμαι (εἶμαι ἐξερασμένος).

Ἐναύω (ἀνάπτω)· μέλ. ἀ. ἐναύσω· (παρατ. ἐνήυον· ἀόρ. ἀ. ἐνήυσα· παρακ. ἐνήυκα· ὑπερσ. ἐνήύκειν). Οἱ ἐν παρενθέσει χρόνοι ἐπὶ τῆς ὀριστ. ἐγκλίσ. οὐχ εὐρίσκονται. Ἐπὶ δὲ τῶν ἄλλων ἐγκλίσεων καὶ τῆς μετοχῆς ὁ ἀόριστος εἶναι συνηθέστατος.

Ἐοικα παρακ. ἀντί ἐνεστ. ἐκ τοῦ εἶκω· (ὁμοιάζω)· ὑπερσυν. ἐώκειν· καὶ πλεόν οὐ. Προστ. εἴοικε, εἴοικέτω. Βύκτ. εἴοικομι. Ἰποτ. ἐάν εἴοικω. Ἀπαρ. εἴοικέμαι. Μετοχ. ὁ εἴοικως, ἡ εἴοικυῖα, τὸ εἴοικός· (καὶ ἐν οὐδετέρῳ γένηι, τὸ εἴκοδς, τοῦ εἴκοτος, τὸ πρέπον).

Ἐράω—ῶ· ἤραον—ων (ἀγαπῶ)· ἀόρ. ἀ. παθ. ἀντί ἐνεργ. ἠράσθην· μέλ. ἀ. παθ. ἀντί ἐνεργ. ἐρασθήσομαι· τὸ δὲ παθητ. ἔχει μόνον ἐνεστώτῃ καὶ παρατατικόν.

Ἐρῆσομαι μέσ. μέλ. ἀ. ἀπὸ τοῦ ἐρέομαι ἀχρήστου (θέλω ἐρωτῆσαι)· μέσος ἀόρισ. β'. ἠρόμην, ἀπὸ τοῦ ἐρομαι ἀχρήστου. Προστ. μέσ. ἀόρ. β'. ἐροῦ, ἐρέσθω. Ἀπαρ. μέσ. ἀόρ. β'. ἐρέσθαι,

Ἐπομαι μέσον (ἀκολουθῶ)· εἰπόμην· μέσ. μέλ. ἀ. ἐψομαι· (μέσ. ἀόρ. β'. ἐσπόμην, ἀπό τοῦ ἴσπω).

Ἐρῶ (φθειρομαι)· καὶ πλεόν οὖ. Προστ. ἔρρε, ἐρρέτω, κτλ.

Ἐρυγγάνω, καὶ ἐρεύγομαι· ἠρύγγανον καὶ ἠρευγόμην· μέσ. μέλ. ἀ. ἐρεύζομαι· μέσ. ἀόρ. ἀ. ἠρευζάμην· (ἀόρ. β'. ἠρυγον ἀπό τοῦ ἐρύγω).

Ἐρχομαι· ἠρχόμην· (μέσ. μέλ. ἀ. ἐλεύσομαι· παρακ. β'. ἐ- λήλυθα· ὑπερσ. ἐληλύθειν· ἀόρ. β'. ἤλυθον· καὶ κατὰ συγκοπήν ἤλθον, ἀπό τοῦ ἐλεύθω). Προστ. ἀόρ. β'. ἐλθε, ἐλθέτω.

Ἐσθίω· ἔσθιον· καὶ πλεόν οὖ· (μέσ. μέλ. ἀ. ἐδομαι· παρακ. ἐδήδοκα· ὑπερσ. ἐδηδόκειν, ἀπό τοῦ ἔδω, καὶ ἐδέω ἀχρήστων)· (ἀόρ. β'. ἐφαγον, ἀπό τοῦ φάγω).

Ἐύδω (κοιμῶμαι)· εὕδον καὶ ἠύδον· μέλ. ἀ. εὐδήσω ἀπό τοῦ εὐδέω).

Εὐρίσκω, εὐρίσκον· (μέλ. ἀ. εὐρήσω, παρακ. εὐρηκα, ὑπερσ. εὐρήκειν, ἀπό τοῦ εὐρέω—ῶ)· (ἀόρ. β'. εὔρον, ἀπό τοῦ εὔρω). Προστακτ. ἀόρ. β'. εὔρε, εὔρέτω. Μέσ. καὶ παθ. Εὐρίσκομαι, εὐρισκόμην, μέσ. μέλ. ἀ. εὐρήσομαι· μέσ. ἀόρ. ἀ. εὐράμην, καὶ κάλλιον μέσ. ἀόρ. β'. εὐρόμην· παρακ. εὔρημαι· ὑπερσ. εὐρήμην· ἀόρ. ἀ. παθ. εὐρέθην· μέλ. ἀ. παθ. εὐρεθήσομαι.

Ἐχω, εἶχον· μέλ. ἔζω· (μέλ. ἕτερος σχήσω· παρακ. ἔσχηκα· ὑπερσ. ἐσχέκειν, ἀπό τοῦ σχέω—ῶ)· (ἀόρ. β'. ἔσχον, ἀπό τοῦ ἴσχω)· Προστ. ἀόρ. β'. σχέθι· ἀπλῶς· σχέε καὶ σχέ· ἐν συνθέσει, πρόσχες, κάτασχε, σχέτω. Εὐκτ. ἀόρ. β'. σχοῖμι ἐν συνθέσει, παράσχοιμι· καὶ σχοῖνι σχοίης σχοίη, ἀπλῶς. Παθ. καὶ μέσ. ἔχομαι, εἰχόμην, ἔζομαι· μέσ. ἀόρ. β'. ἐσχόμην· παρακ. παθ. ἔσχημαι· ὑπερσ. ἐσχήμεν· ἀόρ. ἀ. ἐσχέθην· μέλ. ἀ. παθ. σχεθήσομαι. Προστακτ. μέσ. ἀόρ. β'. σχοῦ, σχέσθω.

Ἐψω, ἐψεις, ἔψει(βράζω)· παρατ. ἔψουν, ἐψεις, ἔψει· (μέλ. ἀ. ἐψήσω· ἀόρ. ἀ. ἐψησα· παρακ. ἐψηκα· ὑπερσ. ἐψήκειν, ἀπό τοῦ ἐψέω—ῶ).

Z.

Ζάω ζῶ, ζάεις ζῆς, ζάει ζῆ· παρατ. ἔζαον—ων, ἔζεις—ης.

ἐζαι—η· μέλ. ἄ. ζήσω, θέλω κάμει ἄλλον νὰ ζήσῃ· καὶ μέσ.
μέλ. ἄ. ζήσομαι, θέλω ζήσει ἐγώ· ἄορ. ἄ. ἐζισα. Πρoστ. ἐνεσ.
ζῆθι ζήτω.

Ζέω (βράζω)· ζέεις ζεῖς, ζέει ζεῖ· παρατ. ἐζεον, ἐζεες—εις,
ἐζεε—εις· μέλ. ἄ. ζέσω· ἄορ. ἄ. ἐζεσα.

Ζευγνύω καὶ ζεύγνυμι (ἐνόνω διὰ τοῦ ζυγοῦ)· παρακ. ἐζεύ-
γνυον, καὶ ἐζεύγνυν· (μέλ. ἄ. ζεύξω. ἄορ. ἄ. ἐζεύξα, ἀπὸ τοῦ
ζεύγω). Εὐκτ. ἐνεστ. ζευγνύοιμι. Ἰποτακ. ἐνεστ. ἐάν ζευγνύω.
Παθ. καὶ μέσ. τὰ μὲν ἄλλα ἐκ τῶν ἐνεργητικῶν χρόνων· ἔχει
δὲ ἄορ. β'. παθ. ἐζύγην. Πρoστ. ἄορ. β'. ζύγηθι, ζυγήτω. Εὐκτ.
ἄορ. β'. ζυγείην. Ἰποτακτ. ἄορ. β'. ἐάν ζυγῶ. Ἀπαρέμ. ἄορ.
β'. ζυγήθαι. Μετοχ. ἄορ. β'. ὁ ζυγείς τοῦ ζυγέμετος.

Ζωννύω καὶ ζώννυμι (ζώνω)· παρατ. ἐζώννυον καὶ ἐζώννυν.
(μέλ. ἄ. ζώσω· ἄορ. ἄ. ἐζώσα, ἀπὸ τοῦ ζῶω). Παθ. καὶ μέσ.
παρακ. ἐζώσομαι· ὑπερσ. ἐζώσομην· ἄορ. ἄ. παθ. ἐζώσθην· μέλ.
ἄ. παθ. ζωσθήσομαι· μέσ. μέλ. ἄ. ζώσομαι· μέσ. ἀόριστος ἄ.
ἐζώσάμην.

Η.

Ἡθάσκω (ἄρχομαι νὰ γίνωμαι ἔφηθος)· παρατ. ἠθασκον, καὶ
πλέον οὔ.

Ἡθάω—ῶ (εἶμαι ἔφηθος)· παρατ. ἠθικον—ων· μέλ. ἄ. ἠθή-
σω· ἄορ. ἄ. ἠθισα· παρακ. ἠθικα, ὑπερσ. ἠθίκειν.

Ἡδομαι μέσον· (χαίρω)· παρατ. ἠδόμην· παρακ. παθ. ἠσμαι·
ὑπερσ. ἠσμην· ἄορ. ἄ. ἠσθην· μέλ. ἄ. ἠσθήσομαι (ἐκ τοῦ πα-
ρακ. παράγεται ἐπίθετον ἄσμενος, ἀσμένη, ἄσμενον) χαρούμενος.

Ἡδύνομαι· παρατ. ἠδυνόμην· παρακ. παθ. ἠδυσμαι· ἄορ. ἄ.
ἠδύνθην.

Ἡκω (ἤλθον, εἶμι παρών)· παρατ. ἠκον (ἤμην παρών). μέλ.
ἄ. ἠξω, καὶ πλέον οὔ.

Θ.

Θάλλω (πρασινίζω, ἐπὶ φυτῶν)· παρατ. ἔθαλλον· παρακ. β'.
τέθηλα· ὑπερσ. ἐτεθήλειν.

Θέλω· παρατ. ἔθελον· καὶ ἐθέλω· ἠθελον· (μέλ. ἄ. θελήσω·

ἀόρ. ἄ. ἠθέλησα· παρακ. τεθέληκα· ὑπερσ. ἐτεβελήκειν, ἀπὸ τοῦ θελέω).

Θέω (τρέχω)· παρατ. ἔθειον· μέσ. μέλ. ἄ. θεύσομαι, καὶ Δωρικῶς θευσοῦμαι, καὶ πλέον οὐ.

Θιγγάνω (ἐγγίζω)· παρατ. ἐθίγγανον· (μέλ. ἄ. θίξω· ἀόρ. β'. ἔθιγον, ἐκ τοῦ θίγω), καὶ πλέον οὐ.

Θνήσκω (ἀποθνήσκω)· παρατ. ἔθνησκον· (μέσ. μέλ. β'. θανοῦμαι· ἀόρ. β'. ἔθανον, ἐκ τοῦ θάνω)· (παρακ. τέθνηκα, καὶ τέθναα ἰωνικῶς· τοῦ ὁποίου ὁ δυϊκὸς καὶ πληθ. εἶναι εὐχρηστοὶ κατὰ συγκοπὴν, τέθνατον, τέθνατον· τέθναμεν, τέθνατε, τεθνάσι· ὑπερσ. ἐτεθνήκειν, καὶ ἐτεθνάειν, τοῦ ὁποίου καὶ αὐτοῦ ὁ δυϊκ. καὶ πληθ. εἶναι εὐχρηστοὶ κατὰ συγκοπὴν, ἐτέθνατον, ἐτεθνάτην· ἐτέθναμεν, ἐτέθνατε, ἐτέθνασαν, ἐκ τοῦ θνάω)· (μέλ. ἄ. ἀρχαῖος, τεθνήξω· καὶ μέσ. μέλ. ἄ. τεθνήξομαι, ὡς ἐκ τοῦ τεθνήκω). Προστ. παρακ. τέθναθι, τεθνάτω· ὁμοίως καὶ Εὐκτ. τεθναίην, τεθναίης, τεθναίη. Ἀπαρέμφ. παρακ. τεθνηκέναι, καὶ τεθναέναι, εὐχρηστος κατὰ συγκοπὴν, τεθνάσαι. Μετοχ. παρακ. ὁ τεθνηκώς, τοῦ τεθνηκός, καὶ ὁ τεθνεώς, τοῦ τεθνεώτος.

Θύω (θυσιάζω)· ἔθυον· θύσω· ἔθυσα· τέθυκα· ἐτέθύκειν. Παθ. καὶ μέσ. θύομαι· ἐθύομην· θύσομαι· ἐθυσάμην· τέθυμαι· ἐτέθύμην· μετ' ὄλ. μέλ. τεθύσομαι· ἐτύθην· τυθήσομαι.

I.

Ἰζάνω (κἀθημαι)· παρατ. ἰζάνον· (μέλ. ἄ. ἰζήσω· ἀόρ. ἄ. ἰζῆσα· παρακ. ἰζηκα· ὑπερσ. ἰζήκειν, ἐκ τοῦ ἰζάω—ω). Τοῦτο τὸ ῥῆμα εἶναι εὐχρηστον μετὰ τὰς προθέσεις· ἐφιζάνω· καθιζάνω· συνιζάνω· προσιζάνω.

Ἰκνέομαι—οὔμαι μέσον (φθάνω)· ἰκνέομην—ἰκνούμην· (μέσ. μέλ. ἄ. ἰξομαι· μέσ. ἀόρ. β'. ἰκόμην· παρακ. ἰγμαί· ὑπερσ. ἰγμην ἐκ τοῦ ἰκομαι)· εὐχρηστον καὶ τοῦτο μάλιστα μετὰ τῶν προθέσεων, ἀφικνέομαι· ἐξικνέομαι· περιἰκνέομαι, κτλ.

Ἰλάσκομαι μέσον (ἐξιλεόω)· παρατ. ἰλασκόμην· μέσ. μέλ. ἄ. ἰλάσομαι· μέσ. ἀόρ. ἄ. ἰλασάμην· παρακ. ἰλασμαι· ὑπερσ. ἰλάσμην· ἀόρ. ἄ. παθ. ἰλάσθην· μέλ. ἄ. παθ. ἰλασθήσομαι, ἀπὸ τοῦ

ιλάσμαι—ῶμαι). Προστ. ἄορ. ἄ. ἱλάσθητι.

Ἰπταμαι μέσον (πετώ)· ἱπτάμην· (ἄορ. Ḅ'. ἔπτην, ἐκ τοῦ πτήμι)· μέσ. μέλ. ἄ. πτήσομαι, ἐκ τοῦ πτάω· καὶ ἄλλως· πέτομαι· ἐπετόμην· μέσ. ἄορ. ἄ. ἐπτάμην· καὶ μέσ. ἄορ. Ḅ'. ἐπτόμην.

Κ.

Καθαίρω (καθαρίζω)· παρατ. ἐκάθαιρον· μέλ. Ḅ', καθαρῶ· ἄορ. ἄ. ἐκάθηρα, καὶ καθῆρα· παρακ. κεκάθαρα· ὑπερσ. ἐκεκαθάρκειν.

Καθεζομαι μέσον (κάθημαι)· ἐκαθεζόμην· μέσος μέλ. Ḅ'. καθεδοῦμαι· ἄορ. ἄ. παθ. ἐκαθέσθην.

Κάθημαι, κάθησαι καὶ κάθη, κάθηται, μέσον· παρατ. ἐκαθήμην, ἐκάθησο καὶ ἐκάθου, ἐκάθητο καὶ καθῆστο· καὶ πλεον οὖ. Εὐκτ. καθοίμην, κάθοιο, κάθοιτο. Ἰποτ. ἐὰν κάθωμαι, κάθη, κάθηται. Ἄπαρ. καθῆσθαι. Μετοχ. ὁ καθήμενος.

Καθίζω ἐνεργ. καὶ μέσον (σημαίνει κάθημαι, καὶ βάλλω ἄλλον νὰ καθίσῃ)· ἐκάθιζον· μέλ. ἄ. καθίσω, καὶ Ḅ'. καθιῶ· μέσ. μέλ. ἄ. καθίσομαι, καὶ μέσ. μέλ. Ḅ'. καθιοῦμαι.

Καίω· παρατ. ἔκαιον, καὶ κῶ· ἔκαον· μέλ. ἄ. καύσω· ἄορ. ἄ. ἔκαυσα, καὶ ἔκα· παρακ. κέκαυκα, κτλ. Μέσ. καὶ παθητ. καίομαι· ἐκαιόμην· καύσομαι· ἔκαυσάμην· κέκαυμαι· ἐκεκαύμην· κεκαύσομαι· ἄορ. ἄ. ἐκῦθην· μέλ. ἄ. κυθήσομαι· καὶ ἄορ. Ḅ' παθ. ἐκάνη· μέλ. Ḅ'. παθ. καήσομαι.

Καλέω—ῶ (ὀνομάζω καὶ προσκαλῶ)· ἐκάλεον—ουν· μελ. ἄ. καλέσω· ἄορ. ἄ. ἐκάλεσα· (παρακ. κέκληκα· ἐκεκλήκειν κατὰ συγκοπήν). Μέσ. καὶ παθ. καλέομαι—οῦμαι· ἐκαλεόμην—οῦμην· καλέσομαι· ἐκαλεσάμην· (κέκλημαι· ἐκεκλήμην· μετ' ὄλ. μέλ. κεκλήσομαι· ἄορ. ἄ. παθ. ἐκλήθην· μέλ. ἄ. παθ. κληθήσομαι κατὰ συγκοπήν).

Κάμνω (κοπιᾶζω)· ἔκαμνον· μέσ. μέλ. Ḅ'. καμοῦμαι· ἄορ. Ḅ' ἔκαμον· (παρακ. κέκμηκα· ὑπερσ. ἐκεκμήκειν κατὰ συγκοπήν).

Κεῖρω (κουρεύω)· ἔκειρον· μέλ. Ḅ'. κερῶ· ἄορ. ἄ. ἔκειρα· παρακ. κέκαρκα· ὑπερσ. ἐκεκάρκειν. Παθ. καὶ μέσ. κείρομαι· ἐκει-

ρόμην· μέσ. μέλ. β'. κερούμαι· μέσ. άόρ. ά. έκειράμην· παρακ. κέκαρμαι· ύπερσ. έκεκάρμην· άόρ. β'. παθ. έκάρην· μέλ. β'. παθ. κρήσομαι.

Κερδαίνω· έκέρδαινον· μέλ. β'. κερδανώ· (άόρ. ά. έκέρδησα· παρακ. κεδέρθηκα· έκεκερδήκειν, εκ του κερδέω).

Κιρνάω—ω· έκίρναον—ων· και κεραννύω· έκεραννυον· και κεράννυμι· έκεράννυν· (μέλ. ά. κέρασω· άόρ. έκέρασα· παρακ. κέρρακα, και κατά συγκοπήν κέρρακα· ύπερσ. έκεκέραιειν, και έκεκράκειν, από του κεράω—ω). Μέσ. και παθ. κιρνάομαι—ωμαι· έκιρναόμην—ώμην· και κεραννύομαι· έκεραννυόμην· και κεράννυμαι· έκεραννύμην· (μέσ. μέλ. ά. κέρασσαι· μέσ. άόρ. ά. έκερασάμην· παρακ· κεδέραςμαι, και κέρραμαι· ύπερσ. έκεκεράσμην, και έκεκράμην· άόρ. ά. παθ. έκεράσθην, και έκράθην· κερασθήσομαι, και κραθήσομαι).

Κηδόμεαι μέσ. (φροντίζω)· εκηδόμην, και πλέον ού.

Κιχράω—ω· εκίχραον—ων, και κίχρημι· εκίχρην (δανείζω)· (μέλ. ά. χρήσω· άόρ. ά. έχρησα, από του χράω—ω). Μέσ. και παθ. κιχράομαι—ωμαι· εκιχραόμην—ώμην· και κίχραμαι· εκιχράμην (δανείζομαι)· μέσ. μέλ. ά. χρήσομαι· μέσ. άόρ. ά. έχρησάμην.

Κλάζω (κάμνω ήχον, κλάγγ)· εκλαζον· (μέλ. ά. κλάγξω· άόρ. ά. εκλαγξα· παρακ. β'. κέκλαγα, και κέκλαγγα· ύπερσ. εκεκλάγειν, και εκεκλάγγειν, και έτι μέλ. ά. μετ' αναδιπλασιασμού, κελάγξω· και μετ' όλίγον μέλ. κελάγγομαι, από του κλάγω και κλάγγω).

Κλαίω· εκλαιον, και κλάω· εκλαον· μέλ. ά. κλαύσω· άόρ. ά. εκλαυσα. Μέσ. και παθ. κλαίομαι· εκλαιόμην· μέσ. μέλ. ά. κλαύσομαι· μέσ. άόρ. ά. εκλαυσάμην· παρακ. παθ. κέκλαυμαι· ύπερσ· εκεκλαύμην· μετ' όλίγον μέλ. κελαύσομαι· άόρ. ά. παθ. εκλαύθην· μέλ. ά. παθ. κλαυθήσομαι.

Κορηνύω· εκορέννυν, και κορηννυμι· εκορέννυν· (μέλ. ά. κορέσω· άόρ. ά. εκόρεσα· παρακ. κεδόρεκα· ύπερσ. εκεκορέκειν, από του κορέω—ω)· σημαίνει, δέ, χορτάζω· άλλον. Μέσ. και

παθ. κορεννύομαι· ἐκορεννύομην· και κορεννυμαι· ἐκορεννύομην· (μέσ. μέλ. ἄ. κορέσομαι· μέσ. ἄορ. ἄ. ἐκορεσάμην· παρακ. κε-κόρεσμαι· ὑπερσ. ἐκεκορέσμην· μετ' ὀλίγον μέλ. κεκορέσομαι. ἄορ. ἄ. παθ. ἐκορέσθην· μέλ. ἄ. παθ. κορεσθήσομαι, ἀπὸ τοῦ κορέομαι).

Κράζω· ἔκραζον· (μέλ. ἄ. κράζω· ἄορ. ἄ. ἔκραξα, και ἐκέκραξα· παρακ. ἑ'. κέκραγα· ὑπερσ. ἐκεκράγειν· ἄορ. ἑ'. ἔκραγον· και μετ' ὀλίγον μέλ. κεκράζομαι, ἀπὸ τοῦ κράγω). Προστ. κέκραγε, και κέκραχθε, κεκραγέτω· κεκράγετον, κέκραγέτων· κεκραγετε, και κέκραχθε, κεκραγέτωσαν.

Κρεμαννύω· ἐκρεμάννυον· και κρεμάννυμι· ἐκρεμάννυν· (μέλ. ἄ. κρεμάσω· ἄορ. ἄ. ἐκρέμασα, κτλ., ἀπὸ τοῦ κρεμάω—ω). Παθ. και μέσ. κρεμαννύομαι· ἐκρεμαννύομην· και κρεμάννυμαι· ἐκρεμαννύομην· και κρέμαμαι· ἐκρεμάμην· (μέσ. μέλ. ἄ. κρεμάσομαι· μέσ. ἄορ. ἄ. ἐκρεμασάμην· ἄορ. ἄ. παθ. ἐκρεμάσθην· μέλ. ἄ. παθ. κρεμασθήσομαι, ἀπὸ τοῦ κρεμάομαι—ωμαι).

Κυλίω, και κυλίνδω, και κυλινδέω—ω, και καλινδέω—ω· παρατ. ὁμοίως· μέλ. ἄ. κυλίσω, κτλ. Μέσ. και παθ. κυλίομαι, κυλίνδομαι, κυλινδέομαι—οῦμαι, καλινδέομαι—οῦμαι, και ἀττικῶς ἀλινδέομαι—οῦμαι, κτλ., ἐκ τοῦ κυλίομαι· (ἔστι και ἐνεργητ. ἀλίω, ἐξάλιω).

Κύω· ἔκυον· ῥῆμα, ἐπὶ τῆς φυσικῆς σημασίας του μόνον ἐπὶ γυναικὸς λεγόμενον, (εἶμαι ἔγκυος)· μέλ. ἄ. κυήσω· ἄορ. ἄ. ἐκύησα, ἀπὸ τοῦ κυέω—ω).

Κυύσκω· ἐκυύσκοον· (συλλαμβάνει ἢ γυνή)· και κυύσκομαι· ἐκυύσκομην, και πλεον οὔ.

Λ.

Λαγχνάνω (λαμβάνω διὰ τοῦ κλήρου)· ἐλάγχανον· (μέσ. μέλ. ἄ. λήξομαι· παρακ. ἀττικ. εἴληχα· εἴληχειν· ἄορ. ἑ'. ἔλαχον, ἐκ τοῦ λήχω, και λάχω).

Λαμβάνω· ἐλάμβανον· (μέσ. μέλ. ἄ. λήψομαι· ἄορ. ἑ'. ἔλαβον· παρακ. ἀττικ. εἴληφα· εἴληφειν, ἐκ τοῦ λήβω και λάβω). Μέσ. και παθ. λαμβάνομαι· ἐλαμβάνομην· μέσ. μέλ. ἄ. λήψο-

μαι· μέσ. άόρ. έ'. ελαβόμην· παρακ. παθ. είλημμαι· ύπερσ. είλήμμην· άόρ. ά. παθ. είλήφθην· μέλ. ά. παθ. ληφθήσομαι, εκ του λήβω και λάβω).

Ακνθάνω (άγνοῦμαι)· ελάνθανον· (μέλ. ά. λήσω· και μέσος μέλ. ά. λήσομαι· άόρ. έ'. έλαθον· παρακ. έ'. έλέθηα· ύπερσυντ. έ'. έλελήθειν, εκ του λήθω και λάθω). Μέσ. και πάθ. λανθάνομαι· ελανθανόμην· (μέσ. μέλ. ά. λήσομαι· μέσ. άόρ. έ'. ελαθόμην· παρακ. έλεψμαι· ύπερσ. έλελήσμην· άόρ. ά. παθ. έλήσθην· μέλ. ά. παθ. λησθήσομαι, εκ του λήθω και λάθω). Είναι δε εϋχρηστος ό εις μαι τύπος εν συνθέσει· οίον, επίλανθάνομαι, κτλ.

Λείπω (άφίνω), και λιμπάνω· παρατ. έλειπον, και έλιμπανον· μέλ. ά. λείψω· άόρ. έ'. έλιπον· παρακ. έ'. έλείπιπα· ύπερσ. έλελοίπειν. Μέσ. και παθ. λείπομαι· έλειπόμην· και λιμπάνομαι· έλιμπανόμην· μέσ. μέλ. ά. λείψομαι· μέσ. άόρ. έ'. έλιπόμην· παρακ. έλείμιμαι· ύπερσ. έλελείμμην· μετ' όλίγον μέλ. λελείψομαι· άόρ. ά. παθ. έλείφθην· μέλ. ά. παθ. λειφθήσομαι.

Λεύω (λιθοβολώ)· εϋχρηστον εν συνθέσει· καταλεύω· κατέλευον· καταλεύσω· κατέλευσα· κχι εν τῷ παθ. ά. κατελεύσθην· μέλ. ά. παθ. καταλευσθήσομαι.

Λούω· έλουον, έλουες, έλουε και έλου· πληθ. έλούομεν, έλούετε, έλουον, κτλ. Μέσ. και παθ. λούομαι, και λούμαι, λούη, λούεται, και λούται· πληθ. λούομεθα, και λούμεθα, λούεσθε, λούονται και λούνται· παρατ. έλούομην έλούμην, έλούου έλου, έλούετο έλουτο· πληθ. έλούομεθα έλούμεθα, έλούεσθε έλουσθε, έλούοντο έλουντο· μέσ. μέλ. ά. λούσομαι· μέσ. άόρ. ά. έλουσάμην· παρακ. έλούμαι· ύπερσ. έλελούμην· άόρ. ά. παθ. έλούσθην· μέλ. ά. παθ. λουσθήσομαι. Προστ. λούου, και λου. Άπαρ. λούεσθαι, και λούσθαι.

Μ.

Μαίνω (τρελλαίνω άλλον)· εϋχρηστον εν συνθέσει μετά τῆς εζ· εκμαίνω· παρατ. έξέμαινον· άόρ. ά. έξέμηνα, και πλέον ου. Μέσ. και παθ. μαίνομαι (είμαι τρελλός, η τρελλαίνομαι υπό τινος αιτίου)· έμαινόμην· παρακ. έ'. άντι μέσου, μέμηνα· ύπερσ.

ἐμεμῆνειν· ἄορ. β'. παθ. ἐμάνην· μέλ. β'. παθητικ. μανήσομαι.

Μαθηθῶν· ἐμάνθηον· (μέσ. μέλ. ἄ. μαθήσομαι· ἄορ. β'. ἐμαθον· παρακ. μεμάθηκα· ὑπερσ. ἐμεμαθήκειν, ἐκ τοῦ μάθω, καὶ μαθέω—ω).

Μάχομαι· ἐμαχόμην· (μέσ. μέλ. β'. μαχοῦμαι· καὶ μέσ. μέλ. ἄ. μαχέτομαι· μέσ. ἄορ. ἄ. ἐμαχεσάμην· παρακ. μεμάχημαι· ὑπερσ. ἐμεμαχήμην, ἐκ τοῦ μαχέομαι—οῦμαι).

Μεθύσκω· ἐμέθυσκον· (κάμνω ἄλλον νὰ μεθύσῃ)· καὶ μέσον· Μεθύσκομαι· ἐμεθυσκόμην· (εἶμαι μεθύσος)· καὶ πλέον οὐ.

Μεθύω (εἶμαι μεθυσμένος)· ἐμέθυον, καὶ πλέον οὐ.

Μέλλω (ἔχω σκοπὸν, καὶ βραδύνω)· ἐμελλον καὶ ἤμελλον· (μέλ. ἄ. μελλήσω· ἄορ. ἄ. ἐμέλλησα).

Μέλει (εἶναι φροντίς), ἀπρόσωπον· ἐμελε· (μέλ. ἄ. μελήσει· ἄορ. ἄ. ἐμέλησε· παρακ. ἄ. μεμέληκε· καὶ β'. μέμηλε· ὑπερσ. ἄ. ἐμεμελήκει· καὶ β'. ἐμεμήλει, ἐκ τοῦ μελέω). (Προστ. ἐνεργητ. γ'. προσώπ. μελέτω).

Μίγω, μίσγω, μιγύω, καὶ μίγνυμι (μίγω)· παρατ. ὁμοίως τέσσαρες· μέλ. ἄ. μίξω· ἄορ. ἄ. ἐμίξα· παρακ. β'. μέμιγα· ὑπερσ. ἐμεμίγειν. Μέσ. καὶ παθ. ἐνεστ. καὶ παρατ. ἐκ τῶν ἐνεργητικῶν συνήθως· παρακ. μέμιγμα· ὑπερσ. ἐμεμίγμην· ἄορ. ἄ. παθ. ἐμίχθην· καὶ β'. ἐμίγην· μέλ. ἄ. παθ. μιχθήσομαι· καὶ β'. μιγήσομαι.

Μιμνήσκω (ἐνθυμίζω ἄλλον)· ἐμίμνησκον· (μέλ. ἄ. μνήσω· ἄορ. ἄ. ἐμνησα, ἀπὸ τοῦ μνάω—ω). Μέσ. μιμνήσκομαι· παρατ. ἐμιμνησκόμην· μέσ. μέλ. ἄ. μνήσομαι· μέσ. ἄορ. ἄ. ἐμνησάμην· παρακ. μέμνημαι· ὑπερσ. ἐμεμνήμην· ἄορ. ἄ. παθ. ἀντὶ μέσου· ἐμνήσθην· μέλ. ἄ. παθ. ἀντὶ μέσου· μνησθήσομαι· ὁ παρακείμε. ἔχει σημασίαν ἐνεστώτους· ἐνθυμοῦμαι· καὶ ὁ ὑπερσυντ., παρατατικῶς· ἐνθυμούμην.

Μοργνύω, καὶ μόργνυμι· ἐμόργνυον, καὶ ἐμόργνον (σπογγίζω)· (μέλ. ἄ. μόρξω· ἄορ. ἄ. ἐμορξα, ἐκ τοῦ μόργω)· τὸ μέσον ἔχει εὐχρηστους, ἐνεστ., παρατ., μέσ. μέλ. ἄ. καὶ μέσ. ἄορ. ἄ. γινόμενους ἐκ τῶν ἐνεργητικῶν.

Μύζω (βυζάνω)· ἐξ οὗ μυζάω—ῶ· παρατ. ἐμύζικον—ων, καὶ ἐμύζιον—ουν· μέλ. ἀ. μυζήσω, κτλ.

N.

Νάσσω (στουπόνω)· ἑνασον· μέλ. ἀ. νάσω, κτλ. ἐν τῷ μέσῳ καὶ παθητ. παρακειμ. νένασμαι· ὑπερσ. ἐνενάσμην.

Νέμω (μοιράζω)· ἑνεμον· μέλ. β'. νεμῶ· ἀόριστ. ἀ. ἑνεμα· παρακ. νενέμηκα· ὑπερσ. ἐνενεμήκειν· ἐν τῷ μέσῳ καὶ παθ. οἷτε ἄλλοι ἐκ τοῦ ἐνεργητικοῦ, καὶ ὁ παρακειμένος ὁμοίως νενέμημαι ὑπερσ. ἐνενεμήμην· ἀόριστ. ἀ. παθ. ἐνεμήθην· μέλ. ἀ. παθ. νεμηθήσομαι.

Νέω (σφραύω)· νέεις—εις, νέει—ει· παρατ. ἕνεον· μέλ. ἀ. νήσω, κτλ.

Νέω ἕτερον (κολυμβῶ)· ἕνεον, καὶ ἐξ αὐτοῦ μεταγενέστερος, ἕνεστ. καὶ παρατ. νήχομαι, ἐνηχόμην· νήχομαι, ἐνηξάμην, καὶ πλεόν οὐ· τὸ δὲ νέω ἔχει εὐχρηστούς, καὶ μέσ. μέλ. ἀ. νεύσομαι καὶ β'. νευσοῦμαι.

Νέω ἔτι (γνέθω)· τὸ ὅποιον συναίρειται καθ' ὅλα τὰ πρόσωπα σχηματίζον τὸ ἀ. καὶ γ'. πρόσωπον πληθ. νέομεν—ῶμεν, (νέουσι—ῶσι. (ἐξ οὗ μεταγενέστερον γνέθω, ἐνηθον· μέλ. ἀ. νήσω, κτλ.)

Νίζω, ἐνίζον (νίπτω)· καὶ πλεόν οὐ· ὁμοίως καὶ ἐν τῷ μέσῳ, νίζομαι, ἐνιζόμην· συνηθέστερον δὲ τὸ νίπτω, ἐνιπτον· καὶ νίπτομαι, ἐνιπτόμην κτλ.

Ξ.

Ξυρέω—ῶ, καὶ Ξυράω—ῶ (Ξυρίζω)· παρατατικός ὁμοίως διπλοῦς· μέλ. ἀ. Ξυρήσω κτλ. Μέσ. καὶ παθ. Ξύρομαι, καὶ Ξυρέομαι—οῦμαι, καὶ Ξυράομαι—ῶμαι· παρατ. ὁμοίως τριπλοῦς· μέσ. μέλ. ἀ. Ξυρήσομαι· μέσ. ἀόρ. ἐξυράμην· παρακ. παθ. ἐξύρημαι· ὑπερσυντ. ἐξυρήμην.

O.

Ὀζω (μυρίζω)· οὐ ὁ παρατατ. ἀχρηστος· (μέλ. ἀ. ὀζήσω καὶ ὀζέσω· ἀόρ. ἀ. ὠζησα, καὶ ὠζεσα ἀπὸ τοῦ ὀζέω)· (παρακ. ἀττικὸς ὀδῶδα· ὑπερσ. ὀδώδειν, ἐκ τοῦ ὀδω)· ἔχει δὲ ὁ παρακ. σημασίαν ἐνεστῶτος, καὶ ὁ ὑπερσ. παρατατικοῦ· μυρίζω, ἐμύρίζον.

Οιδέω—ω· παρατ. ᾠδεον—ουν, και οίδαίνω παρατ. οίδαί-
νον (εἶμαι προτιμένος)· μέλ. ἄ. οιδήσω· ἄορ. ἄ. ᾠδησα· παρακ.
ᾠδηκα· ὑπερσ. ᾠδήκειν.

Οιμῶζω (ἐλεεινολογοῦμαι βοῶν, οἶμοι!) ᾠμῶζον, μέλ. ἄ.
οιμῶζω, και μέσος μέλ. ἄ. οιμῶζομαι· ἄοριστ. ἄ. ᾠμῶξα, και
πλέον οὔ.

Οικτείρω (ἐλεῶ)· ᾠκτεiron· (μέλ. ἄ. οικτειρήσω· ἄοριστ. ἄ.
ᾠκτειρήσα, ἀπό τοῦ οικτειρέω)· και ἕτερος ἄορ. ἄ. ᾠκτειρα, και
πλέον οὔ.

Οἶμαι, και κατὰ συγκοπήν οἶμαι, οἶει, οἶεται· (νομίζω)
παρατ. ᾠόμην και ᾠμην, ᾠου, ᾠετο· (μέσ. μέλ. ἄ. οἶησομαι·
ἄορ. ἄ. ᾠήθην, ἐκ τοῦ οἶομαι), και πλέον οὔ.

Οἶχομαι (ἀνεχώρησα)· ὁ ἐνεστώ· λαμβάνεται ἀντί παρακει-
μένου, παρατ· ᾠχόμην (εἶχον ἀναχωρήσει)· ὁ παρατ. λαμβά-
νεται ἀντί ἄοριστου και ὑπερσυντελ. (μέσ. μέλ. ἄ. οἶχσομαι,
ἀπό τοῦ οἶχομαι)· ἔχει και παρακ. και εἰς τὸν ω και εἰς τὸν
εἰς μαι τύπον· σύνθετον ἐκ τῆς παρά προθέσεως, εὐχρηστον μό-
νον εἰς τὴν μετοχήν, ὁ παρωχηκῶς, και ὁ παρωχημένος.

Ὀλισθάω, και ὀλισθαίνω (γλιστρῶ)· ὠλισθανον, και ὠλί-
σθαινον· (μέλ. ἄ. ὀλισθήσω· ἄορ. ἄ. ὠλισθήσα· παρακ. ὠλί-
σθηκα· ὑπερσ. ὠλισθήκειν, ἀπό τοῦ ὀλισθέω)· (ἄορ. ἄ. ὠλισθον,
ἀπό τοῦ ὀλισθῶ).

Ὀλλύω, και ὀλλυμι (ἀφανίζω)· ὄλλυον και ὄλλυν· (μέλ. ἄ.
ὄλλεσω· ἄορ. ἄ. ὄλλεσα· παρακ. ὄλλεκα, και ἀττικῶς, ὄλλεκα.
ὑπερσ. ὄλλεκειν, και ὄλλωλέκειν ἀπό τοῦ ὄλλεω)· και μέλ. ἄ.
ὄλλω, ἀπό τοῦ ὄλλω. Μέσον και παθ. ὄλλύομαι, και ὄλλυμαι·
ὄλλουμένη και ὄλλυμένη· μέσος μέλ. ἄ. ὄλοῦμαι· μέσ. ἄορ. ἄ.
ὄλόμην· παρακ. ἄ. ἀττικῶς ὄλωλα· ὑπερσ. ὄλώλειν, ἀντί μέ-
σου και παθητικῶς ἀπό τοῦ ὄλλομαι).

Ὀμνύω, και ὀμνυμι· ὄμνυον, και ὄμνυν· (μέλ. ἄ. ὀμόσω, και
κάλλιον μέσ. μέλ. ἄ. ὀμοῦμαι· ἄορ. ἄ. ὀμοσα· παρακ. ὀμο-
κα, και ἀττικ. ὀμώμοκα· ὑπερσ. ὀμόκειν, και ὀμωμόκειν, ἐκ
τοῦ ὀμόσω—ω). Μέσ. και παθ. ὀμνύομαι και ὀμνυμαι· ὀμνυό-

μην, καὶ ὠμνύμην (μέσ. μέλ. ἀ. ὁμύομαι· μέσ. ἀόρ. ἀ. ὠμύοσάμην· παρακειμ. ὠμοομαι· ὑπερσ. ὠμύοσμην καὶ ὠμωμύοσμην· ἀόρ. ἀ. παθ. ὠμύοσθην· ἀπὸ τοῦ ὁμύομαι)· καὶ μέσος μέλ. β'. ὁμοῦμαι· ὁ ἐνεστώς καὶ παρατατικός τοῦ εἰς μαι τύπου, εἶναι εὐχρηστοὶ ἐν συνθέσει, οἷον, ἐπόμνυμαι, διόμνυμαι, ὁμοίως καὶ ὁ μέσος μέλ. ἀ. καὶ ὁ μέσος ἀόρ. ἀ. ἐπομύομαι, ἐπωμοσάμην· οἱ δὲ ἄλλοι χρόνοι εἶναι εἰς χρῆσιν καὶ ἀπλῶς καὶ συνθέτως.

Ὀνίνημι (ὠφέλω)· παρατατικὸν οὐκ ἔχει, (μέλ. ἀ. ἀνήσω· ἀόρ. ἀ. ὠνησα, ἀπὸ τοῦ ὀνέω—ω)· καὶ πλέον οὐ. Μέσ. ὀνίναμαι, ἄνευ παρατατικ. (μέσος μέλ. ἀ. ὀνήσομαι· παρακ. ἄχρηστος, ὑπερ. ὠνήμην· ἀόρ. ἀ. ὠνήθην· (μέσος ἀόρ. ἀ. ὠνάμην, ἀπὸ τοῦ ὄνω).

Ὀπτάνομαι (φαίνομαι) μέσον· παρατ. ὠπτανόμην. καὶ πλέον οὐ· γίνεται ἀπὸ τοῦ ὄπω—ὄπτω—ὄπτομαι.

Ὀράω—ω (βλέπω)· παρατ. ἐώραον, ἐώρων· παρακ. ἐώρακα· ὑπερσ. ἐωράκειν (μέσ. μέλ. ἀ. ὄψομαι· παρακ. β'. ἀττικός ὄπωπα, ἀπὸ τοῦ ὄπω, ὄπτω)· (ἀόρ. β'. εἶδον, ἀπὸ τοῦ εἶδω)· ὁ ἀόρ. β'. οὗτος, εἰς μὲν τὴν ὀριστ. ἐγκλ. γράφεται τῇ ει. Εἰς δὲ τὰς ἄλλας ἐγκλ. καὶ εἰς τὴν μετοχ. τῇ ι. Μέσ. καὶ παθ. ὀράομαι—ῶμαι· παρατ. ἐωραόμην—ώμην· παρακ. ἐώραμαι· ἐωράμην· ἀόρ. ἀ. ὠράθην· μέλ. ἀ. παθ. ὄραθήσομαι· (καὶ κάλλιον παρακ. ὄρμαι, ὄψαι, ὄπται· ὑπερσ. ὄμμην, ὄψο, ὄπτο· ἀόρ. ἀ. ὄρθην· μέλ. ἀ. ὄρθήσομαι, ἀπὸ τοῦ ὄπτομαι)· ἔχει καὶ μέσ. ἀόρ. β'. εἰδόμην, ἐκ τοῦ εἶδω, τοῦ ὁποίου τὸ προστ. μέσ. ἀόρ. β'. ἰδοῦ, ιδέσθω· ὀξύνεται ἐπὶ τοῦ β'. προσώπου ἰδοῦ, καὶ λαμβάνεται ἐπιφωνηματικῶς, ἀντὶ τοῦ νάτος, νάτην, νάτο.

Ὀρέγω, ὀρεγνύω, καὶ ὀρέγνυμι· παρατ. ὁμοίως τριπλοῦς· μέλ. ἀ. ὀρέξω· ἀόρ. ἀ. ὄρεξα· παρακ. ἀττικός ὀρώρεχα, κτλ. σημαίνει δὲ, ἐξαπλόνω τὴν χεῖρα. Μέσ. ὀρέγομαι, ὀρεγνύομαι, καὶ ὀρέγνυμαι, καὶ ὀριγνάομαι—ῶμαι· παρατ. ὁμοίως τετραπλοῦς· μέσ. μέλ. ἀ. ὀρέξομαι· μέσ. ἀόρ. ἀ. ὠρέξάμην· παρακ. ἀττικός ὀρώρεγμα· ὑπερσ. ὀρωρέγμην· ἀόρ. ἀ. παθ. ὠρέχθην· μέλ. ἀ. ὀρεχθήσομαι·

ὄσφραϊνομαι (μυρίζω). παρατ. ὄσφραϊνόμην· μέσ. μέλ. β'. ὄσφρανοῦμαι· (μέσ. ἀόρ. β'. ὄσφρόμην, ἀπό τοῦ ὄσφρω)· (ἐτι μέσ. μέλ. α'. ὄσφρήσομαι, ἀπό τοῦ ὄσφράω)· καί ἀόρ. α'. παθ. ὄσφράνθην· μέλ. α'. παθ. ὄσφρανθήσομαι.

ὄφειλω, ὄφλω, καί ὄφλισκάνω (χρεωστῶ)· παρατ. ὁμοίως τριπλοῦς· (μέλ. α'. ὄφλήσω· ἀόρ. α'. ὄφλησα· παρακ. ὄφληκα· ὑπερσ. ὄφλήκειν, ἀπό τοῦ ὄφλέω)· ὁ παρατ. τοῦ ὄφλω λαμβάνεται ἀντί ἀορίστου· ὁ δὲ ἀόρ. β'. τοῦ ὄφειλω, ὁ ὄφελον, κτλ. λαμβάνεται ἀντί τοῦ εἴθε.

II.

Ἐπασάμην, μέσ. ἀόρ. α'. (ἰπέκτησα)· παρακ. πέπαμαι, καί πλέον οὔ, ἀπό τοῦ πάω.

Παίω κατὰ μὲν τᾶλλα ὁμαλόν (κυτωῖ)· ἔχει δὲ καί μέλ. α'. παιήσω.

Πάσσω (πασσίζω, κουκκίζω)· μέλ. α'. πάσω, κτλ.

Πάσχω· παρατ. ἔπασχον· (μέσ. μέλ. α'. πείσομαι· παρακ. β'. πέπονθα· ὑπερσ. ἐπεπόνθειν, ἐκ τοῦ πένθω)· ἀόρ. β'. ἐπαθον, ἐκ τοῦ πάθω.

Πρήθω (καίω)· ἔπρηθον· παρακ. β'. ἀντί ἐνεσ. μέσου· πέπρηθα (καίομαι)· ὑπερσ. β'. ἐπεπρήθειν ἀντί παρατ. μέσου (ἐκαίωμην).

Πίνω· ἐπινον· (μέσ. μέλ. β'. πίομαι, καί πιοῦμαι· ἀόρ. β'. ἔπιον, ἀπό τοῦ πίνω)· (παρακ. πέπωκα· ὑπερσ. ἐπεπώκειν, ἐκ τοῦ πώω). Προστ. ἀόρ. β'. πίθι, καί πίε, πιέτω.

Πίνομαι· ἐπινόμην· (παθ. παρακ. πέπομαι· ὑπερσ. ἐπεπόμην· ἀόρ. α'. ἐπόθην· μέλ. α'. παθήσομαι, ἐκ τοῦ πώω).

Πιπράσκω (πωλῶ)· ἐπιπράσκον· παρακ. πέπρακα· ὑπερσυντ. ἐπεπράκειν, ἐκ τοῦ πράω, καί πλέον οὔ.

Πεινάω—ῶ, πεινάεις—ῆς, πεινάει—ῆ· ἐπὶ τοῦ ἐνεστ. καί παρατ. ὁμοίως, τροπῆ τοῦ α εἰς η'· μέλ. α'. πεινήσω καί πεινάσω· οἱ δὲ ἄλλοι χρόνοι φυλάττουσι τῆ α'.

Πείρω (διατρυπῶ), κτλ. οὔ τὸ μέσον καὶ παθητ. πείρομαι· ἐπειρόμην· μέσος ἀόρ. α'. ἐπειράμην· παρακ. πέπαρμαι· ὑπερσ. ἐπεπάρμην· ἀόρ. β'. παθ. ἐπάρην· μέλ. β'. παθ. παρήσομαι.

Πέλω (εἰμί)· ἔπελον, καὶ πλέον οὐ.

Πέρδω· ἔπερδον, καὶ κάλλιον τὸ μέσον πέρδομαι· ἐπερδόμεν· (μέσος μέλ. ἄ. παρδήσομαι, ἀπὸ τοῦ παρδέω)· ἄορ. β'. ἔπαρδον· καὶ ἄορ. β'. παθητ. ἐπάρδην· ἀντὶ δὲ μέσου παρακ. ὁ β'. παρακ. πέπορδα· ὑπερσυντελικὸς ἐπεπόρδειν.

Πέπρωται, παρακ. (εἶναι ἀποφασισμένον, ὑπὸ τῆς τύχης) ὑπερσ. ἐπέπρωτο· καὶ ἐν τῇ μετοχῇ, τὸ πεπρωμένον, καὶ πλέον οὐ.

Πέσσω καὶ πέττω (χωνεύω, ψήνω)· παρατ. ὁμοίως διπλοῦς· (μέλ. ἄ. πέψω· ἄορ. ἄ. ἐπεψα, ἀπὸ τοῦ πέπω καὶ πέπτω, καὶ πλέον οὐ).

Πετανύω καὶ πετάννυμι (ἀνοίγω, ἐκτείνω)· παρατ. ὁμοίως διπλοῦς· (μέλ. ἄ. πετάσω· ἄορ. ἄ. ἐπέτασα· παρακ. πεπέτακα· ὑπερσ. ἐπεπετάκειν, καὶ κατὰ συγκοπὴν πέπτακα· ἐπεπτάκειν, ἀπὸ τοῦ πετάω—ῶ). Μέσον καὶ παθ. πετανύομαι, καὶ πετάννυμαι· παρατ. ἐπεταννύομην, καὶ ἐπεταννύμην· (μέσ. μέλ. ἄ. πετάσομαι· μέσος ἄορ. ἄ. ἐπετάσαμεν· παρακ. παθ. πεπέτασμαι· ὑπερσ. ἐπεπετάσαμεν, καὶ κατὰ συγκοπὴν πέπταμαι, ἐπεπτάμην· ἄορ. ἄ. παθ. ἐπετάσθην· μέλ. ἄ. παθ. πετασθήσομαι, ἀπὸ τοῦ πετάω—ῶ).

Πέτομαι (πετώ)· ἐπετόμην· (μέσος μέλ. ἄ. πετήσομαι, καὶ πτήσομαι· μέσος ἄορ. ἄ. ἐπτάμην, καὶ μέσος ἄορ. β'. ἐπτόμην, ἀπὸ τοῦ πετάω—ῶ, καὶ ἵπταμαι)· (παρακ. παθ. πεπότνημαι· ὑπερσ. ἐπεποτήμην, ἀπὸ τοῦ ποτάομαι—ῶμαι).

Πηγνύω, καὶ πήγνυμι (ἐμπήγω)· παρατατ. ὁμοίως διπλοῦς· (μέλ. ἄ. πήξω· ἄορ. ἄ. ἐπηξα, ἀπὸ τοῦ πήγω), καὶ πλέον οὐ. Παθ. καὶ μέσ. πηγνύομαι, καὶ πήγνυμαι· παρατ. ὁμοίως διπλοῦς· μέσος μέλ. ἄ. πήξομαι· μέσος ἄορ. ἄ. ἐπηξάμεν· παρακ. β'. ἀντὶ μέσου καὶ παθ. πέπληγα· ὑπερσ. ἐπεπήγειν· ἄορ. β'. παθ. ἐπάγην· μέλ. β'. παθ. παγήσομαι, ἀπὸ τοῦ πήγω)· σημαίνει δὲ τὸ ἐμπήγομαι, καὶ ἔτι παγόνω.

Πιμπλάω—ῶ· ἐπίμπλαον—ων, καὶ πιμπλημι· ἐπίμπλην· (μέλ. ἄ. πλόσω· ἄορ. ἄ. ἐπλησα· παρακειμ. πέπληκα· ὑπερσ. ἐπερσ. ἐπεπλήκειν, ἀπὸ τοῦ πλάω) (γαμίζω).

Πιμπλάομαι—ῶμαι· ἐπιμπλάομαι—ῶμαι, καὶ πιμπλάμαι, ἐπιμπλάμαι· μέσος μέλ. ἄ. πλησσομαι· μέσος ἄορ. ἄ. ἐπλησάμην· παρακ. πέπλησμαι· ὑπερσ. ἐπεπλήσμαι· ἄορ. ἄ. παθητικ. ἐπλήσθην· μέλ. ἄ. παθ. πλησθήσομαι.

Πιμπρώω—ῶ· ἐπιμπρωομαι—ῶν, καὶ πιμπρωμι· ἐπιμπρωμι· (μέλ. ἄ. πρήσω· ἄορ. ἄ. ἔπρησα, ἀπὸ τοῦ πρῶω), (καίω).

Πιμπρόομαι—ῶμαι· ἐπιμπρόομαι—ῶμαι, καὶ πιμπρωμαι, ἐπιμπρόομαι· μέσος μέλ. ἄ. πρήσομαι· παρακ. παθ. πέπρησμαι. ὑπερσ. ἐπεπρήσμαι· ἄορ. ἄ. ἐπρήσθην· μέλ. ἄ. πρησθήσομαι.

Σημ. Εἰς τὸν ἐνεστώτα τῶν ἀνωτέρω τεσσάρων ῥημάτων, ὅταν ᾖναι σύνθετα ἐκ τῆς ἐν καὶ τῆς σὺν προθέσεως, διὰ τὴν εὐφωνίαν ἀποβάλλεται τὸ μ. τὸ μετὰ τὴν πρώτην συλλαβὴν· ἐμπλήθημι, ἐμπήθημι κτλ.

Πλήθω (εἶμαι γεμάτος)· παρκατ· ἐπλήθον, παρακ. ῥ'. πέπληθα· ὑπερσυντ. ἐπεπλήθειν, καὶ πλέον οὔ.

Πίπτω· ἐπιπτον· (μέσος μέλ. ῥ'. πεσοῦμαι· ἄορ. ῥ'. ἔπεσον, ἐκ τοῦ πέτω)· παρακ. πέπτωκα· ὑπερσ. ἐπεπτώκειν, ἐκ τοῦ πτώω). Προστακτ. ἄορ. ἄ. πέστον, πεσάτω, καὶ οἱ λοιποὶ ἀριθμοὶ κατὰ τὸν ἄ. ἀόριστον, εἰς δὲ τὰς ἄλλας ἐγκλίσεις καὶ τὴν μετοχὴν εὐχρηστος ὁ ἀόριστος ῥ'.

Πλήττω (κτυπῶ)· ἐπλήττον, μέλ. ἄ. πλήξω· ἄορ. ἄ. ἐπλήξα· παρακ. πέπληχα· ὑπερσ. ἐπεπλήχειν.

Πλήττομαι, ἐπλητόμαι, πλήζομαι, ἐπληζάμην, (πέπληγμαί, ἐπεπλήγμαι, ἐν παθητικῇ σημασίᾳ)· καὶ ῥ'. παρακ. (πέπληγα. ὑπερσ. ἐπεπλήγειν ἐν μέσῃ σημασίᾳ). ἄορ. ῥ'. παθ. ἐπλήγην· μέλ. ῥ'. παθητ. πληγήσομαι. μετ' ὀλίγον μέλ. πεπλήξομαι.

Σημ. Ὁ ῥ' παθ. ἄορ. ἐν συνθέσει τρέπει τὸ η, εἰς α' οἷον ἐξεπλάγην, κατεπλήγη, ὁμοίως καὶ ὁ μέλ. ῥ'. παθ. ἐκπλαγήσομαι, καταπλαγήσομαι, καὶ λαμβάνονται ἀντὶ μέσων.

Πλέω· μέσος μέλ. ἄ. πλεύσομαι, καὶ ῥ'. πλεύσομαι, κτλ.

Πνέω· μέσος μέλ. ἄ. πνεύσομαι, καὶ ῥ'. πνεύσομαι, κτλ.

Πριάμαι, καὶ πριάομαι—ῶμαι. ἐπριάμαι, (ὁ παρατ. οὔτος λαμβάνεται ἀντὶ ἀορίστου)· καὶ ἐπριάομαι—ῶμαι. (ἀγοράζω).

Προσέχει ἀπρήσωπον. παρκατ. προσέχε. Κύκλική προσήκοι.

Ἰποτακτ. ἐὰν προσήκη. Ἀπαρέμ. προσήκειν. Μετοχ. ὁ προσήκων, ἡ προσήκουσα, τὸ προσήκον.

Πταρνύομαι, ἐπταρνύομαι, καὶ πτάρνυμαι, ἐπταρνύομαι (πτερνίζομαι). μέσος μέλ. β'. πταροῦμαι. ἀόρ. β'. ἔπταρον.

Πυνθάνομαι (μανθάνω)· ἐπυνθανόμαι. (μέσος μέλ. α'. πύσσομαι. μέσος ἀόρ. β'. ἐπυθόμαι. παρακ. πέπυσμαι. ὑπερσυντελ. ἐπεπύσμαι, ἀπὸ τοῦ πύθω καὶ πύθω).

Ρ.

ῤέω (τρέχει τὸ νερὸν καὶ τὰ λοιπὰ ὑγρά). ἔρρεον. μέσος μέλ. α'. ῤέσομαι. ἀόρ. α'. ἔρρευσα, καὶ κάλλιον (μέλ. β'. παθ. ῤήσομαι. ἀόρ. β'. παθ. ἔρρουν. παρακ. ἔρρυνκα, ὑπερσυντελ. ἔρρυνκειν, ἐκ τοῦ ῤέω).

ῤηγνύω, καὶ ῤηγνυμι. ἔρρηγνυον, καὶ ἔρρηγνυν. (μέλ. α'. ῤήξω. ἀόριστ. α'. ἔρρηξα, ἀπὸ τοῦ ῤήσσω) καὶ πλέον οὐ. (σχίζω)· Μέσον καὶ παθητ. ῤηγνύομαι, καὶ ῤηγνυμαι. ἔρρηγνύομαι, καὶ ἔρρηγνύομαι. (μέσος μέλ. α'. ῤήξομαι. μέσος ἀόρ. α'. ἔρρηξάμαι, ἐκ τοῦ ῤήσσω). (ἀόρ. β'. παθ. ἔρράγην. μέλ. β'. παθ. ῤαγίσομαι. παρακ. β'. ἀντὶ μέσου ἔρρωγα. ὑπερ. ἔρρώγειν, ἐκ τοῦ ῤάγω.)

ῤύομαι. μέσ. καὶ παθ. (σώζω καὶ σώζομαι). ἔρρυσόμαι, ῤύσομαι, ἔρρυσάμαι. ἀόρ. α'. παθ. ἔρρυσθην. μέλ. α'. παθ. ῤυσθήσομαι, καὶ πλέον οὐ.

ῤωννύω, ἔρρώννυον, καὶ ῤώννυμι, ἔρρώννυν (ἐνδυναμόνω). (μέλ. α'. ῤώσω. ἀόρ. α'. ἔρρωσα, ἐκ τοῦ ῤώω). Μέσ. καὶ παθ. ῤωννύομαι, ἔρρώννυομαι. καὶ ῤώννυμαι, ἔρρωννύομαι. παρακ. ἔρρωμαι. ὑπερ. ἔρρώμαι. ἀόρ. α'. ἔρρώσθην. μέλ. α'. ῤωσθήσομαι.

Σ.

Σαίνω (κολακεύω). ἔσαινον, καὶ πλέον οὐ.

Σαίρω (σκουπίζω). ἔσαιρον. μέλ. β'. σαρώ. ἀόρ. α'. ἔσρακα, καὶ πλέον οὐ. (ἐκ τοῦ σαίρω τούτου, παρέρχεται τὸ σαρώ—ω).

Σθεννύω, ἐσθεννυον, καὶ σθεννυμι, ἐσθεννυν (σθίνω). μέλ. α'. σθεσω. ἀόρ. α'. ἐσθεσα, καὶ πλέον οὐ), ἐκ τοῦ σθέω. Μέσ. καὶ παθ. σθεννύομαι, ἐσθεννύομαι. καὶ σθεννυμαι, ἐσθεννύομαι. (παρακ. παθ. ἐσθεσμαι. ὑπερ. ἐσθέσμαι. ἀόρ. α'. παθ. ἐσθέσθην.

μέλ. *ἀ.* σβεσθήσομαι. και παρακ. ἐνεργ. ἐπὶ μέσης σημασίης ἐσθηκα. ὑπερσ. ἐσθήκειν, ἐκ τοῦ σβέω). και ἀόρ. *β'.* ἐνεργητικὸς ἀντὶ μέσου, ἔσθην, ἔσθης, ἔσθη, ἐκ τοῦ σβῆμι.

Σέβομαι, ἐσεβόμην, και πλέον οὐ. παρὰ δὲ Πλάτωνι εὔρηται και ὁ ἀόρ. *ἀ.* παθ. ἐσέβην.

Σήπω, και σήπομαι (σαπίζω). ἔσηπον, και ἐσηπόμην. μέσος μέλ. *ἀ.* σήψομαι. ἀόρ. *β'.* παθ. ἀντὶ μέσου, ἐσάπην· παρακείμε. ἐνεργητικὸς *β'.* ἀντὶ μέσου σέσηπα. ὑπερσ. ἐσεσήπειν.

Σκεδαννῶ, ἐσκεδάννουν, και σκεδάννυμι, ἐσκεδάννυν (χύνω και σκορπίζω). (μέλ. *ἀ.* σκεδάσω, κτλ. ἐκ τοῦ σκεδάω). Μέσ. και παθ. τὰ μὲν ἄλλα ἐκ τοῦ ἐνεργ. ὁ δὲ παθ. παρακ. ἐσκέδασμαι. ὑπερσ. ἐσκεδάσμην. ἀόρ. *ἀ.* παθ. ἐσκεδάσθην. μέλ. *ἀ.* παθ. σκεδασθήσομαι.

Σκέλλω και σκελέω, και σκλέω—ω, και σκλήμι. (ξηραίνω), ἄχρηστον καθ' ὅλους τοὺς ἄλλους χρόνους. ἔχει δὲ μόνον εὐχρηστον τὸν παρακείμε. και ὑπερσ. ἐσκληκα, ἐσκλήκειν, εἰς ὅλας τὰς ἐγκλίσεις, και εἰς τὴν μετοχὴν. ἔχει δὲ τὸν ἐκ τοῦ σκλήμι ἀόρ. *β'.* εὐχρηστον εἰς τὴν Εὐκτικ. σκλαίνη, ης, η. και εἰς τὴν Ἀπαρέμφατον σκλήναι.

Σπένδω, και σπένδομαι. ἐσπενδον, και ἐσπενδόμην (κάμνω σπονδάς). μέσ. μέλ. *ἀ.* σπείσομαι. μέσος ἀόρ. *ἀ.* ἐσπείσάμην. παθ. παρακ. ἀντὶ μέσου, ἐσπείσμαι. ὑπερσυντ. ἐσπείσμην, και πλέον οὐ.

Στορεννῶ, ἐστορέννουν, και στορέννυμι ἐστορέννυν (στρόνω και καταπραύνω). (μέλ. *ἀ.* στορέσω, κτλ. ἐκ τοῦ στορέω). ἐν δὲ τῷ εἰς μαι τύπῳ, ὁ παθητ. παρακείμε. ἐστόρσεμαι, ἐστορέσμην, ἐστορέσθην, στορεσθήσομαι.

Στρωννῶ, ἐστρώννουν, και στρώννυμι, ἐστρώννυν. (μέλλ. σρώσω, κτλ. ἐκ τοῦ στρώω). και ὁ εἰς μαι τύπος ἐκ τοῦ εἰς ω

Τ.

Τάφω και θήπω ἄχρηστα. (ἐκ μὲν τοῦ πρώτου, ἀορ. *β'.* ἐταφον. ἐκ δὲ τοῦ δευτέρου, παρακ. *β'.* τέθηπκ, ὑπερσ. *β'.* ἐτεθήπειν, και πλέον οὐ, (θαυμάζω).

Τέμνω (κόπτω). ἔτεμονον. μέλ. ἑ'. τεμῶ. ἀόρ. ἑ'. ἔτεμον, καὶ ἔταμον. παρακ. τέτμηκα. ὑπερσ. ἐτετμήκειν. Μέσ. καὶ παθ. τέμνομαι, ἐτεμνόμην. μέσος μέλ. ἑ'. τεμοῦμαι. μέσος ἀόρ. ἑ'. ἐτεμόμην καὶ ἔταμόμην. παρακ. τέτμημαι. ὑπερσ. ἐτετμήμην. μετ' ὀλίγον μέλ. τετμήσομαι. ἀόρ. ἁ. παθητ. ἐτμήθην. μέλ. ἁ. τμηθήσομαι.

Τήκω (διαλύω τὸ κηρίον καὶ ἄλλα πεπηγότα). ἔτηκον. μέλ. ἁ. τήξω. ἀόρ. ἁ. ἔτηξα, καὶ πλέον οὐ. Μέσον καὶ παθ. τήκομαι, ἐτηκόμην, τήξομαι, ἐτηξάμην. (παρακ. ἑ'. τέτηκα. ὑπερσ. ἐτετέκειν ἀντι παθητικῶν). ἀόρ. ἑ'. παθ. ἐτάκην. μέλ. ἑ'. παθ. τακήσομαι.

Τίκτω (γεννῶ, ἐπὶ γυναικός). ἔτικτον. (μέλ. ἁ. τέξω, καὶ μέσος μέλ. ἁ. τέξομαι. ἀόρ. ἑ'. ἔτεκον. παρακ. ἑ'. τέτοκα. ὑπερσ. ἐτετόκειν, ἐκ τοῦ τέκω).

Τιτρώσκω (πληγόνω). ἐτίτρωσκον. (μέλ. ἁ. τρώσω κτλ. ἐκ τοῦ τρώω). Παθ. τιτρώσκομαι ἐτιτρωσκόμην. παρακ. παθ. τέτρωμαι. ὑπερσ. ἐτετρώμην. μετ' ὀλίγον μέλ. τετρώσομαι. ἀόρ. ἁ. παθ. ἐτρώθην. μέλ. ἁ. παθ. τρωθήσομαι.

Τιτράω—ῶ. ἐτίτραον—ων (μέλ. ἁ. τρήσω. ἀόρ. ἁ. ἔτρησα. παρακ. τέτρηκα. ὑπερσ. ἐτετρήκειν, ἐκ τοῦ τράω, σημαίνει δὲ τὸ τρυπῶ διὰ τοῦ τρυπάνου). Μέσον καὶ παθητ. τιτράομαι—ῶμαι. ἐτιτραόμην—ώμην. τρήσομαι, ἐτρησάμην, τέτρημαι, ἐτετρήμην, πετρήσομαι, ἐτρήθην, τρηθήσομαι.

Τὸ αὐτὸ καὶ ἄλλως, τιτραίνω, ἐτίτρανον. μέλ. ἑ'. τιτρανῶ. ἀόρ. ἁ. ἐτίτρανα καὶ πλέον οὐ. Καὶ ἀντὶ τοῦ ι, τὸ ε, τετραίνω, κτλ. Ἐν δὲ τῇ μετοχῇ εὔρηται ὁ ἐνεστ. ὁ τιτράς τοῦ τιτράν-τοι, ἐκ τοῦ τίτρημι.

Τίνω, τινύω, καὶ τίννυμι (πληρόνω) παρατ. ὁμοίως τριπλοῦς. μέλ. ἁ. τίσω κτλ. ἐκ τοῦ τίω.

Τλάω καὶ τλήμι (ὑποφέρω) ἄχρηστα. καὶ εὐχρηστος, ὁ μέσ. μέλ. ἁ. τλήσομαι. παρακ. τέτληκα. ὑπερσ. ἐτετλήκειν. ἀόρ. ἑ'. ἔτλην. Τρέμω, ἔτρεμον, καὶ πλέον οὐ.

Τρέπω ἔτρεπαν τρέψω ἔτρεψα. παρακ. ἁ. τέτροφα, καὶ

κάλλιον τέτραφα, καὶ β'. τέτροπα. ὑπερσ. ἐτετρόφειν, καὶ κάλλιον ἐτετράφειν, καὶ β'. ἐτετρόπειν. Παθ. καὶ μέσ. τρέπομαι, ἐτρεπόμην, τρέψομαι, ἐτρεψάμην. μέσ. ἀόρ. β'. ἐτραπόμην τέτραμμαι, ἐτετράμμην. μετ' ὀλίγον μέλ. τετρέψομαι. ἀόρ. β'. παθ. ἐτράπην. μέλ. β'. παθ. τραπήσομαι. (ὁ δὲ ἀόρ. ἀ. παθ. ἐτρέφθην, σπάνιος).

Τρέφω, ἔτρεφον, θρέψω, ἔθρεψα. παρακ. τέτροφα. ὑπερσ. ἐτετρόφειν. Μέσ. καὶ παθ. τρέφομαι, ἐτρεφόμην, θρέψομαι, ἐθρεψάμην, τέτραμμαι, ἐτεθράμμην. ἀόρ. β. παθ. ἐτράφην. μέλ. β'. τραπήσομαι. (ὁ ἀ. ἀόρ. παθ. ἐθρέφθην σπάνιος).

Τρέχω, ἔτρεχον. μέσ. μέλ. ἀ. θρέξομαι. ἀόρ. ἀ. ἔθρεξα. ἀλλ' οὗτοι μὲν σπάνιοι. κάλλιον δὲ, (μέσ. μέλ. β'. δραμοῦμαι. ἀόρ. β'. ἔδραμον. παρακ. δεδράμηκα, καὶ β'. δέδρομα. ὑπερσ. ἐδεδραμήκειν, καὶ ἐδεδρόμειν, ἐκ τοῦ δράμω, καὶ δραμέω).

Τρώγω, ἔτρωγον. (μέσ. μέλ. ἀ. τρώξομαι. ἀόρ. β'. ἔτραγον) καὶ οὗτοι μὲν σπάνιοι· συνηθέστεροι δὲ (μέσ. μέλ. β'. φαγοῦμαι. ἀόρ. β'. ἔφαγον, ἐκ τοῦ φάγω.) παρακ. βέβρωκα. ὑπερσ. ἐβεβρώκειν, ἐκ τοῦ βρώω).

Τυγχάνω (ἐπιτυγχάνω) ἐτύχανον. μέσ. μέλ. ἀ. τεύξομαι. ἀόρ. β'. ἔτυχον, ἐκ τοῦ τεύχω καὶ τύχω). (παρακ. τετύχηκα. ὑπερσ. ἐτετυχέκειν, ἀπὸ τοῦ τυχέω). σπανίως δὲ καὶ τέτευχα, ἐτετεύχειν.

Υ.

Υπισχέομαι—οὔμαι (ὑπόσχομαι). ὑπισχέομην—οὔμην. (μέσ. μέλ. ἀ. ὑποσχίσσομαι. μέσ. ἀόρ. β'. ὑπεσχόμην. παρακ. ὑπέσχημαι. ὑπερσ. ὑπεσχήμεν, ἀπὸ τοῦ σχέω—ῶ, καὶ λχω).

Ἰ̄ει (βρέχει) μέλ. ἀ. ὕσει. ἀόρ. ἀ. ὕσε, καὶ ἐν παθ. ἐνεστ. ὕεται. μέσ. μέλ. ἀ. ὕεται. ἀόρ. ἀ. παθ. ὕσθη.

Φ.

Φαίνω, ἔφαινον, φαινῶ, ἔφανα καὶ ἔφηνα, πέφαγκα, ἐπεφάγκειν, καὶ β'. παρακ. πέφηνα. ὑπερσ. ἐπεφηνειν. — φαίνομαι, ἐφαινόμην, φανοῦμαι, ἐφηνάμην, πέφασμαι, ἐπεφάσμην, ἐφάνθην, καὶ β'. ἀόρ. ἐφάνην, φανθήσομαι, καὶ β'. φανήσομαι.

φείδομαι (ἀκριβεύομαι), φειδόμεν, φείσομαι, φεισάμην, πέφεισμαι, έπεφείσμεν, και πλέον οὐ.

Φέρω, έφερων. (μέλ. α. οἶσω, από του οἶω). (ἀόρ. α. ήνεγκα. ἀόρ. β'. ήνεγκον. παρακ. άττικός ένήνοχα. ύπερσ. έννήνογειν, από του ένεγκω). ό μέν α. ἀόρ. είναι εύχρηστος εις την όριστ. και εις την προστ. οὕτως: ένεγκε, ένεγκέτω, και ένεγκάτω· ένεγκατον, ένεγκάτων· ένεγκατε ένεγκάτωσαν, και ένεγκέτωσαν. ό δε β'. εις τάς λοιπάς έγκλίσεις, και εις την μετοχήν. Μέσ. και παθ. φέρομαι, φερόμεν. μέσ. μέλ. α. οἶσομαι. μέσ. ἀόρ. α. ήνεγκάμην. παρακ. ένήνεγμαi. ύπερσ. έννήνεγμην. ἀόρ. α. παθ. ήνέχθην. μέλ. α. παθ. ένεχθήσομαι.

Φεύγω, έφευγον. μέσ. μέλ. α. φεύζομαι. και μέσ. μέλ. β'. φευζοῦμαι. (ἀόρ. β'. έφυγον, από του φύγω). παρακ. β'. πέφευγα. ύπερσ. έπεφεύγειν. τό δε βήμα τουτο λέγεται και,

Φυγγάνω, έφύγγανον, εις τον ένεστ. και παρατ.

Φάσκω, έφασκον (λέγω). μέλ. α. φήσω. ἀόρ. α. έφησα, από του φάω· και πλέον οὐ.

Φθάνω, έφθανον. (μέλ. α. φθάσω. ἀόρ. α. έφθασα, εκ του φθάω). (ἀόρ. β'. έφθην, εκ του φθῆμι). αντί δε του α. μέλ. εύχρηστότερος ό μέσ. μέλ. α. φθήσομαι.

Φθείρω, έφθειρον, φθερώ, έφθειρα, έφθαρκα, έφθάρκειν. Μέσ. και παθ. φθειρομαι, έφθειρόμεν, φθεροῦμαι, έφθειράμην. παρακ. β'. αντί μέσου, έφθορα. ύπερσ. β'. έφθόρειν. παρακ. παθ. έφθαρμαι, ύπερσ. έφθάρμην. ἀόρ. β'. παθ. έφθάρην. μέλ. β'. παθ. φθάρήσομαι.

Φθίνω (φθειρομαι) και πλέον οὐ.

Φρίττω, έφριττον, φρίζω, έφριζα. παρακ. β'. πέφρικα. ύπερσ. β'. έπεφρίκειν. (σημαίνει δε άνατριχιάζω).

Φύω, έφυον (κάμνω·νά φυτρώσῃ). μέλ. α. φύσω. ἀόρ. α. έφυσα.

Φύομαι, έφύομην (φυτρώνω). φύσομαι. (ἀόρ. β'. έφυν, αντί μέσ. άοριστου, από του φῦμι). παρακ. ενεργ. αντί μέσου πέφυκα (έχω φυσικόν ιδίωμα). ύπερσ. έπεφύκειν. (ἀόρ. β'. παθ. έφύην. μέλ. β'. παθ. φύήσομαι, από του φυέω άχρήστου).

X.

Χαίνω (χάσκω)· ἔχαινον. μέλ. β'. χανῶ. ἀόρ. β'. ἔχανον. παρακ. κέχηνα, ὑπερσ. ἐκεχήνειν.

Χαίρω· ἔχαιρον. (μέλ. α'. χαιρήσω, ἐκ τοῦ χαίρέω). ἀόρ. β'. παθ. ἐχάρην. μέλ. β'. παθ. χαρήσομαι, οὐ τοσοῦτον εὐχρηστος.

Χέω· ἔχεον. μέλ. β'. χεῶ. ἀόρ. α'. ἔχεα. (παρακ. κέχυκα. ὑπερσ. ἐκεχύκειν, ἐκ τοῦ χύω ἀχρήστου). Μέσ. καὶ παθ. χέομαι· ἐχεόμην. μέσ. ἀόρ. α'. ἐχεάμην· κέχυμαι· ἐκεχύμην· ἐχύθην· χυθήσομαι.

Χράομαι—ῶμαι (μεταχειρίζομαι)· χράη χρῆ· χράεται χρῆται. ἐχραόμην—ώμην, ἐχράου—ῶ, ἐχράετο—ῆτο. μέσ. μέλ. α'. χρήσομαι. μέσ. ἀόρ. α'. ἐχρησάμην. παρακ. κέχηρημαι. ὑπερσ. ἐκεχρήμην.

Χράω—ῶ, χράεις—ᾶς, χράει—ᾶ· (δίδει χρησμὸν ὁ Θεός). ἔχραον—ων, ἔχραες—ας, ἔχραε—α. μέλ. χρήσω. ἀόρ. α'. ἔχρησα, καὶ πλέον οὐ. Ἀπαρέμφ. χράειν—ᾶν, καὶ χρῆν. Μέσ. καὶ παθ. χράομαι—ῶμαι, χράη—χρᾶ, χράεται,—ᾶται. (ζητῶ χρησμὸν παρὰ τοῦ Θεοῦ). παρατ. ἐχραόμην—ώμην, ἐχράου—ῶ, ἐχράετο—ᾶτο. μέσ. μέλ. α'. χρήσομαι κτλ. Ἀπαρέμφ. χράεσθαι, χράσθαι, καὶ χρῆσθαι.

(Χράω, χρῆμι) κίχρημι (δανείζω)· ἐκίχρην. μέλ. α'. χρήσω. ἀόρ. α'. ἐχρησα. Μέσ. κίχραμαι· ἐκίχράμην (δανείζομαι). μέσ. μέλ. α'. κρήσομαι. μέσ. ἀόρ. α'. ἐχρησάμην.

Χρῆ, ἀπρόσωπον (πρέπει). παρατ. ἐχρῆν, καὶ χρῆν. (μέλ. χρήσει σπάνιος). Ἀπαρέμφ. χρῆναι καὶ χρῆν. Μετοχ. οὐδέτ. χρεῶν ἀνάρθρως, (πρέπει), καὶ ἐνάρθρως, τὸ χρεῶν, τοῦ χρεῶν, ὡς ὄνομα ἄκλιτον (τὸ πρέπον, καὶ τὸ κοινὸν χρεός ὁ θάνατος).

Χρωνώω καὶ χρώννυμι, (χρωματίζω) καὶ χρώζω. παρατ. ὁμοίως τριπλοῦς (μέλ. χρώσω κτλ. ἐκ τοῦ χρῶω). Παθ. καὶ μέσ. χρωννώομαι, καὶ χρώννυμαι, παρατ. ὁμοίως, διπλοῦς. μέσ. μέλ. α'. χρώσομαι, ἐχρωσάμην. παθητ. παρακ. κέχρωσαι. ὑπερσ. ἐκεχρώσθην. ἀόρ. α'. ἐχρώσθην. μέλ. α'. παθ. χρωσθήσομαι.

Χωννύω και χώννυμι· έχώννυον, και έχώννυν. (μέλ. ά. χών-
νω. άόρ. ά. έχωσα, εκ του χώνω). Μέσ. και παθ. χωννύομαι και
χώννυμαι· έχωννύομην και έχωννύμην. (μέσ. μέλ. ά. χώντομαι.
μέσ. άόρ. ά. έχωσάμην, παρακ. κέχωσμαι· εκεχώσαμην. άόρ.
ά. παθ. έχώσθην. μέλ. ά. παθ. χωσθήσομαι).

Χωρέω—ώ. παρατ. έχώρεον—ουν. μέσ. μέλ. ά. χωρήσομαι.
άόρ. ά. έχώρησα. παρακ. κεχώρηκα. ύπερσ. εκεχώρηκειν· σύν-
θετον δέ όν τό βήμα τούτο, έχει ευχρηστον έν ένίοις τόν ενεργ-
μέλλοντα, συγχωρήσω, υποχωρήσω.

Ψ.

Ψάύω (ψηλαφώ)· έψαυον· ψάυσω· έψαυσα.

Ψάω—ώ· ψάεις—ής· ψάει—ή. (ψηλαφώ, χαιδεύω). παρατ.
έψακον—ων· έψαες—ης· έψαε—η. μέλ. ψήσω. κτλ. έν δέ τώ
παθητ. παρακ. γίνεται έψημαι, και έψησμαι. και έν τώ παθ.
άόρ. έψηθην και έψησθην.

Ψεύδω (άπατώ)· έψευδον· ψεύσω· έψευσα. Μέσ. και παθ.
ψεύδομαι (ψευδολογώ, και άπατώμαι)· έψευδόμην· ψεύσομαι·
έψευσάμην· έψεύσθην· ψευσθήσομαι.

Ψήχω· έψηχον (τριβω)· ψήξω· έψηξα· έψηχα· έψήχειν.
παθ. παρακ. έψηγμαι· έψηγμην· έψηχθην· ψηχθήσομαι.

Ω.

Ώθω και ώθέω—ώ. παρατ. έώθεον—ουν. μέλ. ά. ώσω, και
ώθήσω. άόρ. ά. ώσα, και έωσα. Παθ. και μέσ. ώθεόμαι—ούμαι.
παρατ. έωθεόμην—ούμην. (μέσ. μέλ. ά. ώσομαι. μέσ. άόρ. ά.
ώσάμην. παρακ. ώσμαι και έωσμαι. ύπερσ. ώστηκν και έώσμην.
άόρ. ά. παθ. ώσθην. μέλ. ά. ώσθήσομαι, άπό του ώθω) σημαί-
νει δέ, άποκρούω, άποκρούομαι.

Ώνήμαι—ούμαι (ιγοράζω). έωνεόμην—ούμην. μέσ. μέλ. ά.
ώνήσομαι. μέσ. άόρ. ώνησάμην. παρακ. παθ. έώνημαι. ύπερσ.
έωνήμην. *μεσ. άόρ. ώνησάμην· παρακ. έώνημαι· ύπερσ. έωνήμην.*

Τ Ε Λ Ο Σ .

Τιμάται Δραχ. 1: 25.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική
Βιβλιοθήκη Σιάτιστας "Μανούσσια"

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Manussi.

Δημόσια Κεντρική
Βιβλιοθήκη Σιάτιστας "Μανουήσσι"